

BURMESE
CLASSIC

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ဆုအနွယ်

အချစ်ရိုးတွေ့ရွာပါစေ

အခန်း(၁)

“ကောင်မလေးကို မင်းပဲ သွားကြည့်ရမှာနော် ရဲ့”

အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း မင်းရဲ့ကို ပြောလိုက်သည့် မကြီး စကားက အပြင်က ပြန်လာသော မင်းရဲ့ကို ဆီးရိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။

“ဟာဗျာ...”

မင်းရဲ့ မျက်နှာချောချောက ထိုအသံကြားတာနှင့် အလိုမကျဟန် ချက်ချင်း တင်းမာမှုန်ကုတ်သွားတာကြည့်ပြီး အစ်မနှစ်ယောက်ဖြစ်သော မိုးနှင့်ဆောင် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့် လိုက်ကြသည်။

မင်းရဲ့ပုံစံကို မြင်ထဲက ပြဿနာရှာတော့မှာကို ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး သိပြီးသားဖြစ်၍ မိုးကပဲ မင်းရဲ့မှုန်ကုတ်ကုတ်မျက်နှာကို မသိဟန်ဆောင်ပြီး ပြောစရာစကားကို ဆက်၏။

မိုးမိုးတင်

“ဟာမနေ ဗျာမနေနဲ့ ရံ၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင် မင်းသွားကြည့်လို့ ပြောထားတာ”

“ဂျီတိုက်မနေနဲ့ မောင်လေးရယ်၊ သွားပါ၊ တော်ကြာ ဖေဖေ လာရင် ဆူနေဦးမယ်”

ထုံးစံအတိုင်းလိုပဲ ပြောရမလား။ အစဉ်အလာမပျက်ဘူး ရယ်ပဲဆိုရမလား မသိ။ ရံ ဂျစ်ကျတိုင်း အစ်မနှစ်ယောက် ဘယ် ညာရံကာ ချောမောရတာ ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက။ အစ်မတွေမှ မချောရင်လည်း မဖြစ်။ အိမ်မှာ အာဇာနည်အရှိဆုံး တသွေးတသံ တစ်ခုမျှကြိုက်သော ဖေဖေကို ပြန်လှန်အရွံ့တိုက်တတ်သူက မင်းရံ တစ်ယောက်တည်းရှိသည်။

“အဲဒါ... လောကရဲ့ ဥပဒေပဲ၊ ဖိနှိပ်သူရှိရင် ပုန်ကန်သူ လည်း ရှိလာစမြဲ”

မေမေစကားအတိုင်း ဒီအိမ်မှာ ဖေဖေနှင့် မင်းရံက တကယ့် ဆန့်ကျင်ဘက်။

“အစ်မနှစ်ယောက်နဲ့ မအေက ဒီလောက် အလိုလိုက်မှ တော့ ဒီကောင် မပျက်ဆီးဘဲနေမလား ငါက ရှေ့ကနေ စည်း ကမ်းချ၊ မင်းက ဟိုကောင်မင်းရံ ဖောက်ဖျက်သမျှ လိုက် ကာကွယ်နဲ့၊ ဒီလို ကောင်မျိုးက ဘယ်လိုလုပ် လိမ္မော်နိုင်ဦးမှာလဲ”

“ဒါကတော့ သားတစ်ယောက်တည်း ရှိတာကိုရှင့်၊ အလို လိုက်သင့် လိုက်ရမှာပဲ”

မေမေကလည်း သားကိုထိတော့ မခံ။ ဖေဖေ မင်းရံကို ဆူပူတိုင်း သားအိမ်သုံးယောက် နောက်ဆက်တွဲ ပါမြဲဖြစ်သည်။ မိုးရာသီမွေး၍ မိုးက မိုးလိုအေးသလောက်၊ ဆောင်းမှာ မွေးသော ဆောင်းကလည်း အေးသည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဆံပင်ရှည်ကြီး တွေ တင်ပါးကျော်တဲ့အထိ တူကြတာ၊ အရွယ်ချင်းလည်း မတိမ်း မယိမ်းမို့ ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင် အမွှာလိုထင်ရတဲ့အထိ အချော အလှချင်း ညီကြတာလည်း အတူတူဖြစ်သည်။

မိုးနှင့်ဆောင်း အသက်ချင်း မကွာ၍ သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်စရာမလိုပဲ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် အတူတူ တွဲသွားတွဲလာ ပျော် စရာကောင်းပေမယ့် မင်းရံကျမှ အသက်ကွာပြီး မွေးလာတော့ မောင်အငယ်ဆုံးလေးမို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရော အမေကပါ မပြောရက်မဆိုရက်။ တန်နေအောင် ချစ်ကြတာ သိပ်တော့မဆန်း။

“သွားလိုက်ပါ ရရယ်၊ ကောင်မလေးက ဘယ်ကိုမှ သွားတတ်လာတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာ ကားဂိတ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခရောက်နေပါ့မယ်”

“အဲဒါ မကြီးတို့ ခက်တာ”

“မမတို့က ဘာခက်တာလဲ ရဲ့ရဲ့”

တင်းမာခက်ထန်သည့် မင်းရဲ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး မိုးက
လေသံပျောလေးနှင့် ပြန်မေး၏။

“အိမ်လိပ်စာသိနေပြီပဲ၊ သူဟာသူ ကားငှားလာလည်း ရတာ
ပဲ၊ ဘာကိစ္စ ရဲ့က သွားကြိုရမှာလဲ၊ ကားဂိတ်မှာ ခြေလှမ်း
ဆယ်လှမ်း မလှမ်းရဘူး၊ လိုက်ချင်တဲ့ တက္ကစီတွေပုံလို့၊ သူ့ဘာသာ
လာပလေ့စေ”

“လာကြိုမယ်လို့ ပြောပြီးပြီ ရဲ့၊ သွားကြိုမှဖြစ်မှာ၊ ကလေးမ
လေးက လည်လည်ဝယ်ဝယ် မဟုတ်ဘူး၊ နယ်မှာနေတာ၊ ရန်ကုန်
ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး မင်းရဲ့ရဲ့၊ မင်းပြောသလို သူ့ဘာသာ
မလာတတ်လို့ မင်းကို ကြိုခိုင်းနေတာ”

“ကျွတ်... စိတ်ညစ်တယ်ဗျာ”

“ရန်ကုန်တင် ဘယ်ကမလဲ မကြီး၊ သူ့နယ်မြို့လေးမှာ
တောင် ခြံထဲကခြံပြင် သိပ်ထွက်ခွင့်ရတာမှ မဟုတ်တာ”

ဆောင်းက မိုးကိုပြောရင်း မမြင်မတွေ့ဖူးသော ကောင်မလေး
ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို မင်းရဲသိအောင် တစ်ခါတည်း ရှင်းပြနေသည်။

“မကြီးနဲ့မလေး သွားကြိုလည်း ရတယ်ဗျာ၊ မိန်းမချင်းမို့
အဆင်ပြေတာပေါ့”

“မလေးတို့လည်း ကြိုချင်သားပဲ”

“ဒါဆို သွားကြိုကြလေဗျာ”

“ဖေဖေက မကြိုရဘူးတဲ့”

“ဟာဗျာ”

မင်းရဲနှုတ်ဖျားက ဒုတိယအကြိမ် မကျေနပ်သံ ထွက်လာကာ
ဆိုဖာနောက်မှီမှာ သူ့ကိုယ်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် မှီချပစ်သည်။

“မမတို့ တခြားအလုပ်ကိစ္စတွေလည်း ရှိလို့ပါကွယ်။
ကိုယ့်အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်ကို သွားကြိုလိုက်ပါ”

“ဘာဆိုလို့လဲဗျာ”

“ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် ကြိုဆိုသွားကြို”

လှေကားထိပ်က ဖေဖေအသံကြောင့် မောင်နှမသုံးယောက်
အသံတိတ်သွားပြီး အဖေရှိရာ ပြိုင်တူလှမ်းကြည့် လိုက်ကြသည်။

“ကိစ္စတစ်ခုခိုင်းလိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ ချောချောမောမော
မပြီးဘူး။ ဟိုအကြောင်းပြ ဒီအကြောင်းပြနဲ့ မင်းကို ခိုင်းတဲ့ကိစ္စ
မင်းဘာသာ သွား၊ တခြား ဘာသံမှ မကြားချင်ဘူး... ဒါပဲ”

ဖေဖေထံမှ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ပေးသံအဆုံးမှာ မိုးတို့ညီမ
နှစ်ယောက်က မောင်ဖြစ်သူ မင်းရဲရဲ့ မျက်နှာကို ပြိုင်တူ
ကြည့်လိုက်တော့ စူပပ်ပုပ်နှင့်ပင် ချစ်စရာကောင်းအောင် ချောမော

နေသည့် ဘောင်ဖြစ်သူမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရ၍ ကိုယ်စီ ရင်ထိတ်သွားကြသည်။

“မင်း မသွားသေးဘူးလား မင်းရဲ့”

“သွားပြီပြင်နေပြီ ဖေဖေ၊ အခုပဲ မောင်လေးက သွားတော့မှာ”

မေးတာက တစ်ယောက်။ ဖြေတော့ တစ်ယောက်။ မင်းရဲ့ ရှေ့မှာ အမြဲကာကွယ်ပေးချင်သူက အသင့်ဖြစ်နေ၍ မင်းရဲ့ ထင်တိုင်းကြံခွင့်ရနေတာ ဦးခိုင်ကျော် သိသည်။ မင်းရဲ့ကတော့ မလွဲသာမရှောင်သာ တာဝန်ယူလိုက်ရသူလို လေးကန်စွာ ထရပ်တော့ ဘောင်းဘီမှာ တို့လို့တွဲလောင်း ချိတ်ထားသည့် သံကြိုးတွေက သံစုံမြည်သွား၏။ ဒါကို ဦးခိုင်ကျော်က သိသာစွာ ကြည့်ရင်း အလိုမကျသလို မျက်ခုံးထူတွေကို တွန့်သည်။

“ကောင်မလေးကို အချိန်မီကြိုခွဲ မင်းရဲ့ ဘာပြဿနာမှ ငါ မကြားချင်ဘူး၊ မင်း လူဆိုတာ သက်သေပြချင်ရင် ကလေးမကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ခေါ်ခွဲ”

“ရှေ့... ဒီမှာ၊ ကောင်မလေးဓာတ်ပုံ”

မင်းရဲ့က ဖေဖေလှမ်းပေးသော ဓာတ်ပုံကို တစ်ချက်မှ မကြည့်ဘဲ လက်ညှိုး လက်ခလယ်နှင့် ဖျတ်ခနဲဆွဲပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်ပစ်ကာ နေရာမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားပုံက

ထ၊ရိုက်ပစ်ချင်စရာ ဖြစ်ပေမယ့် မတတ်နိုင်။ မင်းရဲ့ကို ထိတာနှင့် တစ်အိမ်လုံး နေစရာမရှိအောင် ပူးဝါးထလုပ်ပြီး ဆူညံကြမှာ သိနေ၍ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

အခုကိုပဲ အမေနှင့် အစ်မနှစ်ယောက်က သူတို့သားအဖ ကြားမှာ နေရာယူဖို့ အသင့်အနေအထားရှိနေတာ ဦးခိုင်ကျော် သိသည်။

မင်းရဲ့ကတော့ သူထုံးစံအတိုင်း နောက်ကို တစ်ချက်လှည့် မကြည့်ဘဲ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် ပေါ်တီကိုအောက် ရပ်ထားသည့် ဆိုင်ကယ်ပေါ် သူ့အရပ်ခြံကြီးနှင့် လွှားခနဲ တက်လိုက်တာ မြင်တော့ ဦးခိုင်ကျော် ပါးစပ်ပိတ်နေလို့မရဘဲ ဖြစ်သွား၏။

“မင်းရဲ့... မင်း အဲဒီဆိုင်ကယ် စီးမသွားနဲ့၊ ကားနဲ့သွား”

“ကျွန်တော့်ပြိုင်ကားကို ခရမ်း ခဏယူသွားတယ်၊ ဆိုင်ကယ်နဲ့သွားလည်း ရပါတယ်”

“ဖြစ်မလားကွ”

“ဖြစ်အောင်လုပ်ရင် ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သွားပြီ”

“ကဲပါ ကိုကျော်ရယ်၊ မိဘခိုင်းတာ သူလုပ်တာပဲ၊ သူသွားချင်တာနဲ့ သွားပါစေ၊ ဘာနဲ့ခပ်ခပ် ရေပါဖို့ အဓိက မဟုတ်လား”

ဒေါ်မေသူစကားမဆုံးခင် မင်းရဲ့ ဆိုင်ကယ်က ဝေါခနဲ

နေရာက ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြေးထွက်သွား၍ ဦးခိုင်ကျော် ဒေါသ
ဖြာဦးက မိန်းမဘက် လှည့်သွားသည်။

“မင်းတို့ နေရာတကာ ဒီကောင်သဘောချည်းလိုက်နေ၊
တစ်နေ့ ဒုက္ခရောက်မယ်... သိလား”

“အဲဒါ အပေကြီးသားပဲ”

“တော်ကွာ၊ ဘာ ငါ့သားလဲ၊ ဘာလုပ်လုပ် တစ်စက်မှ
အချိုးမပြေတဲ့ကောင်”

အခန်း (၂)

“လာပါ ညီမလေးရယ်၊ အစ်ကိုတို့ လိုက်ပို့မယ်”

“မလိုက်ပါဘူးဆို၊ ရှင်တို့နော် အချစ်ကို လာကြိုမယ့်သူရှိပြီး
သားလို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

အချစ်က မျက်စိရှေ့ရှိ လူနှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း
ကြောက်လည်းကြောက်၊ ဒေါသလည်းထွက်ကာ ငိုချင်နေ၏။
ကြည့်ပါဦး။ ကားဝင်းကြီးတစ်ဝင်းလုံး လူတွေအများကြီးရှိနေပေမယ့်
အားလုံးက အချစ်နှင့် မသက်ဆိုင်သလို ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်
နေလိုက်ကြတာ။ အချစ်ကို လှည့်ကြည့်မည့်သူပင် မရှိ။

အချစ်မှာသာ ကိုယ့်နားက လူနှစ်ယောက်ကို ကြောက်စိတ်
နှင့် ငိုချင်နေကာ နေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်ပြေးချင်နေတာပဲ
သိသည်။

“လာဝါကွာ၊ လိုက်ခဲ့ပါ၊ မင်း သွားချင်တဲ့ နေရာအထိ အင်တိုတို့ အရောက်ပို့ပေးမှာ ညီမလေးရဲ့၊ စိတ်ချ”

“နေဦးကွ၊ ခုနက သူပြောတာ အချစ်ဆိုလား၊ ရုပ်ကလေး ခွံနေအောင်ချောသလို နာမည်လေးကလည်း လှတယ်ကွာ၊ ညီမ နာမည် အချစ်နော်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အချစ်က သူ့နာမည် မေးလာသူကို အယောင်ယောင် အမှားမှား ပြန်ဖြေရင်း လက်ထဲက ခရီးဆောင်အိတ်ကို တင်းနေအောင် ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

“အစ်ကိုနာမည်က ကျော်ကြီး၊ သူတို့က အစ်ကိုသူငယ်ချင်းတွေ၊ အချစ်သွားချင်တဲ့ နေရာကိုပြော၊ အစ်ကိုတို့ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း... ပို့စရာမလိုပါဘူး”

နားရွက်ထောက် ဆံပင်ကုတ်လေးတွေ လှုပ်ခါသွားအောင် ခေါင်းကို ဘယ်ညာခါရင်း အချစ်စိတ်ထဲ ဒါ လူကောင်းတွေ မဟုတ်ဘူး၊ လူဆိုးတွေဆိုတာ သူ့အလိုလို သိနေ၏။ ပိန်ညောင်ညောင် ရုပ်တွေက ကြမ်းသလို အသားမည်းမည်းနှင့် အချစ်ကို စားတော့ ဝါးတော့မလိုကြည့်ပြီး သွားဖြိုပြနေပုံက ကြောက်စရာ။

“ကားဂိတ်ရောက်တာနဲ့ သမီးကိုကြိုမဲ့ ကိုကို ရောက်နေလိမ့်

မယ်နော် အချစ်၊ ဘာမှကြောက်စရာမလိုဘူး။ လူတွေ အများကြီး ထဲမှာ လူဆိုးတွေချည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ ကူညီတတ်တဲ့သူ၊ စာနာတတ်တဲ့သူတွေလည်း အများကြီးပဲ၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် နီးရာမှာ အကူအညီတောင်း၊ ကြားလား”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကြီးကြီးကိုယ်တိုင် လာကြိုချင်တာကွယ်၊ ကိုယ်တိုင် ကျန်မားရေးက သိပ်မကောင်းလို့ ဘယ်မှသွားသွား လာလာ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ သတ္တိရှိရှိသာ လာခဲ့ပါ၊ သမီးကို ဘာကြို ပါလိမ့်မယ်”

ကြီးကြီးပြောသော ကိုကိုဆိုသူကို အချစ် ဘယ်နှကြိမ်မြောက် ရှာမှန်းမသိ ရှာပေမယ့် မတွေ့။ လက်ထဲ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည့် ကိုကိုဇာတ်ပုံလေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ ကိုကိုရယ် အချစ်ရှိတဲ့နေရာအရောက် အမြန်ဆုံးလာပါတော့လို့ အချစ် စိတ်ထဲက တမ်းတမ်းတတလေး အော်မြည်နေချိန်မှာပဲ အချစ်နားမှာ ရှိနေသည့် လူနှစ်ယောက်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှားတွေ ထဖြစ်လာ၏။

“ကဲ... လာပါကွာ၊ တွေဝေမနေနဲ့တော့၊ အစ်ကိုတို့နဲ့သာ လိုက်ခဲ့”

“အို... ရှင်တို့ ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ အချစ်လက်ကိုလွှတ်”
အချစ်က သူမလက်တစ်ဖက်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆွဲလာသည့်

လူကြောင့် မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ဆတ်ခနဲ ပြန်ရုန်းပေမယ့်
မရ။

“ရှင်တို့... လွှတ်ဆိုနော်”

“မလွှတ်ဘူး၊ ဟန်ဆောင်ငြင်းမနေစမ်းနဲ့ အချစ်၊ ကျော်ကြီး
တို့ကားပေါ် သူ့အဝတ်အိတ်တင်လိုက်၊ လာစမ်း ဒါမျိုးတွေက
တို့အတွက် ရိုးနေပြီ၊ ပြီးရင်း အားလုံး ပျော်ကြရဲ့ပဲ”

“လာစမ်း”

“လွှတ်နော်၊ ရှင်တို့ အချစ်ကို ဘာထင်နေလဲ... လွှတ်”

အော်ဟစ်ရုန်းကန်ရင်း အချစ်မှာ ကြောက်စိတ်ဖြင့် လူက
တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ရုန်းပေမယ့် မရ။ ယောက်ျားနှင့်
မိန်းမ အင်အားချင်းမမျှ၍ ကြိုးစားရုန်းနေသည့်ကြားမှ အချစ်
ကိုယ်လေးက တစ်ဖက်လူရဲ့ ဆွဲခေါ်ရာအောက် ပါမှန်းမသိပါနု၍
အချစ်ပို၍ ထိတ်လန့်လာ၏။ ဖြစ်ချင်တော့ အချစ်ရှိနေသည့်
နေရာက လူရှင်းနေသည်။ အကူအညီတောင်းရမည့်သူကို
ရှာမတွေ့သည့်အဆုံးမှာ အချစ် ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ ဝေါခနဲ
ပြိုဆင်းလာ၏။

“အချစ်ကို လွှတ်ပါရှင်၊ အချစ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှိနေဆဲရင်
လည်း ရှိနေပါ့မယ်၊ အချစ်ကို လာကြိုမယ့်သူ ရှိပါတယ်ရှင်၊ အချစ်

တကယ်ပြောတာပါ”

မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် တကယ် လက်အုပ်ချီတောင်းပန်နေတဲ့
ကောင်မလေးကြောင့် မရမက ဆွဲခေါ်နေတဲ့ ပိုးဇော်မျက်နှာမှာ
ဝေဝေဝါဖြစ်သွား၏။

“ငါတို့ထင်သလို မဟုတ်ဘူးနဲ့ထင်တယ် ကျော်ကြီး၊
တော်ကြာ ကျွန်နေဦးမယ်”

“ဟေ့ကောင်၊ ဒီခေတ်က မူယာမာယာတွေများက များကို၊
မင်းကလည်း၊ လူတွေရှေ့တော့ ဒီလိုပေါ့ဟ”

“လာစမ်းပါ၊ အပိုတွေ ဘာမှပြောမနေနဲ့”

အချစ်ကို အတင်းထိုးသိပ်၍ သူတို့ကားပေါ်တင်ရန် ကြိုးစား
သည့်အခိုက်မှာပဲ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးက သူတို့အနားက ပွတ်တိုက်
ဖြတ်သွား၏။

“ဝေါ... ဝရော...ဝေါ”

“ကျွီး”

“ဟ... ဟ... ဘာလဲဟ”

“ပူး... ဝရော... ဝရော”

ရှေ့မီးကြီးထိုးလာသည့် ဆိုင်ကယ်က မြင်းရိုင်းတစ်ကောင်
လို သူတို့အနား ဝေါခနဲ ကျော်ကြီးနှင့် ကားအကြား တိုဝင်ရပ်ပစ်

ကော့ ကျော်ကြီးမှာ သူ့ကို မတိုက်မိအောင် မနည်းခန့်ရှောင်လိုက်ရ သည့်အတွက် အချစ်ကိုယ်လေး သူတို့လက်က လွတ်သွား၏။

“ဟိတ်ကောင်”

“မင်း... ဆိုင်ကယ်ကို ဘယ်လိုမောင်းတာလဲကွ... ဟင်၊ မင်းလုပ်ပုံက ငါ့ကိုပါ ဝင်တိုက်မိတော့မယ် နားလည်လား”

ဒေါသကြောင့် ကျော်ကြီးအသံက မာသလို မျက်နှာက လည်း ကြောက်စရာ ပြောင်းသွား၏။

“ငါ့နာမည် ကျော်ကြီး၊ မင်းက ဘာကောင်လဲ”

“လူကောင်”

“ဘာ”

“နားမကောင်းဘူးထင်တယ်”

“ဘာကွ၊ ငါ့ကို ဖော်ကားတဲ့ ကောင်၊ ကဲကွာ”

“ဝိုး”

လက်သီးတစ်လုံး ပြေးဝင်လာတာကို တစ်ဖက်က လှပစွာ ရှောင်လိုက်ပုံက သေသပ်သည်။ ကျော်ကြီးလက်သီးက လူကို မထိပဲ လေကိုထိုးမိ၍ တစ်ပတ်လည်သွားချိန်မှာ ရန်ပွဲအခြေအနေ ကိုကြည့်ပြီး အချစ် ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ်နှင့် လက်ဖျားခြေဖျားတွေ ချက်ချင်းအေးစက်သွား၏။

“အခုချိန်မှာ ကျုပ် ဘယ်သူနဲ့မှ ပြဿနာမဖြစ်ချင်ဘူး ကိုယ့်လူ”

အသံက အောင်မြင်ခန့်ညားသလို ထွားကြိုင်းမြင့်မားသော ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် တစ်ဖက်လူ ဖြူသွားချိန်မှာ စူးရှသော မင်းရဲ အကြည့်တွေက ခရီးဆောင်အိတ်ကို ပိုက်ပြီးကြောက်စိတ်နှင့် မျက်လုံး ပိုင်းသော မိန်းမလှလေးရှိရာ လက်ခနဲ ရောက်သွား၏။

ဓာတ်ပုံထဲကရုပ်ထက် အပြင်ရုပ်က ပိုလှပိုငယ်နေပေမယ့် ဒါ အချစ်ပဲဆိုတာ မင်းရဲ ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

“အချစ်”

“ရှင်”

မင်းရဲခေါ်တော့ အူကြောင်ကြောင်ပုံစံနှင့် တုံ့ပြန်ထူးသည့် အချစ်ပုံစံက ကြောက်စိတ်လွန်နေသည့်ပုံနှင့် အယောင်ယောင် အမှားမှား။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ... လာလေ”

“ရှင်”

“မင်းက အချစ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ငါက မင်းကို လာကြိုတာ၊ ပေး... မင်းအိတ်”

“ရှင်”

လည်ဆောင်အင်္ကျီအဖြူရောင်လက်ဖောင်းပေါ် လည်ဟိုက်လက်ပြတ် မိတ်ကပ်ရောင်ဂါဝန်က ဒူးကျ။ ဖိနပ်ကျတော့ ဟပ်(ဖ်)ရှူးပန်းရောင်နှင့် အချစ်ပုံစံက အခုထိ ဘာကိုမှ နားမလည်သည့်ပုံစံနှင့် မင်းရဲကို လှပဝိုင်းစက်သည့် မျက်လုံးကြီးတွေနှင့် ကြောင်တောင်တောင် ပြန်ကြည့်လျက် အခုချိန်ထိ နေရာကမရွေ့သေး။

အချစ်ကို လာခေါ်တဲ့သူ ရောက်လာပြီဆိုပြီး အနားက ကောင်တွေ နားရင်းပါးရင်း ပိတ်တီးခွင့်ရှိရက်သားနဲ့ သူမက မင်းရဲနားကို ရောက်မလာ၍ မရှည်သောစိတ်က ပိုတိုသွားကာ အချစ်နား ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွား၏။

“မင်းဆီမှာ ငါ့ဓာတ်ပုံရှိတယ်ဆို၊ ငါ့ကို မသိဘူးလား၊ ဘယ်မှာလဲ ငါ့ဓာတ်ပုံ”

“ဒီ... ဒီမှာပါ”

မင်းရဲရှေ့ကို ရောက်လာသည့် ဓာတ်ပုံက ကျိုးကျော့တွန့်လိမ်လျက်။ ဓာတ်ပုံထဲက မင်းရဲက အပြင် မင်းရဲကို ခပ်တည်တည် ပြန်စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီးရင် ငါ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်”

“ဟုတ်”

မင်းရဲ ပြောသည့်အတိုင်း အချစ်က ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး မင်းရဲမျက်နှာကို ပြန်မော့ကြည့်သည်။

“ကို... ကို”

“ကိုကို မင်းရဲနော်”

“ကဲ.... မင်းအဝတ်အိတ်ပေး၊ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်”

အချစ်အသံက ဝမ်းသာစိတ်နှင့် တုန်ယင်နေသလို မင်းရဲပြောသည့်အတိုင်း သူ့မဝတ်အိတ်ကို မင်းရဲလက်ထဲ ထည့်ပေးပြီး မင်းရဲ ဆိုင်ကယ်ပေါ် လှမ်းတက်သည်။

“ဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူး ကိုယ့်လူ၊ မင်းသွားချင်ရင်သွား ကောင်မလေးကို ထားသွား”

ဆိုင်ကယ်ရှေ့တည့်တည့် ပိတ်ရပ်ပြီး ပြောလာသည့် ကောင်ကို မင်းရဲ ခပ်စိမ်းစိမ်း စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ဆိုင်ကယ်ကို ဝေါခနဲ စက်နှိုးပြီး ကျော်ကြီးဆိုသည့်လူရှိရာ အရှိန်ဖြင့် ပြေးဝင်လိုက်ကာ လက်ပြန်နှင့် မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်ချသည်။

“ဒန်း”

“ဖြောင်း”

“အား”

ဘေးဘက်က ပြေးဝင်လာသော နောက်တစ်ကောင်ဆီ

ခြေကန်တစ်ချက်တည်းနှင့် ပွဲသိမ်းပေးအပြီးမှာ အချစ်ရှေ့
ဆိုင်ကယ်ကို ထိုးရပ်လိုက်၏။

“လာ...-တက်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုကို”

ပါးစပ်က ဟုတ်ကဲ့ပြောပြီး လူက ဆိုင်ကယ်ပေါ်မလာ၍
မင်းရံက ခါးမှ စွေခနဲ မချီ၍ တင်ပေးသည်။

“အချစ်... မစီးရဲ...”

“သေချာကိုင်ထား”

အချစ် ငြင်းဆန်စကားမဆုံးခင် မင်းရံဆိုင်ကယ်က နေရာက
ဝေါခနဲ ပြေးထွက်သွား၍ အချစ်မှာ မင်းရံကိုယ်ကြီးကို အလန့်
တကြား တအားဖက်လိုက်ရသည်။

“လိုက်ကွာ၊ အဲဒီကောင် ဘယ်ကကောင်လဲ”

“ဝိုင်းထဲထိ လာရမ်းသွားတာ၊ မှတ်လောက်သားလောက်
ပညာပေးရအောင်”

ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ လူတစ်အုပ်ရဲ့ အော်သံနှင့် ပြေးလွှား
သံက မင်းရံတို့နောက်ပါးမှာ ကျန်ခဲ့သည်။

ဒီအထာတွေက နေရာတိုင်း အုပ်စုဖွဲ့ မိုက်ကြေးခွဲတတ်သူ
တွေရဲ့ အသံဖြစ်လျက် မင်းရံတို့နောက်ပါးမှာ ဆူညံ၍ ကျန်ရစ်ချိန်

မင်းရံက ဆိုင်ကယ်ကို အပြင်းနှင့်ကာ သူ့ခါးကိုဖက်၊ သူ့ကျောမှာ
ရင်အပ်ကာ ငြိမ်နေသည့် ကောင်မလေးကြောင့် စိတ်ရွှပ်သလို
မျက်ခုံးထူတွေ တွန့်ရင်း စက်ရှိန်ကို တအားဖိတင်ပစ်လိုက်၏။

အခန်း (၃)

ဝေါခနဲ ပြေးနေသည့် ဆိုင်ကယ်အရှိန်ကြောင့် အချစ်ရှေ့မှ စီးနေသူ၏ ကိုယ်ကို အသက်မရှူခံအောင် တင်းတင်းဖက်ထားရ လွန်းသူဖြင့် ကိုယ့်ဘာသာပင် အသက်ရှူမဝ။ ကိုယ်တိုင် လေထဲ လွင့်နေခိုက်မှာ ဦးတည်ထားရာမှ ဖျတ်ခနဲ ချိုးကွေ့သောအခါ အချစ်မှာ ကြောက်အားပိုပိုနှင့် သူ့ခါးကို ကျုံးဖက်ထားရတာလည်း အကြိမ်ရေ မနည်းတော့။

လူက မလှုပ်ရဲတာကြောင့် တောင့်ထားရသောခါးဟာ အဆ မတန် ညောင်းလာရသည်။ ဒီကြားထဲ ကားတွေကြားဖြတ်ဝင် လိုက်၊ လမ်းကျဉ်းလေးထဲ အရှိန်မလျှော့ဘဲ ကပ်သီးကပ်သပ်တွေ မောင်းကာ မီးပွိုင့်မှာ မီးနီကာနီး အရှိန်မြင့် ဖြတ်ထွက်တော့ ဆိုင်ကယ်က ဦးမော့သွားပြီး လူကပြုတ်ကျကျန်တော့မတတ်

ဖြစ်ရတာမို့ အချစ် တောင့်မခံနိုင်တော့။ လေတိုးတဲ့ဒဏ်ကြောင့် ခေါင်းတွေ တရိပ်ရိပ်မှူးပြီး ရင်ဘတ်ထဲ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာသည်။ လေတိုက်နေတာတောင် ချွေးစေးတွေ တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်ထွက် နေပြီးနောက်မှာ မျက်လုံးထဲ ပြာခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဝေါ”

မင်းရဲ ချိုးကွေ့ဝင်ပစ်သည့် လမ်းလေးထဲမှ အဖြူရောင် ကားဦးခေါင်းကြီးက ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်ထဲ ပြေးဝင်လာ၍ ဆိုင်ကယ် ကို လမ်းဘေးသို့ တအားဆွဲကွေ့ချလိုက်သံက ဆူညံသွား၏။

“ဝေါ”

“အမလေး”

ကြောက်လန့်တကြားအော်ရင်း မျက်ဝန်းတို့ကို မှိတ်အချ အချစ်ရင်ထဲ အေးခနဲဖြစ်သွားကာ အချစ်ကိုယ်လေး မှောင်မှိန်ခြင်း ထဲ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွား၏။

“ဟော... သတိရလာပြီ”

“အချစ်... အချစ်... သမီး”

အချစ်နာမည်ကို ခေါ်သံတွေက အဝေးကြီးက လာသလို

အချစ် နားစည်အား တိုးသဲ့သဲ့ ရိုက်ခတ်သည်။

“အချစ်... ညီမလေး”

နူးညံ့သော အထိအတွေ့က အချစ် လက်ဖဝါးတွေက တစ်ဆင့် ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့အပြားဆီ အလျင်အမြန် ကူးစက်ပျံ့နှံ့သွားသည်။ အသိတရားတို့ကို စုစည်း၍ ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ အချစ်ကို စီးမိုးငုံကြည့်နေသော မျက်နှာများကို မျက်နှာကြက် နှောက်ခံထား၍ စိုးရိမ်ခြင်းကြီးစွာ တွေ့လိုက်ရ၏။

“အချစ်... သတိရပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တော်ပါသေးရဲ့ကွယ်”

“အချစ် ဘယ်ကို ရောက်နေတာလဲဟင်”

ဒေါ်မေသူက အချစ်၏ လက်သည်းရှည်မရှိသည့် နဖတ်ဖတ် လက်ချောင်းတွေကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ရင်း အခုမှ သက်ပြင်းချသည်။

“ကြီးကြီးတို့ရဲ့ သုံးရာသီစံအိမ်ထဲ သမီးရောက်နေပြီ၊ ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့... ဟုတ်လား”

“သုံးရာသီ”

အချစ်က သံယောင်လိုက်ရေရွတ်ပြီးမှ မျက်ဆံနက်တွေ

ဖျတ်ခနဲ ရွှေလျားသွာတာက သူမကို စိုးရိမ်မပြေသေးသော မျက်နှာတွေဆီ ဖြစ်သည်။

“ဒါဆို ဒီကကြီးကြီးက... ကြီးကြီးမေသူ ပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ ကြီးကြီးမေသူပါ”

အချစ်နဖူးစပ်က ဆံပင်တွေကို ဖွဖွလေးသပ်ပေးရင်း ဒေါ်မေသူက အချစ်စကားကို ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါက ဦးဦးခိုင်ကျော်၊ ဒီဘက်က...”

ဒေါ်မေသူ မိတ်ဆက်ပေးသမျှ အချစ်က မွေ့ယာပေါ်မှ ပက်လက်လေးနှင့်ပင် ပြုံးပြ၍ ဟုတ်ကဲ့ပေါင်များစွာနှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“မမကြီးမိုးနှင့် မမလတ်ဆောင်းကိုတော့ အချစ်သိပါတယ်၊ ဦးဦးနဲ့ ကြီးကြီးကို မမြင်ဖူးပေမဲ့ မမကြီးတို့ မမလတ်တို့ကို ဓာတ်ပုံထဲမှာ တစ်ခါမြင်ဖူးတယ်၊ ဟို... ကိုကိုဓာတ်ပုံ ပို့ပေးတုန်းကလေ”

အချစ်ရဲ့ စကားပြောသံက တိုးပေမဲ့ ခပ်ရှုရှုအသံလေးနှင့် သွက်သွက်လေးပြောပုံကြောင့် ဒေါ်မေသူက တစ်ထိုင်တည်း ချစ်စနိုးလေး ဖြစ်သွားရသည်။ လောကဓံရဲ့ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အကြောင်းတရားများကြောင့် ဖြူစင်ခြင်းမျက်ဝန်းတွေထဲ အကြောက်တရားတွေ စွန်းထင်နေသော အချစ်ကို မြင်ရတာ ကာရုဏာ

သက်ခြင်းက ပိုပါသည်။

“သမီး ကိုကိုဇာတ်ပုံက ဘာဖြစ်လို့လဲကွဲ့”

“ဟို... ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကိုကိုကို အချစ်က ချက်ချင်း
ဓမ္မတ်မိဘူး”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုကိုက ဓာတ်ပုံထဲက ပုံနဲ့ အပြင်ကပုံ
မတူလို့ပါ”

“ဟုတ်သားပဲ မေမေရဲ့၊ ညီမလေးကို သွားကြည့်ရင် မှတ်မိ
အောင်ဆိုပြီး မိုးတို့မောင်နှမသုံးယောက်ရဲ့ပုံကို ပို့ပေးခဲ့တာလေ၊
ပုံက သေးနေမှာပေါ့”

မမကြီးက အချစ်ရတင်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။
ဆောင်းကလည်း ညီမဆိုပေမဲ့ အသက်ချင်း မတိမ့်မယိမ်း။
ဘွဲ့ရပြီး စီးပွားရေးလောကထဲ အတူတူဝင်ခဲ့ကြတော့ နှစ်ယောက်
စလုံး အောင်မြင်မှု ရရှိခဲ့ကြသည်။ ညီမရယ်ဆိုပြီး ဆိုးနွဲ့တာမျိုး
မရှိခဲ့။

ကိုယ့်အလုပ်မှာ ကိုယ်အာရုံစိုက်ကာ တိုင်ပင်ကြ၊ ဆွေးနွေး
ကြနှင့် ညီအစ်မအဖြစ်ထက် စီးပွားရေးဘက်လို ဖြစ်နေသည်။
မောင်လေးကို တုန်နေအောင်ချစ်ပေမယ့် မိန်းကလေးအငယ်

မရှိတော့ အချစ်ကို မြင်မြင်ချင်း ညီမလို ချစ်မိကြသည်။ အရင်
ကတည်းက အချစ်က သနားစရာကောင်းသူမို့ သနားတာလည်း
ပါသည်။

“ကဲ... ညီမလေး၊ အခုရော နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့
လား၊ ခေါင်းတွေဘာတွေကော မူးသေးလား”

“ဟင့်အင်း၊ အချစ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မမကြီး”

ဆောင်းက ဆရာဝန်ပီပီ နားကြပ်ကို လက်မှ ချတမ်း
ကိုင်ရင်း မေး၏။

“အချစ် သတိမေ့သွားတာ သိလား”

“အချစ်... သတိမေ့သွားတယ် ဟုတ်လား”

အချစ် တအံ့ဘဲသြမေးရင်း သူမဖြစ်ခဲ့တာကို ပြန်စဉ်းစားတော့
ကိုကိုနှင့်အတူ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ အမှောင်ကျသွားတာ ပြန်သတိရ
လာ၏။

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့၊ သမီးကိုကို ဆိုင်ကယ်ပေါ် သတိ
လစ်ပြီး ပါလာတာ၊ ဆိုင်ကယ်ရပ်တော့မှ သမီးယိုင်ပြီး ဖြုတ်
အကျမှာ သမီးကိုကို အဆွဲတော်လို့ ဘာမှမဖြစ်လိုက်တာ”

“ကိုကိုရောဟင်”

“ဒီမှာဟေ့... ဒီမှာ”

“ဘယ်လိုလဲ၊ အတိတ်ကိုရော သတိရရဲ့လား၊ မရရင်လည်း ကြုံပြော၊ ချာသာကြီး ပို့ပေးမယ်”

“ဟေ့ကောင်”

အားလုံး အချစ်ခင်တင်နားမှာ ဝိုင်းပြီး တကယ့် လူနာကြီး လုပ်နေတာကို အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် မင်းရဲက ဝင်ပြောတော့ ဦးခိုင်ကျော်က မျက်ထောင့်နီနှင့် သားဖြစ်သူကို လှမ်းအော်သည်။ မင်းရဲက သူ့ကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေနှင့် လှမ်းကြည့်သူကို စိုက်ကြည့်ပစ်သည်။ သတ္တိကောင်းချက်က လက်ဖျားခါလောက်သည်။ ဆိုင်ကယ်နဲ့ကား ဝင်တိုက်လုနီးပါးကို ကြောက်စိတ်မွန်ပြီး သတိမေ့သွားတာ ကံကောင်း၍ လမ်းပေါ်ပြုတ်ကျမကျန်ခဲ့ဘဲ သူ့ခါးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်လျက် ပါလာ၍ တော်သေးသည်။ မင်းရဲခါးက သူမလက်တွေ မနည်းကြီးဖြည့်ချမှ သူမ ယိုင်လဲသွားမှ ကိုယ်လေးကို မနည်းထိန်းအဖမ်း တစ်အိမ်လုံး ဆူညံကုန်၏။

တရားခံက မင်းဟု မေမေက စွပ်စွဲ၍ တရားသူကြီး ဖေဖေက အမိန့်ချသည်။

“ဒီကလေးမ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မင်းဒီအိမ်ပေါ်က ခေါင်းနဲ့ ဆင်းရမယ် မင်းရဲ... မှတ်ထား”

ဆင်းဆိုလည်း ဆင်းရဲရှိသည်။ ခါတိုင်း ကြားဝင်တတ်

သော မင်းရဲ အစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မင်းရဲကို လျစ်လျူရှုလျက် ဖေဖေပြောတာ မသိဟန်ဆောင်နေ၏။

“အချစ်မှာ စိတ်ကျဝေဒနာရှိတယ် မင်းရဲ၊ ကြောက်စိတ် လွန်ကဲတာလည်း ဆိုက်ကိုတစ်မျိုးပဲ၊ ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ သွက်သွက် ခါတာပဲကွာတာ၊ ဒါကို မလတ်တို့က ပြုစုစောင့်ရှောက်ပြီး ဖေးမရမှာ၊ ထပ်ဖိနှိပ်တာမျိုး မလုပ်ရဘူး၊ စာနာစိတ်လေးထားစမ်းပါ မောင်လေးရယ်”

မလတ်ပြောပုံကြည့်ဦး။ မင်းရဲကပဲ လူသားမဆန်သလိုလို။ အားလုံးရဲ့အလယ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ဟိုဒီငေးနေသည့် အချစ်အကြည့်တွေက မင်းရဲမျက်ဝန်းနဲ့အဆုံမှာ စူးရှသည့် သူ့အကြည့်ကြောင့် အချစ် ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာချသွား၏။ ပုံစံကိုက ဘယ်လိုလေးမှန်းမသိ။ နောက်တစ်ခါ မင်းရဲကို လူအလစ်မှာ ခိုးအကြည့် မင်းရဲ စိုက်ကြည့်နေတာနှင့် တည့်တည့် တိုး၍ မျက်နှာလေး ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပုံကို အသည်းယားစွာ စားပွဲကို လက်ဖဝါးနှင့် ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်၏။

“အမလေး”

“ဟဲ့... သား”

မင်းရဲကြောင့် အလန်တကြားအသံလေး အချစ်သံမှ ထွက်

လာသလို မေ့မေ့ထဲမှ ဟန့်တားသံက မင်းရဲထံ ရောက်လာ၏။

“ကျွန်တော် အပြင် ပြန်ထွက်ဦးမယ် မေဗေ”

ဖေဖေဒေါသအကြည့်ကို ကျောခိုင်းပြီး မင်းရဲ အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်။

“ညဆယ်နာရီထက် နောက်မကျစေနဲ့ မင်းရဲ၊ ကြားလား”

ဖခင် ဦးခိုင်ကျော်အသံက မင်းရဲနောက်က ပြေးလိုက်လာ၏။

“ရက်ဆား... ဒယ်ဒီ”

မင်းရဲ ရွတ်နောက်နောက် လုပ်သွားပုံက အချစ်အတွက် တော့ ရယ်စရာမကောင်းပဲ အံ့သြစရာ ဖြစ်နေသည်။ အားလုံး မျက်နှာက ဘာမှမဖြစ်သလို တည်ငြိမ်အေးချမ်းနေပေမဲ့ အချစ် ဆိုရင် အဖေအရိပ်မြင်တာနှင့် သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ကြောက်ခဲ့ ရသူ။

“သမီးကိုကိုက အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ နည်းနည်းတော့ ဆိုးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မလိမ္မာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူထင်ရာ သူလုပ်တတ် ပေမယ့် မိဘစကားတော့ နားထောင်ပါတယ်။ ဒါတွေ နောက် တော့ သမီး သိလာမှာပါ၊ အခု သက်သာတယ်ဆိုရင် ညစာ စားကြရအောင်လေ၊ ကြီးကြီး သွားပြင်လိုက်မယ်”

“ဒါ... သမီးအခန်းပဲ၊ အဝတ်အစားကအစ သမီးမမတွေ

အားလုံး ပြင်ထားတယ်၊ ရေခိုးချိုးပြီး ဆင်းခဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကြီးကြီး”

“မကြီးက မေမေနဲ့ လိုက်သွားမှာ၊ ညီမလေးကို မလတ်နဲ့ ထားခဲ့မယ်”

“စိတ်ချသွား မကြီး၊ ဆောင်း ဒီကလေးမကို ဒီခိုင်း ပြောင်းပေးပြီးမှ ဆင်းခဲ့မယ်”

မလတ်က အချစ်ပရုံးကို ရင်းနှီးစွာဖက်ရင်း ပြောတာ အချစ် ရင်ထဲ နွေးထွေးမှုအတွက် ကျေနပ်သွား၏။

“အေးပါဟယ်၊ လေဒီဂါဂါလောက် မဖြစ်ရင် တော်ပါပြီ”

မိသားစုအားလုံး ကြည်နူးစရာ ရယ်မောသံတွေကြားမှာ အချစ်နေရတာ စိမ်းသက်ခြင်းမရှိတော့သော်လည်း ကိုကိုမင်းရဲရဲ့ တည်တင်းမှုနဲ့ရသော မျက်နှာချောချောကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်မြင်ယောင် လိုက်တော့ အချစ် ရင်မောသွားသည်။

အခန်း (၄)

လမ်းကအကျယ်ကြီးမို့ ကားနှစ်စင်းဘေးချင်းယှဉ် ကျော်
မောင်းလို့ရသည့် အနေအထားမှာ မင်းရဲက သူ့ရှေ့မှာ ပိတ်မောင်း
ပြီး မိုင်ကုန် တင်ထားသည့် အဖြူရောင် နှစ်ခန်းတွဲ ကားမြင့်မြင့်
ကြီးကို ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြီးလိုက်သည်။ ရှေ့ကားနောက်မှ
မင်းရဲက သူ့ပြိုင်ကားလေးကို ခပ်အေးအေး မျောလိုက်ခဲ့သည်။
အရှိန်ပြင်းပြင်း လေထုကိုခွင်းပြီး မြားတစ်စင်းလို ပြေးနိုင်မှန်း
သိပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ ခါတိုင်းလို ဝေါခနဲ ဝေါခနဲ ကွေ့ပစ်၊
ကျော်ပစ်ချင်စိတ် မရှိ။

စိတ်အေးလက်အေး မောင်းနေမိပေမယ့် သူ တကယ်စီးချင်
တာက ဒီပြိုင်ကားလေး မဟုတ်။ သူ့စိတ်ကြိုက် ဝယ်ထားသည့်
ဟာလီဒေးဗစ်ဆန် ဆိုင်ကယ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ကယ်စီးရတာ

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါပေ

၃၁

သူ့ဝါသနာဖြစ်ပေမယ့် မင်းရဲ စိတ်ထင်တိုင်း ကျွဲခွင့်မရ။

မိသားစုထဲမှာ ပညတ်ချက်တွေ၊ တားမြစ်ချက်တွေ အများ
ကြီးဆိုတော့ စိတ်ထင်တိုင်း ခရီးမပေါက်။ ကိုယ်စိတ်ရှိတိုင်း
လုပ်ခွင့် မရတော့။ မိသားစု စိတ်ကျေနပ်အောင် နေပြရသည်။

ရှေ့၌ ကျောင်းဝင်းကို ချိုးဝင်ရမည့် မုခ်ဦးကို လှမ်းမြင်
နေပြီ။ ဒီမုခ်ဦးကျော်တာနှင့် သူတို့ချိန်းဆိုထားသည့် ကန်တင်းကို
ရောက်မည်။ အရှေ့မှ တအိအိမောင်းနေသော ဒက်ဘယ်(လ်)
ကပ်ကြီးကို သူလှမ်းကြည့်ရင်း ကားဘီးတစ်ဖက်ကို ဘေးလမ်းမှာ
ချလိုက်ပြီးမှာ သူ့ကားက ဝေါခနဲ ထိုးတက်သွား၏။ သူ့ကားကိုမြင်မှ
ရှေ့ကားမောင်းသူက လမ်းပိတ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် အချိန်နှောင်း
သွားပြီ။ မင်းရဲကားက ဒက်ဘယ်(လ်)ကပ်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက်
ဖြစ်ပြီမို့ သူတိုက်ချလည်း သူ့ကားရော မင်းရဲတားပါ နာမည်။
ပြိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်ကြီးပြီး ပျက်စီးမှာစိုးရိမ်သော အုပ်စိုးက သူ့ကားကို
ကျော်တက်ပြီး ကျောင်းဝင်းထဲ အရင်ချိုးဝင်သွားသည့် မင်းရဲ
ကားကို ဒီတိုင်းကြည့်နေလိုက်သည်။ ဒါတောင် ပြတင်းပေါက်က
လက်တစ်ဖက်မြှောက်ထုတ် နှုတ်ဆက်သွားတာကို သူက
အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် မင်းရဲကားနောက်မှာ ကပ်လိုက်ပြီး ပါကင်
ဝင်တော့ မင်းရဲက သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ကားပေါ်က ဆင်းသွားသည်

“... နိုင်ကအစ လှသည်။

“လာပါပြီ၊ နင့်ရဲ့ ရွှေမင်းသားနှစ်ယောက်”

“နင် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား ဆည်းဆာ”

သုံးယောက်တိုင်သောဝိုင်းမှာ ဆည်းဆာက ပိုက်တံနှင့် အအေးကိုစုပ်ရင်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ရှိသလောက် ဘေးက အိတ်နှင့် နန္ဒာက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား။

“နှစ်ယောက်စလုံးက ပစ်ရက်စရာမရှိတာ သေချာတယ်နော်... ဆည်းဆာ”

နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ချောတာတော့ သေချာသည်။ ဆည်းဆာကိုယ်တိုင် အခုချိန်ထိ ဘယ်သူ့ကို ရွေးရမလဲဆိုတာ မသေချာသေး။ မှန်တာပြောရလျှင် နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ရင်ခန့်စရာကောင်းနေတာ ဝန်ခံသည်။

“နင့်ကို ငါချစ်ခဲ့တာ အခုမှမဟုတ်ဘူး ဆည်းဆာ၊ အချစ်ကို ဘယ်သူတွေ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်သလဲ မသိပေမယ့် ငါသိတဲ့ အချစ်က အချစ်ဆိုတာ ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်း၊ ပေးဆပ်စွန့်လွှတ်ခြင်း ဘာညာဆိုတဲ့ အကြောင်ကြောင်အတွေးက ငါ့ဘဝအတွက်တော့ နီးပဲ”

“ချစ်ရင် ရအောင်ယူမှာပဲ... ယဲ့”

ဆည်းဆာကို မင်းရဲ ပြောခဲ့သည့်စကား။ အုပ်စိုးနှင့်ကြတော့ ငယ်ပေါင်း အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ။ မိဘချင်းလည်း ရင်းနှီးသည်။ ခြံချင်းကပ်လျက်မှာ သူတစ်ကိုယ်၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဆိုသလို တစ်ဦးတည်းပဲ မွေးထားကြတာမို့ ငယ်ကတည်းက စခဲ့သော အတွယ်အတာမှာ အထူး ပြောပြစရာပင်မလို။ လိုအပ်လာတာက တွယ်တာသမျှ အုပ်စိုးဘက်မှ အရောင်ပြောင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

“သူ့စတိုင်က မိတယ်၊ မိုက်တယ်နော် အုပ်စိုး”

ကျောင်းစတက်လျှင်ပဲ ဆည်းဆာရင်ခွင်ထဲ တန်းဝင်လာသူက မင်းရဲ။ ဘာမထီရပ်နှင့် ဂျစ်တိုက်တတ်သော မင်းရဲကို စတွေ့ကတည်းက တွဲခဲ့ပြီးသော တွဲနေသော ရည်းစားပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်နှင့်လူဖြစ်ကြောင်း အုပ်စိုးက ဆည်းဆာကို သတင်းပေးသည်။

“စိတ်မဝင်စားနဲ့ ဆည်းဆာ၊ မိပေမိုက်ပေမယ့် ခိုက်ဖို့ မကောင်းဘူးဟ၊ ဒီကောင်နဲ့ ငါ့က ပြိုင်ဘက်”

ဆည်းဆာက ရွတ်နောက်နောက် အုပ်စိုးကို ပြန်မေးခဲ့ပေမယ့် နှလုံးသားဆိုတာ ထုံးစံအတိုင်း မိုက်ရူးရဲဆန်တတ်သည့် အတိုင်း မင်းရဲကို အုပ်စိုး သတိပေးခဲ့သည်။ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။

အုပ်စိုးနှင့် မင်းရဲက မေဂျာကိုယ်စားပြု ခေါင်းဆောင်တွေဖြစ်လာပြီး သူနိုင် ကိုယ်နိုင် ကြိုးပမ်းရင်း ပြိုင်ဘက်ဘဝ ရောက်ခဲ့သည်။ စစ်တုရင် ပြိုင်ထိုးလည်း သူတို့နှစ်ယောက်။ ဘောလုံးပြိုင်ကြလည်း ဒီနှစ်ယောက်။ နှစ်ယောက်စလုံး ရုပ်ချောတာ၊ ချမ်းသာတာချင်း အတူတူ။ မိန်းကလေးတွေအပြိုင် အသည်းအသန် စိတ်ဝင်စားခြင်း ခံရတာလည်း အတူတူ။ အုပ်စိုးက မပွေ့မရှုပ်ပေမယ့် မင်းရဲမှာကြတော့ ရည်းစားတွေ မှီလိုပေါက်နေသည်။

“ဆည်းဆာ”

“ဟင်”

“ဪ... တွေးနေငေးနေလိုက်တာ၊ ဘာလဲ... စိတ်ကူးထဲမှာ နှစ်ယောက်စလုံး ရွေးလိုက်ပြီလား”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးခွန်းကြားမှ ဆည်းဆာက သတိ ပြန်ဝင်သည်။

“ရွေးစရာလားဟဲ့၊ နှစ်ယောက်စလုံးတော့”

ဆည်းဆာက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောရင်း အိတ်ထဲမှ တူးဝေးဗူးကိုယူကာ ဖွင့်ပြီး မှန်အသေးလေးထဲ သူမ မျက်နှာကို ချက်(က်)ကင် ပြန်လုပ်၏။

“ဘာလဲ၊ ရည်းစားထားတော့မဲ့ရုပ်က စာတွေ၊ ကဗျာတွေထဲ

ကလို ပန်းနုရောင်သမ်းနေလားဆိုပြီး ကြည့်တာလား”

“ငါသာ ဆည်းဆာနေရာဆိုရင် အုပ်စိုးပဲရွေးမှာ အိတ်”

နန္ဒက အုပ်စိုး စောင့်ဆိုင်းနေမည့် ကင်(န်)တင်းဘက် လှမ်းငေးရင်း ပြောသည်။ အုပ်စိုးက ချစ်တယ်၊ လက်ထပ်ချင်တယ်ဟု လက်ထပ်ခွင့် တောင်းထားပေမယ့် မင်းရဲကတော့ အုပ်စိုးလို မဟုတ်။

“ဆည်းဆာကို ချစ်တယ်”

ဒါပဲပြောသည်။ မျက်တောင်ဖျားတွေ စင်းချပြီး စီးကရက်မီးခိုးငွေ့ကြားက ပြောသွားတာ ပြန်မြင်ယောင်တော့ ရင်ထဲ ငလျင်ပါးပါးလေးတစ်စင်း ငြိမ်ခနဲ လှုပ်ခတ်၏။

“အုပ်စိုးက ငယ်သူငယ်ချင်း၊ အကြောင်းသိ ပြီးတော့ နှင့်အန္တအတာလည်းခံ၊ မိဘချင်းလည်း ရင်းနှီးပြီးသား၊ အချစ်မှာ သူချစ်ကိုရွေးတာ စိတ်ချမ်းအသာဆုံးပဲ”

နန္ဒက သူ့ဒဿနကို ဆက်အဖွင့်မှာ အိတ်က ပြုံးစိစိနှင့် ပခုံးတွန့်ရင်း ဆည်းဆာမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

“စိတ်ချမ်းသာချင်ရင် သစ်ပင်စိုက်ပေါ့၊ ရည်းစားထားပါတယ်ဆိုမှ ငါဆိုရင်တော့ အိမ်က သဘောတူတာကြီးနဲ့ မကြိုက်ချင်ပါဘူး၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ရင်တုန်ပန်းတုန်နဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ

ကောင်းတဲ့ အချစ်ကမ္မာ ပျော်စရာကောင်းမှာ”

“အဲဒါဆိုလည်း သူခိုးစားပြန်ကို ရည်းစားတော်လေ၊ စိတ်
လှုပ်ရှားစရာကောင်း၊ ရင်တုန်ဖင်တုန် ဖြစ်မှဖြစ်”

နန္ဒက မျက်စောင်းရွယ်ရင်း အိတ်ကိုပြောသည့် အခိုက်မှာပဲ
ဆည်းဆာက ဖျတ်ခနဲ ထရပ်သည်။

“ငါ သွားတော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အိတ်ကောက်လွယ်တော့ အိတ်တို့ နှစ်
ယောက်က ဆည်းဆာကို နားမလည်သလို ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“နင် ဘယ်သူ့ကို ရွေးမှာလဲ ဆည်းဆာ”

ဆန်ကျင်ဘက် အရပ်ဆီမှာ ရှိနေမည့် လူနှစ်ယောက်ကို
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဆည်းဆာမျက်နှာမှာ အပြုံးသဲ့သဲ့ လင်းခနဲ
လက်သွား၏။

“ငါ့နှလုံးသားက ရွေးတဲ့အတိုင်း”

အခန်း (၅)

“ကွန်ကရက်ကျူလေးရှင်း မင်းရဲ၊ လုံးဝ ဂုဏ်ပြုတယ်ကွာ၊
တခြားပွဲတွေမှာ အုပ်စိုးက သရေကျအောင် ဘယ်လောက်ကြိုးစား
ကြိုးစား၊ ဒီပွဲမှာ ဒီကောင် ကျန်ရစ်ဖြစ်သွားပြီ၊ အဲဒါ သေချာ
တယ်”

မိုးငါးက သောက်ထားတဲ့အရိန်နှင့် ခေါင်းစိုက်နေပေမယ့်
လက်တစ်ဖက်က ဘီယာခွက် မချသေး။ အာလေးလျှာလေးနှင့်
သူ့ကို ချီးကျူးစကား ပြောနေတာကို မင်းရဲ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေ
သည်။

“မင်း ဆည်းဆာဆီက အဖြေရပြီး ဒီအတိုင်းထားခဲ့တာ
တော့ လွန်တယ်ထင်တယ်”

ဝေလက မင်းရဲကို ဝေဖန်တော့ သူနှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြုံးရင်း
မီးတရက် မီးခိုးကို ခပ်ဝေးဝေး မှုတ်တုတ်လိုက်၏။

“ရင်ဘတ်ထဲမှာ ကာလာမှမစုံတာ၊ လွန်တာရှိ ဝန္တာမိပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူး မင်းရဲ့ ဆည်းဆာရဲ့ ဖီလင်ကို မင်း ကိုယ်
ချင်းစာဖို့ ပြောတာ”

မီးခိုးငွေ့တွေကြားမှ မင်းရဲမျက်နှာက တည်ငြိမ်ပေမယ့်
ဈာန်လုံးတွေက စူးလက်နေ၏။

“ဆည်းဆာ မင်းကို ဘယ်လောက် ကြွေလဲဆိုတာ မင်း
အသိပဲ မင်းရဲ့”

“သူ ကြွေပေမယ့် ငါ ခြွေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ဝေလ”

မှန်သောစကားကို သူ ဆိုလိုက်သည်။ ဆည်းဆာကို သူ
ခြွေခဲ့တာ မဟုတ်။ သူဟာသူ တစ်ဖက်သက် ကြွေကျတိုင်း
မင်းရဲကသာ တာဝန်ယူရမည်ဆိုလျှင် ပန်းကြွေတို့ရဲ့ ရာဇဝင်
တောင် ဖြစ်လာစရာ မရှိ။ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ်သဘောကျ
စိတ်ဖြင့် မင်းရဲ နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးသဲ့သဲ့ ပေါ်လာ၏။

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဆည်းဆာက အခု
မင်းချစ်သူ ဖြစ်သွားပြီ”

“နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော်ကြားတဲ့လူရဲ့ ရပ်တည်မှုက လူလိမ္မာ

လောက်တော့ မမြဲပါဘူးကွ၊ သူ ငါ့ကို တကယ်ချစ်ရင် ငါ့အနှံ့
အတာကိုလည်း စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်ရမှာပေါ့”

“မင်းကွာ”

အဖွဲ့ပွဲခွဲတိုင်း အုပ်စိုးနှင့်သူ ထိပ်တိုက်တိုးခဲ့ပေမယ့် မင်းရဲ
နိုင်ခဲ့တာများပါသည်။ ကြက်တောင်၊ ရေးကူး၊ လှေလှော်ရွက်တိုက်
ကအစ မင်းရဲရဲ့ နှလုံးသားရေးရာအဆုံး အားလုံး မင်းရဲပဲ နိုင်
သည်။ နောက်ဆုံး အုပ်စိုး အလွန်ချစ်လှပါသည်ဆိုသော ဆည်းဆာ
အချစ်ကိုပါ မင်းရဲ ရလိုက်တာ အုပ်စိုး တော်တော်ခံစားသွားရမှာ
သူသိသည်။

မဟုတ်မခံစိတ်ကြောင့် ရန်ပွဲခွဲတိုင်း ပါမောက္ခရုံးခန်း ရောက်
ပေမယ့် မေဂျာရဲ့ ဂုဏ်ဆောင်ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးနှင့် ပစ်ပစ်ခါခါ
မလုပ်ခဲ့ကြ။ မင်းရဲ မဟုတ်မခံစိတ်ကို သဘောပေါက်သွားတာ
လည်းပါမည်။ ဒီလိုပါပဲ။ ကျောင်းဝင်းထဲလည်း ကိုယ်မခြွေခင်
ကတည်းက ကြွေကျတာတွေများတော့ ကင်(န်)တင်းထိုင်ရုံ၊
တွဲသွားတွဲလာ လုပ်ရုံနဲ့ မင်းရဲရဲ့အမည်နောက် ကပ်ပါလာသော
ဘွဲ့ထူးတွေက အများကြီး။

မင်းရဲကွယ်ရာမှာ မင်းရဲကို အသည်းစားဘီလူးဟု ဘွဲ့ပေး
ထားပေမယ့် ဂရုမစိုက်။

“ထောင်မလေး သနားပါတယ်”

လေး စကားကို သူ့ဘာမှ ခွန်းတုံ့မပြန်။

အုပ်စိုးနှင့် မင်းရဲကြားမှ ပြဿနာတွေက အများကြီး။ ဘယ်သူ့ဆီပဲ ငြိခဲ့ကြတာတွေ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ သိသည်။ မင်းရဲကို ရန်စစ်ကားသူက အုပ်စိုး။

“တစ်မွန်းတည့် ကောင်းစားတဲ့သူ လာပြီ၊ ကြည့်ထား”

“မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ အုပ်စိုး”

ဖြစ်ကြတာက ကားပါကင်ထဲမှာ။ အုပ်စိုးက သူကားပေါ်ကိုယ်တစ်ပိုင်းမှီထားပြီး မင်းရဲ ဖြတ်အသွားမှာ ရန်စစ်ကား စပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားတွေရှိပေမယ့် ဘယ်သူမှ ဂရုစိုက်ခြင်းမရှိ။ အုပ်စိုးက မင်းရဲကိုကြည့်ပြီး ခပ်လှောင်လှောင် ပြုံးသည်။

“ငါပြောတဲ့ စကားပုံ မှားနေလို့လား”

မင်းရဲက အုပ်စိုးကို အထင်သေးစိတ်ဖြင့် စူးစိုက် ကြည့်ပစ်တော့ အုပ်စိုးက လှောင်သည်။ ထိုရယ်ဟဟမျက်နှာကိုပဲ မင်းရဲ စိတ်ကူးထဲ အခါခါ လက်သီးတွေ ပစ်သွင်းနေမိ၏။

“မင်းယောက်ျားမဟုတ်လား အုပ်စိုး၊ ယောက်ျားဆို ယောက်ျားစကားပဲ ပြော”

“မင်း ငါ့ကို ပွဲတိုင်း မငြိငြိအောင် ချိတ်နေတာရော ခါယောက်ျားလား မင်းရဲ”

ထူထဲသော မင်းရဲမျက်ခုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ တွန့်သွားသည်။ ထင်မထားတဲ့ မေးခွန်းမို့ ဆူနေတဲ့ သွေးတွေ ငြိမ်ကျသွားတဲ့အထိ အုပ်စိုးမျက်နှာကို တအံ့တသြ ကြည့်လိုက်၏။

“ငါ ချိတ်တာတွေ ကောက်တာတွေ စိတ်မဝင်ကားဘူး အုပ်စိုး၊ ပြိုင်တာပဲ၊ မနိုင်ရင် ရှုံးမှာ သဘာဝပဲ၊ မင်းိုင်ချင်ရင် ကြိုးစား”

“ကြိုးစားစရာ မလိုပါဘူး၊ မင်းက လူဆိုးဆိုတဲ့ ရာဇဝင်နဲ့ နေခဲ့တဲ့လူ၊ ငါပြောသလို ကောင်းစားရင် တစ်မွန်းတည့်ပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ငါ ဘယ်လောက် ကြာရှည်ခံမလဲဆိုတာ မင်း စောင့်ကြည့်လိုက်ဦး”

ရန်စစ်သူနှင့် စိန်ခေါ်သူနှစ်ယောက်၏ စူးရှသော အကြည့်နှစ်စုံ အားပြိုင်သွားပေမယ့် ဘယ်သူမှ အလျော့မပေး။

သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကြရင်း ပစ်မှတ်က ဆည်းဆာဖြစ်လာခဲ့သည်။ မင်းရဲအတွက်ဆို ဆည်းဆာမျက်ဝန်းတွေ အရောက်လက်နေတတ်သည့် ဆည်းဆာ။

အခုတော့ မင်းရဲ့ အသစ်စက်စက် ချစ်သူမလေး။

“ငါ ပြန်ဟော့မယ် ဝေလ”

ဘီယာခိုင်းက ရုတ်တရက် ထလိုက်သည့် မင်းရဲ့ကို ဝေလ

က ရီဝေဝေ ပြန်ကြည့်သည်။

“ဘီယာဖိုး ငါရှင်းခဲ့မယ်”

“နေပါဦးဟ၊ စကားတောင် မပြတ်သေးဘူး”

“ဆယ့်နှစ်ထိုးပြီ”

နာရီမြှောက်ကြည့်သည့် မင်းရဲ့လက်ကို ဝေယံက ဖမ်းဆွဲသည်။

“တော်ပါကွာ၊ မင်းအတွက် ဘယ်တုန်းက အချိန်ဆိုတာ ရှိလို့လဲ၊ နွေခေါင်ခေါင် နှင်းတွေကျလာဦးမယ်”

“အဲဒါ အရင်က၊ အခု ပုံစံချင်း မတူတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီည ဟိုကောင်မလေးကို တံခါးဖွင့်ခိုင်းထားတယ်”

“မင်းကိုကြောက်တဲ့ တစ်ယောက်လား”

“အေး”

ဝေလ မေးတာဖြေရင်း အချစ်၏ ဝိုင်းစက်လှပသော မျက်ဝန်း တောက်တောက်တွေကို သတိရသွား၏။

“ငါ့ကို ဒီညသော့ဖွင့်ပေး”

မင်းရဲ့ အပြင်ထွက်ခါနီး သော့ကို ပစ်ပေးတော့ အချစ်တယောင်ချာချာဖမ်းယူပြီး သူ့ကို အူကြောင်ကြောင် ကြည့်သည်။

“အချစ်က ဘယ်မှာ စောင့်ရမှာလဲဟင်”

“ဒါ ခြံသော့၊ ခြံတံခါးနားက စောင့်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပုတ်သင်ညှို့ ရုံးအောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပုံကို ဂစ်ချက် စိုက်ကြည့်ပြီး နေရာက ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့ပေမယ့် လှပ၍ ချစ်စရာကောင်းသော မျက်နှာလှလှလေးက မင်းရဲ့မျက်ဝန်းထဲက မပျောက်။

ပုံစံကိုက အူကြောင်ကြား။ မြင်ရတာနဲ့ကို တကယ်အသည်းယားတယ်။ ဘာပြောပြော မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေနှင့် ဘာမှ နားမလည်သလို လိုက်ကြည့်နေပုံကအစ အချစ်ပုံစံက တကယ်ကလေးပေါက်စလေးတစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းစင်လွန်းနေတာကိုပဲ မင်းရဲ့စိတ်ထဲ ကြံဖန် အသည်းယားနေမိတာပါ။

အချစ်ပုံစံက သူ တွေ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေနှင့် လုံးဝမတူ။

“မမတို့ဟာလေးက ဘာမှန်းကို မသိဘူး”

“မပြောပါနဲ့ မင်းရဲ့ရယ်၊ ပြင်ပလောကနဲ့ အထိတွေ့ မရှိပဲ

သူ့ခမျာ ကြီးပြင်းလာရတာ၊ မင်းမြင်ဖူးတဲ့ ဖူး(လ်)ကာလာတင်
ဇာတ်ကားတွေ မဟုတ်သလို အလိမ်အညာ ပလီပလာလည်း မဟုတ်
ဘူး။ မင်းက မာယာများတဲ့ လောကကြီးထဲမှာပဲ နေလာတော့
မြင်စင်ခြင်းတန်ဖိုးကို ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ။”

မကြီးက မင်းရံဘက်က မရပ်တည်။ အချစ်လူ လုံးလုံးဖြစ်
နေတာကို ပြုံးပြီး ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

ဘာလိုလို့နဲ့ အချစ်က မင်းရံနေရာကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ယူမှန်း
မသိ ယူနေသည့်အကြောင်း တွေးလိုက်တော့ စိတ်ထဲအချစ်ကို
မနာလိုချင်သလိုလို ဘာလိုလို့။

အချစ်... မင်းတော့လား။

အခန်း (၆)

“ငါ သော့ဖွင့်ခိုင်းတာကို ဟိုတိုင် ဒီတိုင်လုပ်ရင် ဒီမှာကြည့်
ထား။”

မျက်နှာနား ဝဲပြသွားတဲ့ လက်သီးက ရိုးရိုးမဟုတ်။ ချိန်းကြီး
လို သံကြိုးအားရစ်ပြီး လက်သီးဆုပ်ပြသွားတာမို့ ဒါမျိုးနှင့်သာ
အချစ်မျက်နှာ မိတ်ဆက်ခံရပါက သံသရာတစ်ပတ်လည်တာ
တောင် သတိပြန်ရမည် မထင်။ အချစ်က ကြိမ်းဝါးခံရတာကို
ပြန်စဉ်းစားတာတောင် မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ မျက်နှာလေးမဲ့သွား
သည်အထိ ကိုကိုကို ကြောက်သည်။

အခု ဆယ်နာရီထိုးပြီ။ တစ်အိမ်လုံးမဟုတ်တောင် အဘနဲ့
ကြီးကြီးက အိပ်ရာဝင်ပြီ။ ကိုကို ဘယ်အချိန် ပြန်လာမှာလဲ။ လက်
ထဲက သော့ကိုကြည့်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ ခြံကို မျှော်ကြည့်၏။

တစ်ဦးလုံး လင်းလင်းချင်းချင်းပါပဲ။ ကလောက အချစ်ရဲ့ခြံလို
ချူနွယ်တွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးမည်းမှောင် မနေ။ ပြီးတော့ မီးတိုင်တွေ
ဖွင့်ထားတာမို့ ဘယ်ဟာပန်းခင်း၊ ဘယ်ဟာ ရေတံခွန်ဆိုတာလည်း
နေ့အလင်းနှင့်မခြား ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့နေရသည်။

“အို... ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး၊ မီးတွေထွန်းထားတာပဲ၊
ပြီးတော့ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးပြီးရင် ကိုကိုပါ ပြန်ပါလာမှာပဲ၊ ဟုတ်
တယ်... ဘာမှ ကြောက်စရာမလိုဘူး၊ ကြောက်စရာ မရှိဘူး”

အချစ်က မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ကြားသာရုံ
တိုးတိုးရေရွတ်သည်။ စိတ်ရောဂါအထူးကု ဒေါက်တာတွေ ပြောပုံ
အရတော့ ဒါ ယုံကြည်မှုကို တည်ဆောက်ခြင်း။ မိမိကိုယ်ကို
အားပေးခြင်းပေါ့လေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေနပ်စွာနှင့် ခေါင်းညိတ်
ပြီး ပြုံးမိချိန်မှာပဲ အခန်းတံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာ၏။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“အချစ်... ညီမလေး”

“ရှင်... မကြီး”

“မကြီးတို့ ဝင်လာပြီနော်”

“ဟုတ်”

“ဂျီး”

စကားသံအဆုံးမှာ အချစ်လက်ထဲက သော့ကို စကားအိတ်
ထဲ ဖျတ်ခနဲ ထိုးထည့်လိုက်တာ အချိန်မီသည်ဆိုရုံလေး။ အချစ်
အခန်းထဲ မကြီးနဲ့မလတ် ရောက်လာ၏။

“မကြီးနဲ့မလတ်”

“မအိပ်သေးဘဲ ပြတင်းပေါက်နား ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ
အချစ်၊ နေမကောင်းဘူးလား... မှန်း”

ဖျတ်ခနဲ ဆောင်းလက်က အချစ်နဖူးကို ရောက်လာ၏။

“ကိုယ်လည်း မပူပါဘူး”

“အချစ်... နေကောင်းပါတယ် မလတ်ရဲ့”

“ပြောမနေနဲ့ အချစ်ရေ၊ အဲဒီဆောင်းက ဆရာဝန်လို့
မပြောရဘူး၊ လူတွေတိုင်း သူပေးရှင်ချည်း မှတ်နေတာ”

မကြီးက အချစ်အတွက် နို့ဖန်ခွက်ကို မှန်တင်ခုံပေါ် လှမ်း
တင်ပေးသည်။

“အိပ်ခါနီး နွားနို့ပူပူလေး သောက်နော် အချစ်၊ မကြီး
တို့တော့ သောက်ပြီးပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မကြီးတို့ အိပ်တော့မလို့လား”

အလန်တကြား မေးတာကို မလတ်က ရိပ်မိသွားဟန်ဖြင့်

ဆုအလှူ

၁၂

အချစ်အားကို ဆွဲဖက်ရင်း အိပ်ရာဆီ ခေါ်လာကာ မွေ့ယာမှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။

“အချစ်က ကြောက်လို့လား”

“ဟင့်အင်း... မကြောက်ပါဘူး”

“အစောကြီး ရှိသေးလားလို့ပါ မလတ်”

“မစောတော့ဘူး အချစ်ရဲ့၊ မကြီးက အိပ်ရေးဝမှ ဆိုင်မှာ ရောင်းမှားဝယ်မှား မဖြစ်မှာ၊ အရင်က မင်းရဲ့ကို ညစောင့်ပြီး တံခါးဖွင့်ပေးရတော့ မကြီးမှာ စာရင်းတွေ မှားတွက်၊ အလျော့ တွက်တွေ မှားရေးနဲ့ ဆိုင်မှာ အဲဒီတစ်လ အရှုံးကိုပြရော”

မကြီးကပြောပြီးမှ တဟင်းဟင်းရယ်နေကာ ရှုံးတာကို အပြစ်မမြင်ဘဲ မောင်အပေါ် ချစ်စနိုးဖြစ်နေဟန်က အထင်းသား။

“ဟုတ်တယ်၊ မလတ်ကျတော့ လူနာတွေနဲ့ မှားလို့ မဖြစ် ဘူးဆိုပြီး မစောင့်ဘဲ ဝင်အိပ်တာကိုး၊ အခုတော့ အဆင်ပြေ သွားပြီ”

မကြီးတို့ပြောသမျှ အချစ်က မျက်လုံးလေးဝိုင်းနေအောင် နားထောင်နေ၏။

“ဘယ်လို အဆင်ပြေသွားတာလဲဟင် မလတ်”

“လွယ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဖေဖေ မသိအောင် မင်းရဲ့ကို သော့ပို

စိုးမိုးစာပေ

တစ်ချောင်း ပွားပေးထားလိုက်တာ နားအေးသွားရော”

“ဟင်...”

မကြီးစကားအဆုံးမှာ အချစ်အင်္ကျီအိတ်ထဲက မင်းရဲ့ သော့လေးကို ယောင်ရမ်းစမ်းမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

အရင်တုန်းက မင်းရဲ့က သူ့သော့နဲ့သူ ခြံတံခါးအဖွင့် အပိတ် လုပ်ပြီး ဝင်ချင်တဲ့အချိန်ဝင်၊ ထွက်ချင်တဲ့အချိန် ထွက်နေတဲ့သူက အခုမှ ဘာလို့ အချစ်ကို ခြံတံခါး စောင့်ဖွင့်ခိုင်းတာလဲဆိုတာ အချစ် နားမလည်။

“ခြံထဲဝင်ပြီး အိမ်တံခါးပိတ်ထားတော့ရော မကြီး”

ဆောင်းနှင့်မိုးက ချစ်စကားကို သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

“မင်းရဲ့က အိမ်မကြီးကနေ သူ့အခန်းပေါ်တက်ရင် ဖြစ် တောင့်ဖြစ်ခဲ့ဆိုပြီး ထီတွေ ဘာတွေ ထပေါက်နေဦးမယ် အချစ် ရေ၊ သူက အပေါ်ဝရန်တာကို ပိုက်လုံးကနေ တစ်ဆင့် တွယ် တက်တာ၊ ပေါ်တီကို အမိုးပြားကနေ ဝရန်တာဆီ လှမ်းကူး၊ အဲဒီကမှ သူ့အခန်းထဲဝင်”

“ဟမ်”

“ပြုတ်ကျမှ ကြောက်စရာ”

အချစ်စကားကို မကြီးတို့က ရယ်သည်။

စိုးမိုးစာပေ

“အလေး၊ တစ်ခါတလေ သူက အခန်းမှားဝင်ပြီး ပြန်မထွက်
ခဲ ခပ်တည်တည် သူများအခန်းထဲ...”

“ပြောမနေနဲ့ဦး မကြီး၊ အချစ်က ကြောက်တတ်တတ်နဲ့”

“ဟဲ့... ဖြစ်တတ်တာ ကြုံပြောထားရတာ၊ တော်ကြာ
အချစ်အခန်းထဲ ခပ်တည်တည် ဝင်အိပ်နေမှာစိုးလို့”

“သူ အခန်းမှားဝင်တာလည်း မကြောက်နဲ့နော် အချစ်”

“ဟုတ်”

“ဟော... ပြောရင်းကတောင် ကြောက်နေပြီ မဟုတ်
လား”

“ရပါတယ်”

ညီမနှစ်ယောက်က အချစ်မျက်နှာ ပျက်သွားတာကို ကြည့်
ပြီး ရယ်ကြသည်။ အချစ် ကြောက်တတ်မှန်းသိ၍ စနေခြင်းကို
သိသော်လည်း အချစ် ကြောက်တတ်မှန်းသိသိနှင့် ခြံဝန်းထဲ
ဆင်းစောင့်ခိုင်းသူကို နားမလည်။

“ငါ့ဆိုင်ကယ် ရောက်တာနဲ့ တံခါးဖွင့်ပြီးသား ဖြစ်ပါစေနော်
အချစ်”

တခြား ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့ ဆိုတာမျိုးနှင့် မင်းရဲက အချစ်
ကို အမိန့်တွေပေးထားတာ ပြန်တွေးမိတော့ မျက်ရည်ဝဲချင်သည်။

“အိပ်ပျော်အောင် အိပ်နော် အချစ်၊ ဘာမှ ဒီအိမ်ထဲ
ကြောက်စရာမရှိဘူး၊ အိပ်မက်ဆိုးမက်ရင် ခုတင်ဘေးက ခလုတ်
လေး နှိပ်လိုက်၊ မလတ်တို့ လာခဲ့မယ်”

“ငွတ်နိုက်”

တစ်အိမ်လုံးသို့ အချက်ပေးခလုတ်နှင့် ဂျှိုင်းထားတာကို
မလတ်က ပြောရင်း နှုတ်ဆက်သွားကြပေမယ့် ည အမှောင်ထဲမှာ
ကြောက်ကြောက်နှင့် အချစ်တစ်ယောက်တည်း စောင့်ရမည့်သူ
ရှိနေတာကိုတော့ မကြီးတို့နှစ်ယောက်ကို အချစ် ဖွင့်မပြောပြ
လိုက်ပါ။

အခန်း (၇)

“ဟ... ဘာလဲ လွတ်လေ”

“အင်... မလွတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းနော်... ငါ့လက်ကို လွတ်ဆို”

“ဟင့်အင်... အချစ် ကြောက်လို့”

“ငါကွာ... တောက်”

“ကိုကို မကျေနပ်ရင် အချစ်ကို ရိုက်ချင်ရိုက်၊ အချစ် တစ်ယောက်တည်းတော့ ဒီအမှောင်ထဲမှာ မနေဘူး”

အမှောင်ထဲမှာ ရုန်းမရ၊ ပြုမရ နှစ်ယောက်တည်း ရှုပ်ထွေးနေသူက မင်းရဲနှင့် အချစ်။

အချစ်က မင်းရဲလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို အတင်းဆွဲဖက်ထားတာ သူမ လက်နှစ်ဖက်စလုံးနှင့်ဖြစ်ကာ မီးမှောင်နေသော ကားဂိုထောင်ဘေးကို ကျိုးကန်းတောင်းမှောက်ကြည့်ပြီး မင်းရဲ လက်မောင်းမှာ မျက်နှာအပ်ထားလျက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်

တွန်းတွန်းထိုးထိုး စကားများနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“လာပါ ကိုကိုရယ်၊ အိမ်ရှေ့တံခါးကပဲ ဝင်ရအောင်”

“မဝင်ပါဘူး၊ ကဲ... ဖယ်စမ်းပါ၊ ဒီမှာ မှောင်မည်းမည်းနဲ့ ငါ ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် မင်းရဲက ကိုယ့်လက်ကို အတင်းကြီး ဆွဲထုတ်လည်းမရ၊ အချစ်က သူ့လက်မောင်းကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွဲထား သူကလည်း တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် မင်းရဲရင်ခွင်ထဲ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်နေသည့်အဖြစ်။

“အချစ်... မီးမှောင်နေတာကို ကြောက်တယ်”

“မီးပျက်သွားတာပဲ၊ မှောင်မှာပေါ့”

မင်းရဲ စိတ်မရှည်ချင်သလို ပိတ်အော်ရင်း အားနေတဲ့ လက်တစ်ဖက်က ဖုန်းကို ဖွင့်သည်။ ဖုန်းရဲ့ မီးအသင်းရာင်အောက်မှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဝင်တော့မတတ် နီးကပ်စွာရှိနေသော အချစ်မျက်ဝန်းထဲ မျက်ရည်တွေအပြည့်။ ဘာဆေးမှ မကူထားသော နှုတ်ခမ်းပါးတွေက ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ကိုမှ မျက်နှာမှာ သွေးဆုပ်နေတာကြောင့် စက္ကူဖြူတစ်ရွက်လို နားထင်စပ်မှ စီးကျနေတဲ့ ချွေးတွေပါ တွေ့ရတာကြောင့် သူမ ဘယ်လောက် ကြောက်နေလဲဆိုတာ မင်းရဲ သိသွား၏။

“ဟေ့ မင်း ငါ့ကို ပြဿနာ မရှာနဲ့နော်။ ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး စစ်ထားတာ ကျိုးကြေးမတတ် ဖြစ်နေပြီ။ ဒီလိုပုံစံနဲ့ ငါ့ဘယ်လို ထုပ် လမ်းလျှောက်လို့ ရမှာလဲ”

“ပြဿနာက အချစ်ရှာတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုကို ရှာတာ။ အချစ် အမှောင်ကို ကြောက်တတ်မှန်း သိရဲသားနဲ့ အဟင့် ဟင့်”

“ဟ... ဘာလို့ ငိုရတာလဲ၊ တိတ်စမ်း”

မင်းရဲ့ ဘယ်လိုငေါက်ငေါက် အချစ်က မျက်ရည် ပေါက် ပေါက်ကျ မပျက်။ ကလေးတစ်ယောက်လို အီးခနဲ မင်းရဲ့ ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ငိုတော့ မင်းရဲ့ စိတ်ရှုပ်သွား၏။ ဒီလောက်အထိ ထိတ်လန့်တတ်မယ်လို့ မင်းရဲ့ မထင်တတ်ခဲ့။ စိတ်မဝင်စားတာ လည်းပါမည်။ အခုတော့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့။ သူမ ခြံတံခါး လာဖွင့်တုန်းက မီးကလာတုန်းမို့ တစ်ခြံလုံး မာကျူရီမီးရောင်နှင့် ထိန်ထိန်လင်းလင်း။ သူ ဆိုင်ကယ်သွင်းပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ မှောင်ကျ သွားတော့မှ သာမန်လူတွေအတွက် မထူးခြားသော ပြဿနာက အချစ်နှင့် သူ့အကြားမှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၏။

“အချစ် အမှောင်ကို ကြောက်တယ်၊ အမှောင်ထဲမှာ အချစ် ကို မထားပါနဲ့၊ အမှောင်က အချစ်ကိုသတ်မှာ၊ မေမေ့ကိုလည်း အမှောင်က သတ်တာပဲ၊ အမှောင်ထဲမှာ အချစ်ကို စောင့်ကြည့်

နေတဲ့သူတွေရှိတာ ကိုကို သိလား”

အချစ်စကားသံက တုန်ယင်နေသလို လူကလည်း အေးစက် နေ၏။

“ဟေ့... ဟေ့၊ မင်း အဲဒီလောက် ကြောက်ရင် ငါမီးစက် သွားနှိုးမယ်... နေဦး”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း၊ အချစ် ဒီမှာ မနေဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို မင်းရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ ပိုတိုးဝင်လာ၍ မင်းရဲ့မှာ နူးညံ့အိတွေးသည့်အတွေမှာ အသက်ရှူမှားချင်သွားကာ မျက်ခုံးထူ တွေတွန့်လျက် လက်ရှိအနေအထားကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်း မသိ ဖြစ်နေ၏။

ချစ်သူရည်းစားတွေ အများကြီး ထားခဲ့တာကို မင်းရဲ့ ဝန်ခံ သည်။ အတူးသွား၊ အတူစား၊ ရုပ်ရှင်ကြည့် လက်ကလေး ပါးလေး နမ်းနှင့် ဒီလိုပဲ ဇာတ်လမ်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြီးသွားခဲ့ပေမယ့် အချစ်နှင့်သူ အခုလို ဖြစ်သလို ဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မှ မဖြစ်ခဲ့။

အမှောင်ကို မျက်ရည်လည်ရွှဲဖြစ်တဲ့အထိ ကြောက်ကာ ရင်ခုန်ထိတ်လန့်နေတဲ့ အချစ်ကို ကြည့်ရင်း မင်းရဲ့ရင်ထဲ ထူးဆန်း လာတဲ့အဖြစ်က သောက်ထားတဲ့ ဘီယာအရှိန်တွေတောင် ဘယ် ရောက်သွားမှန်းမသိပဲ ဖြစ်သွား၏။

“ကဲ... ငါ့ကို လွှတ်ဦး”

“အိမ်မကြီးထဲကပဲ ဝင်မှာလား ကိုကို”

“အင်း... ကဲ... လာ”

“ဒီည အချစ်အခန်းမှာပဲ ကိုကို အိပ်နော်”

အမှောင်ထဲ နှစ်ယောက်အတူ ပူးပူးကပ်ကပ် ဖြစ်နေချိန်မှာ အကြောက်လွန်နေသည့် အချစ်ထဲမှ စကားကြောင့် မင်းရဲ ရင်မော သွားသည်။ သူမကိုယ် သူမ ဘာတွေပြောနေမှန်း သိရုံလားမသိ။

“မင်းအခန်းထိ ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ပြီးရင် ငါပြန်မယ်”

“ဟင့်အင်း... အချစ် ကိုကိုနဲ့အတူ လိုက်မယ်”

“အချစ်”

“ရှင် ကိုကို”

အခုပဲ သတိလစ်တော့မည့်ပုံနှင့် အချစ်ပုံစံက ဖြူဖျော့နေ၍ ပြောရမည့်စကားကို မျိုသိပ်လိုက်၏။

“မင်းကွာ”

“အချစ် ကော်ဇောမှာ ဒီအတိုင်း အိပ်မယ်၊ အချစ်ကို ကိုကို ညီမလေးလို သဘောထားပြီး ကူညီပေးပါနော် ကိုကို... နော်”

ကိုယ့်အတတ်နှင့် ကိုယ်စူးဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်မည်။ အချစ်ကို

စချင်စိတ်နှင့် ကြောက်တတ်တာကို တမင်ရွေးပြီး ခြံတံခါးဖွင့်ခိုင်း မိသမျှ မင်းရဲ ဒုက္ခတွေ့နေပုံကို ဘယ်သူခေါ်ပြရမှန်း မသိ။

အချိန်ကလည်း ညဉ့်နက်သန်းခေါင်။

ဒီအချိန်ကြမှ တစ်အိမ်လုံး နှိုးကုန်လျှင် ပထမဆုံး မင်းရဲနှင့် ဖေဖေပဲ ပြဿနာ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရမည့် အရေးက တွေးနေစရာ ပင် မလို။

ဆေးမကူဘဲ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ နီရဲလျက် ထူထဲကော့ရော သော အချစ်မျက်တောင်တွေ တစ်ခါခတ်တိုင်း မျက်ရည်တွေက ပြုတ်ကျလာတော့ မင်းရဲ ဘာမှ မပြောနိုင်။ သူမအခန်းတံခါးကို ပခုံးတစ်ဖက်နှင့် ထောက်မှီရင်း အချစ် မျက်နှာလှလှလေးကို အခုမှ သေသေချာချာ တစ်စိတ်ချင်း ကြည့်မိသည်။

“နော်... ကိုကို၊ အချစ် ကြောက်လို့ပါ၊ အချစ်ကို ထားမသွား ပါနဲ့နော်”

“ကဲ... မင်း ကြိုက်သလို လုပ်တော့”

ဘာကြောင့် အလွယ်တကူ လိုက်လျောမိမှန်းမသိပဲ အချစ် ကို ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြတာ ဘယ်လို နူးညံ့သွားသော နှလုံးသား ၏ စေ့ဆော်မှုလည်း မသိ။

“မင်းအခန်းထဲမှာ ဒရင်းဘတ်ရှိတာပဲ၊ ငါ့အိမ်မှာ အိပ်မယ်၊

၆၂

ဆုအလွင်

မင်း ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်”

မင်းရဲကပဲ အချစ်အခန်းထဲ ဦးဆောင်ဝင်ကာ အရေးပေါ်သုံး
မီးအိမ်လေးကို ထွန်းပေးမှ အခန်းက လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်သွား
သည်။ အခန်းတံခါးကို လော့(ခ်)မချပဲ ခပ်ဟဟ ဖွင့်ထားလိုက်
တာ မင်းရဲ စိတ်မောလှမော ဒရင်းဘတ်ပေါ် လှဲအချမှာ အချစ်က
သူ့ကို ခုတင်ပေါ်က လှမ်းကြည့်သည်။

“ကိုကို”

“ပြော”

အချစ် ခေါ်သံကြောင့် မင်းရဲ စီးကရက်ဘူးထုတ်ရင်း အချစ်
ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟို... ကိုကို အရက်မမူးပါဘူးနော်”

“အရက်မမူးတော့ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကြောက်လို့”

“အဟွန်း... ဟွန်း... မင်း မကြောက်တာ ဘာရှိသေးလဲ
အချစ်”

မင်းရဲမေးတော့ အချစ်က သူ့စကားကို မဖြေဘဲ မျက်လုံး
ဝိုင်းကြီးတွေနှင့် သူ့ကို ကလေးတစ်ယောက်လို မော့ကြည့်သည်။

“မင်း ကြောက်ရင် ငါ အပြင်ထွက်ပေးမယ်”

မိုးမိုးစာပေ

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

၆၃

“ဟင့်အင်း... ကိုကို ဒီမှာပဲနေပါ”

“မင်းပဲ ကြောက်တယ်ဆို”

“အဲဒါက တခြားပါ”

“ဘာ တခြားလဲ”

အချစ်က မဖြေ။ အစဉ်သဖြင့် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဦးစားပေးသူ
မို့ သူသိချင်တာ သိခွင့်မရတော့ ဒေါသဖြစ်ချင်လာ၏။

“ဟိတ်... ငါမေးတာဖြေ”

ဒေါသနောက်ပါသွားသည့် စကားသံက ခက်ထန်ထန်ဖြစ်
သွားမှ အချစ်က သူ့ကို မဝံ့မရဲ လှမ်းကြည့်သည်။

“မကြီးတို့နဲ့ အခွေအတူတူ ကြည့်ပြီးသိတာ၊ အဲဒီ အခွေထဲမှာ
မင်းသားက အရက်မူးပြီးတော့ မင်းသမီးကို...”

ရိုးအိနေသော ဇာတ်ထုပ်အထာတွေမို့ မင်းရဲ ရှေ့ဆက်
မသိချင်တော့။

“ရပြီ၊ မင်း အိပ်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

ထိုညက စီးကရက်ဖွားရင်း နီကိုတင်းဓာတ်တွေ ဘယ်လောက်
တောင် သူ့အဆုတ်ထဲ စီးဆင်းသွားလည်း မသိ။ အိပ်ရန် ကြိုးစား
ပေမဲ့ အိပ်ခွင့်မပြုတဲ့ မျက်ဝန်းတွေက မိုးလင်းခါနီးမှ မှေးခနဲ

မိုးမိုးစာပေ

၆၄

သုအဋ္ဌကဝိ

အိပ်ချင်သွား၏။

နောက်တစ်ဖက် မိုးတစ်ဝက် အာရုံထဲမှာ မကြီးတို့ရဲ့ ပြောစကား
သိသွားတဲ့ သူနားထဲ တိုးဝင်လာ၏။

“အဟွန်း... မင်းရဲ့တို့က ရိုးရာမပျက်ပဲ၊ မူးပြီး တွေ့ရာ
အခန်း ဝင်အိပ်တာနေမှာ မေမေရဲ့ အချစ်အခန်းထဲမှာ၊ ဒရင်ဘတ်
ခင်းပြီး ကျကျနန”

“အိပ်ပါစေ၊ သား အိပ်ပေးတော့ အချစ်တောင် အဖော်ရ
သေး၊ သူ့ခမျာ ညညဆို လန့်နေတာ”

“အချစ် အဖော်ရမလား၊ ပိုလန့်မလားပဲ၊ မေမေသားက
ဘီလူးဆိုင်းတီးလို့ ဟိုက ကြောက်ကြောက်နဲ့ အိပ်ခွင့်ပေးထား
တာနေမှာ”

မမကြီးစကားကို ပီသစွာ ကြားလိုက်ရပေမယ့် အိပ်ချင်စိတ်
ကြောင့် ဘာမှ မချေပနိုင်။ အချစ်က သူ့ကို ဇွတ်အတင်း ဆွဲထား
လို့ အိပ်ရတာပါလို့ ပြောရင်လည်း ယုံကြမှာ မဟုတ်သည့်အတူ
အချစ်အခန်းထဲမှာပဲ စိတ်ချလက်ချ ဆက်အိပ်ပစ်လိုက်သည်။

အခန်း (၈)

“ဒါက ဘာအထာလဲ ဆည်းဆာ၊ ငါ သည်းမခံနိုင်တော့
ဘူးနော်”

“အုပ်စိုး”

ဆည်းဆာက စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် အုပ်စိုး လက်
တစ်ဖက်ကို ခပ်ညစ်ညစ် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ညှိုးငယ်ခြင်းတွေ
ကြားမှာ အားငယ်ခြင်းတွေပါ ရောထွေးနေသည့် ဆည်းဆာ
မျက်နှာလှလှလေး သူ့စကားကြောင့် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်သွား
တော့ အုပ်စိုးရင်ထဲက ဒေါသကို ချစ်စိတ်နှင့် ချက်ချင်းမြီချ
လိုက်ရတာ သူ့ပဲ သိသည်။ ဆည်းဆာကို ချစ်လွန်း၍ သူမ
စိတ်ချမ်းသာသလို အချစ်ရေးမှာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာကို အပြစ်မတင်ခဲ့။
ဆည်းဆာပျော်လျှင် သူ ကျေနပ်သည်။ အခုတော့...

“ဆောရီး... ဆည်းဆာ၊ ငါ ပြောချင်တာက အကူအညီ
တောင်းချင်တာ သူ၊ အရင် စချိန်းတော့လည်း သူ၊ အခု တစ်နှစ်ရဲ့
ကျော်ပြီ၊ သူ ရောက်မလာသေးဘူး၊ ငါ မပါရင် နင်တစ်ယောက်

“အင်းလောက် ဒုက္ခရောက်မလဲ”

အုပ်စိုးပြောတာ မှန်နေ၍ ဆည်းဆာမမျှ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ
အူတို့ ဗေဒနာပိုင်ဘဲ အချိန်အကြာကြီး ဝိုင်နေပေမယ့် ဆည်းဆာ
အလှူတ ဝင်းလက်တောက်ပစ္စာ ထင်ရှားအားကောင်း နေဆဲ ဖြစ်
သည်။

ဆည်းဆာကို ပြောချင်တာပြောပြီးမှ အုပ်စိုးက ဒီအတိုင်း
ထိုင်ကြည့်နေရသည်။ နို့နှစ်ရောင်ပြေးသော အသားမှာ အနက်ရောင်
လက်ပြတ်ဂါဝန်တို့ကြောင့် ဝင်းမွတ်သော နှစ်သော အလှူတရား
များနှင့် ဆည်းဆာကို သူက အဝေးမှ ချစ်နေရုံနှင့် ကျေနပ်နေသူ။
ဆည်းဆာကတော့ သူ့အပြော၊ သူ့အကြောင်းတွေထဲ အာရုံရောက်
မလာဘဲ ကော်ဖီဆိုင်ပေါက်ဆီသာ လည်တဆန့်ဆန့် မျှော်နေ၏။

“သူ လာတော့မှာပါ အုပ်စိုးရယ်၊ ဆည်းဆာ စိတ်ပူနေတာက
သူ လမ်းမှာများ ကားချင်းငြိတာတို့၊ လူချင်းငြိတာတို့ ဖြစ်မှာသာ
စိုးရိမ်တာ”

“ဆည်းဆာရယ်”

အုပ်စိုး ဒါပဲပြောနိုင်သည်။ သူ့မှာတော့ ဆည်းဆာအတွက်
ဒေါသတွေ ဖြစ်လိုက်ရတာ။

“ဟို... နင် ကိစ္စရှိရင် ပြန်ပါလား အုပ်စိုးရဲ့”

“နင်ကလွဲရင် ငါ့မှာ အထွေအထူးမရှိတာ နင် မသိဘူးလား
ဆည်းဆာ”

နာနတ်သီးမစ်ရှိတ်ကို ဆွဲယူကာ ပိုက်တံနှင့် စုပ်သောက်ရင်း...

“ဆောရီး၊ နင့်ကို ဆည်းဆာက အားနာလို့ပါဟယ်”

“အားနာရင် စကားထပ်မပြောနဲ့ ဆည်းဆာ၊ ငါ ဟိုကောင်
လာတဲ့အထိ စောင့်မယ်၊ ကဲ... နင် ဘာပြောဦးမလဲ”

“ကျေးဇူးသိပ်တင်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်၊ ဆည်းဆာမှာ
နင့်ကို ဒါပဲ ပြောစရာရှိပါတယ်”

“အဲဒါ နင့်ကို ချစ်လို့”

“အုပ်စိုးရယ်”

ဆည်းဆာက သူမအပေါ် ချစ်နိုင်သော အုပ်စိုးမျက်နှာကို
စိတ်မကောင်းသလိုကြည့်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်မကင်းသလို
ခံစားလိုက်ရသည်။ သူမအပေါ်မှာ အုပ်စိုး အန္တိအတာခံမှန်း၊
သိပ်ချစ်မှန်း သိလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့များ အုပ်စိုးကို ပြန်မချစ်ခဲ့မိပါ
လိမ့်။

“ဆည်းဆာကို ခွင့်လွှတ်ပါ အုပ်စိုးရယ်၊ ဆည်းဆာလေ...”

“တော်ပြီ၊ နင် ငါ့ကို ဘာမှမပြောနဲ့ ဆည်းဆာ”

“အေးပါဟယ်၊ နင် မပြောနဲ့ဆိုလည်း မပြောတော့ပါဘူး၊

ဒီသမ္ဘာ နှင့်ချက်နှာက ဒေါသကို မောင် မလာခင် ပြန်ပြင်ထားဦး”

“နင်က သူ့ကို မောင် လို့ခေါ်တာလား”

“အင်း”

နှစ်ယောက်စလုံး ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ဘဲ အကြာကြီး ငြိမ်သွားသည်။

အသားဖြူဖြူ၊ နှာတံကျပေါ်လွန်းပြီး နှုတ်ခမ်းပါးတွေ နီမြန်းနေသော အုပ်စိုးက ဘိုဆန်ဆန် လူချောတစ်ယောက်။ ဆည်းဆာအပေါ် အမြဲလိုလို အကြိုက်ဆောင်ခဲ့သည်။ ချစ်မိသူက တစ်ယောက်မို့ အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပါလားလို့ ဆည်းဆာ သိခဲ့ရသည်။

အုပ်စိုးအချစ်ကိုလည်း စာနာမိပေမယ့် အချိန်က နှောင်းခဲ့ပြီ။ ဆည်းဆာအချစ်တွေက မင်းရဲဆီမှာ အားလုံး ပုံအပ်ခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ စိတ်မကောင်းရုံကလွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်။

“နင် ဆည်းဆာကို စိတ်ဆိုးလားဟင်”

“ဘာစိတ်ဆိုးစရာရှိလဲ၊ နင် ခေါ်ချင်သလိုခေါ် ငါ ကြားချင်သလို ကြားမယ်၊ နင်က သူ့ကို ကြောင်လို့ခေါ်တာ မဟုတ်လား”

“အုပ်စိုးနော်”

ဆည်းဆာက အုပ်စိုးကို မျက်စောင်းထိုးတော့ အုပ်စိုးက သူ့စကားသူ သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

“အစတည်းက ဒီကောင်က ခပ်ကြောင်ကြောင်၊ နင်ခေါ်တဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်ပါတယ်”

“ကြောင်... ဟုတ်လား”

“ကြည့်... ပြောပြန်ပြီလား”

“ပြောမှာပဲ”

“တားမရလည်း ပြောဟယ်”

နှစ်ယောက်အတူ ရယ်မိကြသည်။ သို့သော် ဆည်းဆာ၏ အရယ်မဆုံးခင် သူမအကြည့်က တစ်နေရာရောက်သွား၏။

“မောင်လာပြီဟဲ့၊ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ပါ ပါလာတယ် ထင်တယ်”

“ငါ ဟိုဘက်ဝိုင်းမှာ ရှိမယ် ဆည်းဆာ”

ဆည်းဆာ တားချိန်မရလိုက်။ အုပ်စိုးက သူ့အအေးခွက်ကို မယူရင်း တစ်ဖက်ဝိုင်းမှာ ဆည်းဆာတို့ကို ကျောပေးအနေအထားနှင့် ထိုင်၏။ ဆည်းဆာကတော့ ဟိုဟိုဒီဒီ ခေါင်းလည်အောင် ရှာနေတဲ့မောင့်ကို လက်ယှမ်းပြရင်း အတူပါလာသော ကလေးမလေးကိုကြည့်ကာ ရင်ထဲရှိ ပဟေဠိက သိသာစွာ အားကောင်းလာ၏။ မောင်က ကိုယ့်ရည်းစားနှင့်တောင် တွဲသွားတဲ့လာဖို့ မအားလပ်တဲ့သူ။ ဒါဆို အခု မောင်နဲ့လာတဲ့ သူက ဘယ်သူလဲ။

“ရည်စားဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးချိတ်ပြီး ဟိုပို့ဒီလိုက် အလုပ်တွေ စိတ်မဝင်စားဘူးနော် ဆည်းဆာ၊ ချုပ်ချယ်တာတွေ ကန့်သတ်တာတွေလည်း ဝါသနာမပါဘူး၊ နှစ်ယောက်လုံး ကိုယ့် လွတ်လပ်ခွင့်နဲ့ကိုယ်ပဲ၊ အခုတည်းက မဖြစ်နိုင်တာကို ဖြစ်နိုင် တယ်လို့ မပြောဘူး”

အစတည်းက သူ့အကြောင်း ကိုယ့်အကြောင်း ပြောထားပြီး သားဆိုတော့ မချစ်တတ်သော မောင်နှင့် အချစ်ငှက်ခဲ့သော သူမကြားမှာ ဆည်းဆာက မောင့်လိုအင်ဆို ဘာမဆို ဖြည့်ဆည်းရန် အသင့်ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဆောရီး၊ ကိုယ် နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ် ဆည်းဆာ”

“ရပါတယ် မောင်ရဲ့၊ ဘာသောက်မလဲ မှာလေ၊ ဆည်းဆာ က မောင်လာမှ မုန့်စားမယ်ဆိုပြီး အအေးပဲ သောက်ထားတာ”

အဖြူရောင်ရှပ်အင်္ကျီလက်တိုပေါ် ပခုံးကြိုးသိုင်းပါသော ခူးကျစကဒ်က ပိတောက်ခြောက်ရောင်။ ကုတ်ဝဲဆံပင် ကုပ်ကုပ် ပေါ် အဝါဖျော့ရောင် ဖဲပြားပါသည့် ခေါင်းစည်းတပ်ထားသော ကလေးမလေးကိုပါ တစ်ခါတည်း ပြုံးပြရင်း ဆည်းဆာက ဆို သည်။ မေးချင်တာပေါ့။ သူက ဘယ်သူလဲ၊ မောင်နဲ့ဘာတော်လဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေ ဆည်းဆာရင်ထဲ ပလုစီနေပေမဲ့ မောင်

မျက်မာန်တော်ရှုမှာလား ဆည်းဆာ စိုးထိတ်ရပါသေးသည်။ မင်းရဲက ဆည်းဆာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင် ပြီးမှာ အတူပါလာသည့် အချစ်ဘက်ကို ငဲ့ကြည့်သည်။

“မင်း ကြိုက်တာမှာ”

“ဟင့်အင်း”

ကောင်မလေးက ဆံပင်ဖျားတွေ ပါးပြင်ကို ရိုက်ပုတ်သွားတဲ့ အထိ ခေါင်းယမ်းလိုက်ပုံကအစ လှသည်။

“အချစ် မဆာဘူး ကိုကို”

“ပြီးတာပဲ၊ ဒါဆို ဆည်းဆာ ဘာစားမှာလဲ၊ မှာလေ”

သူတို့ချင်း ညှိနှိုင်းပြီးမှ မောင့်အကြည့်က ဆည်းဆာထံ ဆိုက်ရောက်လာတော့ ဆည်းဆာရင်ထဲ ဘယ်နေရာကမှန်းမသိ စူးအောင့်သွားသည်။

“မောင်ရော ဘာစားမှာလဲ၊ ဆည်းဆာ မှာလိုက်မယ်”

ဆည်းဆာမေးလိုက်ပုံက တကယ့် ပျာပျာသလဲ။ အနက်ရောင် ဂါဝန်ကြောင့် ဖြူသောအသားက ဝင်းနှစ်နေ၏။ မျက်ခွံပေါ်က ရှုဒိုးကြေးနီရောင်နှင့် ပြုံးလိုက်တိုင်း ပါးမို့တွေ ရဲသွားတာကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် အချစ် ငေးကြည့်နေမိတာ မျက်တောင် မခတ်မိ။ ပခုံးထိသော ခရစ်စတယ်နားဆွဲက အနက်မှာ ရွှေရောင်

အုပ်အုပ်ဆုပ်ဆုပ်တွေနှင့် ပြီးရယ်တိုင်း သွားတန်းပေါ် မြှုပ်ကပ်ထားတဲ့
မိန့်ခွင့်ကြောင့် နှုတ်ခမ်းဖွင့်တိုင်း အရောင်တောက်နေ၏။ ဒါကြောင့်
မကြောက် ပြောတာ။

“မင်းရဲက ရည်းစားများတယ်၊ တွဲသမျှတိုင်းလည်း အလှ
ထိပ်ဆိုင်တွေချည်းပဲ၊ အပြစ်ကို လက်ညှိုးညွှန်စရာမရှိတာတောင်
သင်းကလေးက တစ်ပတ်ထက် ပိုမတွဲဘူး၊ အစ်မတွေက ပြော
ပြန်ရင် သူက ဆင်ခြေအပြည့်၊ လှတာတွဲတိုင်း ရင်ဘတ်ထဲရောက်
တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

ပြောမယုံ၊ ကြုံမှသိဆိုတာက တကယ်။ အချစ်လက်တွေ့။
ဒီလောက်လှတဲ့ မမကို ကိုကို တကယ်မချစ်ဘူးလား။

“တို့က ဆည်းဆာတဲ့၊ တို့ထက်ငယ်မှာပေါ့နော် မောင်”

“အင်း”

ဆည်းဆာက မိတ်ဆက်ရင်း မင်းရဲကို လှည့်အမေးမှာ မင်းရဲ
ဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။

“သူနာမည်က အချစ်... တဲ့”

“အချစ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“အို”

ဆည်းဆာရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွား၏။

“သူ့ကို ကွန်ပျူတာနဲ့ စပီကင် တက်ခိုင်းမလို့၊ ဆည်းဆာ
ကူညီပေးနိုင်မလား”

“ရပါတယ်၊ မောင်က ကူညီဆိုတော့လည်း ဆည်းဆာက
ကူညီရမှာပေါ့”

အလှဆုံးပြီးပြီး မင်းရဲကို ပြောလိုက်ပေမယ့် အချစ်က နုတ်ပြီး
ဘာမှမပြင်ဆင်ဘဲ သိပ်လှတာကို မိန်းမသားပီပီ ချက်ချင်း သတိ
ထားမိလိုက်သည်။

“သင့်ခံယူ ဆည်းဆာ၊ ဆည်းဆာသာ ကူညီမယ်ဆိုရင်
အချစ်ကို သင်တန်းအပ်ပေးစမ်းပါ”

“ရတယ်လေ မောင်”

“အချစ်ကို ပညာလည်းရ၊ ဗဟုသုတလည်းရအောင် သင်
တန်းနှစ်ခု အပ်ပေးစမ်း သား”

ဒေါ်မေသူ၏ ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် ရောက်လာသော အချစ်၊
အခုတော့ သူစိမ်းလက်ထဲ အအိပ်ခံလိုက်ရ၍ မင်းရဲကို အချစ်က
လှမ်းကြည့်သည်။

“လာလေ... အချစ်”

“လိုက်သွား”

~~မင်းရဲက သူ့ဖုန်းသူ~~
~~သံသယသည်း~~

“ဘာ”

မင်းရဲက အသံကျယ်ကြီးနဲ့ ထရပ်တော့ အချစ် တုံ့ခနဲဖြစ် သွားကာ ပြောမည့်စကား ပျောက်သွား၏။

“ကလပ်မှာလား၊ အေး... ငါ အခုပဲ လာပြီ ဖိုးငါး၊ ချဲလင်း(နီ)လုပ်ထားလိုက်၊ မဝေးဘူး ဟေ့ကောင်၊ ငါ သိနစ်အတွင်း ရောက်မယ်”

ဖြူသောမျက်နှာ နီသွားကာ မျက်နှာချောချော တင်းမာသွား သော မင်းရဲကို ကြည့်ပြီး ပြဿနာတော့ ဖြစ်ပြီဟု အချစ် သိလိုက်သည်။ မင်းရဲက စားပွဲပေါ်ချထားသည့် ကားသေ့ကို လှမ်းယူရင်း ဆည်းဆာကို ကြည့်သည်။

“ကိုယ့်ဘက်က ဆည်းဆာကို ဆောရီးလုပ်ရတာ နှစ်ခါ ရှိပြီဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် အားနာလာပြီ၊ သူ့ကို အိမ်ပြန် ပို့ပေးတဲ့ တာဝန်ပါ ယူပေး ဆည်းဆာ၊ ကိုယ် ကျေးဇူးပြန်ဆပ် မယ်... အိုခေ”

“ကိုကို”

“မင်းကို သူ လိုက်ပို့လိမ့်မယ် အချစ်”

ပြောချင်ရာပြောပြီး ခြေလှမ်းကြံ့နှင့် ထွက်သွားသော မင်းရဲ က နောက်ကို တစ်ချက်ပင် လှည့်မကြည့်။ ကိုကိုဆည်းဆာ ဆိုသူဘက် ပြန်လှည့်တော့ စိုးရိမ်ပူပင်သော မျက်နှာနှင့် ကိုကိုကို ငေးနေ၏။

“သူ အဲဒါ ရန်ပွဲဆီသွားတာ၊ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်အောင် မောင့်နောက်ကို တို့ လိုက်သွားမှဖြစ်မှာ အချစ်ရဲ့”

တစ်ယောက်က ထားခဲ့သည်၊ ကျန်တစ်ယောက်က အိတ်ဆွဲ ပြီး ထလိုက်ရန် ပြင်သည်။ အချစ်မှာ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ဟိုကြည့်လိုက် ဒီကြည့်လိုက်နှင့် ဘာပြောရမှန်း မသိ။

“မမဆည်းဆာ... အချစ် တစ်ယောက်တည်း အိမ်မပြန် တတ်ဘူး”

“တို့ သိတယ်၊ အချစ်ကိစ္စတွေအားလုံး လုပ်ပေးရအောင် တို့ မိတ်ဆွေနဲ့ အပ်ပေးခဲ့မယ်”

“ကဲ... လာ၊ တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့”

အချစ်ကိုဆွဲခေါ်တဲ့ မမဆည်းဆာနောက်လိုက်ရင်း ကိုယ့် အဖြစ်က တစ်ယောက်တစ်လက်ပြောင်းနေသည့်အဖြစ် ရောက် မှန်းမသိ ရောက်သွား၏။

အခန်း (၉)

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားရယ်၊ နောင်ကို ဘာကြောင်း
ပဲရှိရှိ ဝင်ပါထွက်ပါနော်၊ ပြီးတော့ အချစ်ကိုလည်း ကိုယ့်ညီမလေး
လို သဘောထားပြီး စောင့်ရှောက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... စိတ်ချပါ အန်တီ၊ အချစ်က လိမ္မာပြီးသားပါ၊
ထူးပြီး စောင့်ရှောက်စရာမလိုပါဘူး၊ ဒီအိမ် ဝင်မှာထွက်မှာတော့
မပူနဲ့ အန်တီ၊ အချစ်နဲ့ ဘော်ဒါတွေဖြစ်သွား ပြီဆိုတော့ ကျိန်သေ
ပြီးသား၊ ပြောသမျှခေါင်းညိတ်ပြီး ဟုတ်ကဲ့ချည်းလုပ်နေလို့ ဒီလို
လူမှ သူငယ်ချင်းမတော်ရင် ကျွန်တော် လူညံဖြစ်သွားမှာပေါ့၊
မဟုတ်ဘူးလား အချစ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အုပ်စိုးအမေးကို အချစ်က အယောင်ယောင်အမှားမှား ခေါင်း
ညိတ်လိုက်၍ ရယ်သံတွေ ခပ်အုပ်အုပ်ထွက်လာ၏။

စိုးစိုးစာပေ

ဘုရားမိုးတွေ ရွာပါစေ

၇၇

“ကြားတယ်နော် အန်တီ၊ အချစ်က ဘာမဆို ဟုတ်ကဲ့
ချည်းပဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ အချစ်ရယ်၊ သမီးက ဘာပြောပြော ဟုတ်ကဲ့
ချည်း ဖြစ်နေပြီ”

အုပ်စိုးစကားကို ဒေါ်မေသူကပါ ထောက်ခံတော့ အချစ်
ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ အသားဖြူပြီး အရပ်မြင့်ကာ နိုင်ငံခြားမင်းသား
လို ရုပ်ဖြောင့်တဲ့ ကိုအုပ်စိုးဟာ မမဆည်းဆာရဲ့ မိတ်ဆွေအဖြစ်
အချစ်ကို မိတ်ဆက်ပေးပြီး ကိုအုပ်စိုးကို အချစ်အိမ်အထိ လိုက်ပို့
ခိုင်းတာလည်း ဆည်းဆာပဲ ဖြစ်သည်။

“အချစ်... ဒါ တို့ရဲ့ အခင်မင်ဆုံးသူငယ်ချင်း အုပ်စိုး၊
အချစ်တက်ချင်တဲ့ သင်တန်းကိစ္စတွေလုပ်ပေးပြီး အိမ်အထိ ပြန်ပို့
ပေးလိမ့်မယ်၊ အုပ်စိုး... ကူညီပေးပါနော်၊ ငါ အရေးကြီးကိစ္စ
ရှိလို့”

ဆည်းဆာ အပ်သွားတုန်းက ကူညီခဲ့ပေမယ့် အုပ်စိုးပုံစံက
မကြည်မသာ စိတ်မပါမှန်း အချစ် သိသည်။ ဆည်းဆာ ထွက်
သွားမှ အချစ်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး သူ သိချင်တာ အုပ်စိုး
မေးသည်။

“မင်းရဲ့နဲ့ ဘာတော်လဲ”

စိုးစိုးစာပေ

“ဟင့်အင်း... ဘာမှ မတော်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့...”

အချစ်စကားက အဆုံးမရောက်ဘဲ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ချစ်သူတော့ အုပ်စိုးက အချစ်မျက်နှာကို စိတ်ဝင်စားသလို ဟုတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆက်ပြောလေ”

“ဟို... အချစ်က ကိုကိုတို့အိမ်ရဲ့ မွေးစားသမီးပါ”

“မွေးစားသမီး... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိုစကားကို ဖြေပြီးချိန်မှာ အချစ် မျက်လွှာချလိုက်သည်။ ဘယ်သူတွေမေးမေး ကြီးကြီးနှင့် မကြီး၊ မလတ်ပါ အချစ်ကို ဒီလိုဖြေရန် သင်ကြားခဲ့သမျှ အခုချိန်မှာ အလျှောက်ကောင်း၍ အထောင်းသက်သာခြင်းဆိုတာ ဒါမျိုးပဲလားမသိ။ ထိုသို့ဖြေပြီးမှ အုပ်စိုးမျက်နှာပေါ်က တင်မာခြင်းကောက်ကြောင်းတွေ လျော့ကျ သွားကာ အချစ်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“ကိုယ်နဲ့ မင်းရဲ့ကြားမှာ မပြေလည်တာတွေ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူး၊ မွေးစားညီမဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ ဆောရီး၊ ကိုယ်က သူ့ရဲ့ နောက်ထပ်အတွဲထင်လို့ ဆည်းဆာ အတွက် ဒေါသထွက်မိသွားတာ”

“ဆည်းဆာနဲ့ မင်းရဲ့က ချစ်သူတွေဆိုတာ မင်းသိလား”

အချစ်က ခေါင်းမညိတ်သလို ခေါင်းလည်းမခါ။ အချစ် အတွက်တော့ သိပြီးသာမို့ ထူးပြီး အံ့သြမနေတော့။ လှတာမြင်တိုင်း ချစ်တတ်တာ ကိုကိုသဘာဝလိုတောင် အိမ်မှာ ပြောစမှတ် တွင်နေပြီပဲ။

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါအုံး အန်တီ”

“အေးကွယ်... အေး... အေး”

“အချစ်... ကိုယ်သွားပြီ”

နှုတ်ဆက်သံကြားမှ အချစ်နှင့် အုပ်စိုး ပတ်သက်ခဲ့ရသည့် အတွေးစပြတ်သွားကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ သူက ရယ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

အုပ်စိုး ကားစက်နှိုးပြီး ခြံထဲရှိ ပန်းရံလေးကို ကွေ့မောင်းကာ ခြံပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားခိုက် ခြံဝဆီ ဒေါသတကြီး ခေါင်းတည် ထိုးဝင်လာတဲ့ ပြိုင်ကားတစ်စီး။ အဝင်အထွက် ဆုံသည်။

ကားက မင်းရဲ့ကား။ အုပ်စိုး သဘောကျ ကျေနပ်စွာ သူ ကားကို အရှိန်လျှော့ပြီး တစ်ဖက်ကားကို လှမ်းအကြည့် မင်းရဲ့ထံမှ စူးရှသောအကြည့်နှင့် တည့်တည့်ဆုံတော့ အုပ်စိုး မျက်နှာချောချော မှာ ကျေနပ်သော အပြုံးတစ်ခု အဓိပ္ပာယ်ပါပါ လင်းလက်သွား၏။

ဆုတောင်း

“... ဒေါသက ငါ့အတွက် ပီတိဖြစ်စရာတွေဆိုတာ
... ခင် သိဖို့အချိန်တန်ပြီ မင်းရဲ့”

အခန်း (၁၀)

“ငါမေးတာ မဖြေဘဲ ဘာကိစ္စ ငါ့ကို ကြောင်ကြည့်တာလဲ၊
ပြောစမ်း၊ ကိုယ့်နဲ့မသိတဲ့ သူစိမ်းယောက်ျားနောက်ကို ဘာကိစ္စ
မင်းက လိုက်သွားရတာလဲဟင်”

“ဟို... အဲဒါက မမဆည်းဆာ”

“တော်... တိတ်... စမ်း”

“ဘာ ဆည်းဆာလဲ”

“ကဲကွာ”

“ဒုန်း”

“ခွမ်း”

ဒေါသဖြစ်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည့် မင်းရဲ့အသံအဆုံးမှာ
အနီးရှိ ပန်းအိုးက နံရံနှင့် မိတ်ဆက်ပြီး တစ်စစီ ကွဲကြွေးသွားတာကို

ဆုအာဇာနည်

ကြောက်လန့်လန့် မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေသော မျက်လုံးရွဲ့
 နှင့် ကြည့်ရုံကလွဲပြီး အချစ် ဘာမှ ပြန်မပြောရဲအောင်
 ကြောက်စိတ်က လွမ်းမိုးလျက်ရှိသည်။ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြ
 လို့လည်း မရ။ ဒေါသဖြစ်တာအရင်ဆိုတော့ ထမင်းစားခန်းထဲက
 ဝန်းဝန်းဒိုင်းဒိုင်း အသံကြောင့် ဒေါ်မေသူတို့ သားအမိ အချစ်တို့ရှိရာ
 အပြေးရောက်လာကြသည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“ဟယ်... ကြည့်စမ်း”

မြင်ကွင်းက ကြည့်ရက်စရာမရှိ။ ဖန်ကွဲစတွေ၊ ရေဘူးတွေက
 ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြန်ကျလျက် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေသလို ဒေါသဖြစ်
 နေသည့် မင်းရဲမျက်နှာက မှန်ကုတ်တင်းမာလျက်။ အချစ်က
 အခန်းနံရံမှာကပ်လျက် အသံမထွက်ရဲဘဲ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်လျက်
 ရှိပြီး မင်းရဲ အချစ်ကို ဒေါသမျက်လုံးများနှင့် ခါးထောက်စိုက်ကြည့်
 နေပုံက ကြောက်စရာ။

“အခုမှ ငိုမနေနဲ့၊ ငါ့ကို အဲဒီကောင် ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ကြည့်သွား
 လဲဆိုတာ မင်းမြင်လား”

“အချစ် မသိဘူး၊ အချစ် ဘာမှသိဘူး”

ကလေးတစ်ယောက်လို အချစ် ငိုနေပုံက သွေးပျက်မတတ်

စိုးစိုးတပေ

ဘုရင်မိုးတွေ ရွာပါစေ

ရာ

ကြောက်ရွံ့ခြင်းတွေနဲ့ဖြစ်၍ ဒေါ်မေသူ အချစ်နား ရောက်သွား၏။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ သားရယ်၊ အချစ်ကို ဘာလို့
 ဒီလောက် ဆူနေရတာလဲ”

“မေမေ ဝင်မပါနဲ့”

“ဟဲ့... မပါလို့ရမလား၊ မင်း ရန်ဖြစ်လာတာ မျက်ခုံးကွဲ
 သွားတယ်ဆိုလို့ ဆေးထည့်ပေးဖို့ စောင့်နေတာ”

အကြားမတော် အမြင်မကောင်းတာမို့ ဒေါ်မေသူ အချစ်ရှေ့
 ဝင်ရပ်သည်။

“ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင်နဲ့ အချစ်ကို ကြိမ်းမောင်းနေတာ
 မေမေ မကြိုက်ဘူးနော် သား၊ အချစ်မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး”

“ကျွန်တော်က သူ့ကို ဗလောင်းကြီး နှိပ်ကွပ်နေတာ မဟုတ်
 ဘူး မေမေ၊ ဆုံးမနေတာ”

“အံ့မယ်... မင်းက”

ဒေါ်မေသူက လူတတ်ကြီးလုပ်နေသည့် သားဖြစ်သူအား
 ခါးထောက်ကာ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။ မင်းရဲ ဒေါသထွက်
 သမျှ အမေကြောင့် ထိန်းချုပ်လိုက်ရပုံနှင့် မေးရိုးတွေ ကားထွက်
 အောင် အံ့ကြိတ်က နဖူးစပ်ဆီမှ ဆံပင်တွေကို သိမ်းတင်တော့
 မျက်ခုံးမှာ သွေးစဖြင့် ဖူးယောင်သောဒဏ်ရာ ဖျတ်ခဲ ပေါ်လာ၏။

စိုးစိုးတပေ

ဆုတောင်း

၁၅

“သူ ဘာလုပ်လာလဲ မေမေ သိလား”

မင်းရဲက မေမေ့နောက်ကွယ်၌ ယို့ယိုလေးရပ်ကာ ငိုနေဆဲ အချစ်ထဲ လက်ညှိုးထိုးသည်။

“သမီးက ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ဟိုရန်သူကောင်နဲ့ ပြန်လာတာ မေမေ မတွေ့ဘူးလား”

“ဪ... အဲဒီအတွက် မင်းက အချစ်ကို ဆုံးမတယ်ပေါ့၊ ဖြစ်ရလေ မင်းရဲရယ်”

“မေမေက မင်းကို တာဝန်ပေးပြီး အချစ်ကို မင်းလက်ထဲ ထည့်လိုက်တာမှ မင်းက ဘယ်သူလက်ထဲ အချစ်ကို ပြန်ထည့်ခဲ့တာလဲ၊ စဉ်းစားဦး သား”

“ကျစ်... မေမေ မသိပါဘူး”

မင်းရဲက လက်လွှဲခြင်း၊ ကျောခိုင်းခြင်းတွေ တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်ပစ်ကာ လှိုက်တက်လာသော ဒေါသကို ထိန်း၏။ ကိုယ့်ကို ကြည့်သော အုပ်စိုးအကြည့်ကို ပြန်မြင်ယောင်တိုင်း လူသတ်ချင်စိတ် ပေါက်လာ၏။

“ဟုတ်ပါ၊ မင်းလောက်တော့ မသိဘူး မင်းရဲ၊ ဆည်းဆာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလက် အချစ်ကို အပ်ခဲ့တာ၊ မင်း ဆည်းဆာက မင်း နောက်လိုက်တော့ အုပ်စိုးဆီ လွှဲခဲ့သတဲ့၊ လူကောင်းလူမွန်နဲ့

ဦးဦးစာပေ

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

တွေ့လို့ အိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့တာကို မင်းက ဘာသောင်းကျန်းတာလဲ”

“အဲဒီ ဆည်းဆာပဲ ဆောင်းဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး သတင်းပေးတာ မေမေ၊ ကလပ်မှာ မေမေ့သား သောင်းကျန်းနေလို့တဲ့၊ မကြီးနဲ့ ဆောင်း အရောက်မြန်လို့၊ နို့ဖို့ ရဲစခန်း ရောက်နေလောက်ပြီ”

မလတ်ကပါ မျက်စောင်းတစ်ပွင့်နဲ့ ဝင်ပြောသည်။ ဒေါ်မေသူကတော့ အခုထိ မှန်တေတေ ဂျစ်တစ်တစ်ရုပ်နှင့်ရှိဆဲ သားဖြစ်သူကို ကြည့်ရင်း တရားကျသလို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

“ကိုယ်လုပ်တာ အပြစ်လို့မမြင်ဘဲ သူများကျမှ ဘာလို့ ဆူပူချင်တာလည်း မင်းရဲ၊ မေမေကချစ်လို့ အလိုလိုက်ထားတာ နော်၊ စိတ်တိုင်းကျ ဆိုးသွမ်းခွင့်ပါမစ် ပေးထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်က ဘာတွေဆိုးသွမ်းနေလို့လဲ၊ မခံချင်တာတွေ ဖြစ်လာလို့ ပေါက်ကွဲတယ်... ဒါပဲ”

မင်းရဲက မျက်ခုံးစပ်ဆီက သွေးစီးကြောင်းကို လက်ဖျော့နှင့် ဆွဲပွတ်ကာ အချစ်ကို မကျေမနပ် လှမ်းကြည့်သည်။

“နောက်တစ်ခါ အုပ်စိုးနဲ့ တွေ့ရဲတွေ့ကြည့်၊ မင်းရဲ ဘာကောင်လဲဆိုတာ လက်တွေ့ သိသွားမယ်၊ နားလည်လား”

အချစ်ကို ကြိမ်းမောင်းပြီး ဒေါသနှင့် နေရာက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည့် မင်းရဲကိုကြည့်ပြီး အားလုံးသက်ပြင်းကိုယ်စီ

ဦးဦးစာပေ

ချလိုက်ကြသည်။

ဒီဘက်လှည့်တော့ အချစ်က ချုံးပွဲချငိုတာမို့ ဆောင်းနှင့်မိုး
အချစ်ကို ချော့၍ အိပ်ရာထဲအထိ လိုက်ပို့ပေးရင်း ဒီပြဿနာ
ဘယ်လို အဆုံးသတ်ရပါ့ဟု တွေးနေကြသည်။

အခန်း (၁၁)

“အန်တီ”

“ဪ... မောင်အုပ်စိုး၊ လာလေ”

“ဆည်းဆာရှိလား အန်တီ”

“ရှိတယ်၊ ရှိတယ်၊ အထဲမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်ကြွေရုပ်က ဘုရားပန်းအိုးတွေကို လက်လက်ထအောင်
တိုက်ချွတ်နေရာမှ ခေါင်းငဲ့ကာပြောပြီးတာနှင့် အာရုံက ပန်းအိုးတွေ
ဆီ ပြန်ရောက်သွားချိန်မှာ အုပ်စိုးက ဆည်းဆာရှိရာ အိမ်မကြီးထဲ
လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။

“နေပါဦး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ကြပြန်ပြီလား
မောင်အုပ်စိုး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ”

“မင်းသူငယ်ချင်း ဆည်းဆာလေ၊ ရောက်ထဲက တစ်ချိန်လုံး ငိုနေတာ၊ ထမင်းတောင် မစားနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဆည်းဆာကို ကျွန်တော် သွားချောလိုက် ဦးမယ်”

“သွား... သွား၊ သွားချောချည်၊ ဆည်းဆာကို သိပ်အလို လိုက်မနေနဲ့ မောင်အုပ်စိုး၊ ဆည်းဆာကို အလျော့ပေးလွန်းတော့ သမီးက ထစ်ခနဲဆို စိတ်ကောက်ပြီ၊ မင်းလည်း နည်းနည်းပါးပါး တင်းဦး၊ တစ်ချိန်ကျ ကိုယ်က အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်မှာ၊ ကိုယ့်စကား၊ ကိုယ့်အမိန့်တည်အောင် အခုကတည်းက ကျင့်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

နောက်နားမှာ ပြောနေတဲ့ ဆုံးမစကားတွေက ကျန်ရစ်ပြီ။ အုပ်စိုးက ဆည်းဆာအခန်းရှိရာသို့ လှေကားထစ်တွေကို ကျော် တက်၏။ ဒီအိမ် ဒီအခန်းတွေက သူ့အတွက် တံခါးမရှိ စားမရှိ ဝင်ထွက်နေကျ။ ခြံချင်းကပ်လျက်ကိုမှ လူကြီးချင်းကလည်း လုပ် ငန်းတူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေမို့ အုပ်စိုးတို့နှစ်ယောက်ကို လူကြီးချင်း သဘောတူကြသည်။

“ကျွန်မသားကို ဆည်းဆာနဲ့ပဲ စိတ်ချတယ်”

“ဆည်းဆာကလည်း အုပ်စိုးလို လူမျိုးနဲ့မှ အဆင်ပြေမှာ”

နှစ်ဖက်မိဘတွေက သူတို့နှစ်ယောက်ကို တရားဝင် အသိ အမှတ်ပြုထားပြီးသား ဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်အတူ နေလာကြရင်း သံယောဇဉ် အရောင်ပြောင်း လာတာက အုပ်စိုးဖြစ်ပြီး ဆည်းဆာက အုပ်စိုးအပေါ် သူငယ်ချင်း အချစ်ထက် မပိုတော့ သူတို့ကြားမှာ အလွဲလေးတွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အုပ်စိုးက ဆည်းဆာအခန်းရှေ့ ခြေစုံရပ်ပြီး စိတ်မောလူမော သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဆည်းဆာ... ငါ ဝင်ခဲ့မယ်နော်”

အခန်းတံခါးကို ခေါက်ရင်း အုပ်စိုး အသံပြုလိုက်တော့ ဆည်းဆာ ခဏငြိမ်သွားပြီးမှ...

“တံခါးဖွင့်ထားတယ်”

ပြန်ပြောသံထဲ ရှိုက်သံတွေနှင့်မို့ အုပ်စိုး အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လို့တက်၏။ ဆည်းဆာက အပြင်သွားထားသည့် အဝတ်အစား အတိုင်း။ မှန်တင်ခုံရှေ့ ထိုင်နေကာ မျက်ရည်တွေ မခြောက် တခြောက်မျက်နှာနှင့် သူ့ကို ကြိုဆို၏။ အခန်းတံခါးကို နောက်ပြန် ပိတ်ရင်း အုပ်စိုးက သူမအနားလျှောက်သွားတာ မှန်တင်ခုံသားမှာ

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ ဆည်းဆာ၊ နင်ကရော ဘာလို့ အဲဒီလောက်အထိ အသည်းအသန် ငိုထားရတာလဲ”

“အဟင့်... ဟင့်... ဟင့်”

အုပ်စိုးအမေးမှာ ဆည်းဆာမျက်ရည်တွေက သွန်ချသလို ဝေါခနဲ ပြိုဆင်းသည်။ အုပ်စိုး သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း ဆည်းဆာ မျက်နှာကို ဆွဲပင့်ကာ မျက်ရည်တွေ ဖယ်ရှားပေးမယ့် ခြောက်သွေ့ ခြင်းမရှိ။ ဆည်းဆာ မျက်ရည်တွေက သူ့နှလုံးသားကို မီးလို ပူလောင်စေတာ အုပ်စိုးပဲ သိသည်။

“နင် ဘာဖြစ်တာလဲ ဆည်းဆာ၊ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါဦး၊ ဟိုကောင် နင့်ကို ဘာလုပ်လိုက်လဲ... ပြောစမ်း”

“ဟင့်အင်း... သူ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ အပြစ်က ဆည်းဆာ အပြစ်ပါ အုပ်စိုးရယ်”

ပြောရင်း ဆည်းဆာက အင့်ခနဲ ရှိုက်တော့ အုပ်စိုးမျက်နှာ တင်းသွားသည်။

“နင့်အပြစ်ဆိုပြီး ဘာလို့ ဒီလောက် ငိုနေတာလဲ ဆည်းဆာ၊ ဘာလဲ... ဟိုကောင်ကို ပြဿနာရှာမှာစိုးလို့ နင်က အဲဒီကောင် ဘက်က ကာကွယ်ပေးချင်တာလား၊ ငါ တကယ် တင်းနေပြီ

ဆည်းဆာ၊ ဒီကောင် ဘာအချိုးတွေ ချိုးနေတာလဲ၊ နင့်ဆီက အဖြေမရခင်ကတော့ အရူးအမူး ကြွေပြပြီး အခု အဖြေရတော့ မပျော်မမော်နဲ့၊ ဒီကောင် ဘယ်ခြေလှမ်း လှမ်းလဲ ငါသိတယ်၊ နင်လည်း သိသိကြီးနဲ့ဟာ”

မချီတင်ကဲ ရွှေ့တိုက်လိုက်သည့် အုပ်စိုးလေသံထဲမှာ ဆည်းဆာ အပေါ် အားမရခြင်းတွေနှင့် မင်းရဲကို သတ်ပစ်ချင်နေသည်။

“နင့်မျက်ရည်တွေဟာ ငါ့ရင်ကို ဘယ်လောက် ပူလောင် စေသလဲဆိုတာ နင်သိလား ဆည်းဆာ”

သူ့အမေးကို ဆည်းဆာ မဖြေတာကို ကြည့်ပြီး အုပ်စိုး နာကျင်စွာ ပြုံးသည်။

“နင် မငိုနဲ့၊ နင် မျက်ရည်ဆက်ကျနေရင် ငါ ဟိုကောင်ကို သွားသတ်မိမယ်”

“ဆည်းဆာ မငိုတော့ပါဘူး အုပ်စိုးရယ်”

အုပ်စိုးမျက်နှာပေါ်က ဒေါသတွေကို မြင်တွေ့လိုက်ပြီး နောက်မှာ ဆည်းဆာမျက်ရည်တွေကို သုတ်ပြီး အင်္ဂါရပ်တန်ဖန် လိုက်တာ မင်းရဲဆိုတဲ့ မောင့်ကို ချစ်လို့ဆိုတာ ဆည်းဆာပဲသိသည်။

ဘာဖြစ်လို့များ မောင့်ကို ဆည်းဆာ ဒီလောက် ချစ်နေရတာ လဲဆိုတာ ဆည်းဆာတိုက်ဆည်းဆာ မသိ။

“~~ဆုအလှူ~~ ဆုအလှူတော၊ ရန်ဖြစ်တာ လိုက်တာနေလို့ကတော့
ဆင်း ငိုနေရတာ ဆည်းဆာ”

မင်းရဲက အစကတည်းက ပြောထားပေမယ့် မင်းရဲအိမ်ကို
ဆည်းဆာပဲ ဖုန်းဆက်သတင်းပေး၍ မောင့်ဒေါသက ဆည်းဆာ
အပေါ် ပြင်းထန်ခဲ့သည်။

ဒီကြားထဲ အချစ်ကို အုပ်စိုးလက်ထဲ အပ်လိုက်မိတာလည်း
ပါသည်။

“ငါ့ရန်သူလက်ထဲ ငါ့အိမ်ကလူကို ထည့်ပေးလိုက်တာ
ဘာသဘောလဲ ဆည်းဆာ၊ မင်းက သူခိုးဓားရိုးကမ်းတာလား”

“ဆည်းဆာကို ဒီလောက် ရက်ရက်စက်စက် မပြောပါနဲ့
မောင်”

“ဘာလဲ... မောင်က မောင့်မွေးစားညီမကို အူတိုနေတာ
လား”

“မင်း စကားပြောတာ ကြည့်ပြော ဆည်းဆာ”

“လိုချင်တဲ့သူရှိရင် ကိုယ်ကတောင် ခေါင်းလောင်းထိုးပြီး
အလှူပေးလိုက်ဦးမယ်”

“ဒါဖြင့် မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အုပ်စိုးက ငါ့ရန်သူ၊ ငါ့ပြိုင်ဘက်၊ ပြိုင်ဘက်က ငါ့အတွက်

တော့ ရန်သူပဲ၊ သူ လိုချင်တာ မရစေရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ မပေးချင်
တာ ငါယူခဲ့တဲ့အတွက် ဒီပွဲမှာ ငါနိုင်တယ်”

ရန်ပွဲရဲ့ရလဒ်ဟာ မောင့်မျက်နှာမှာ သွေးစသွေးနတွေ အဖြစ်
ထင်ကျန်ရစ်သည်။ ဆည်းဆာရဲ့ ပြုစုမှုလည်း မယူပဲ ဒဏ်ရာ
တွေကြားမှ စီးကရက် မီးညှိဖွာသည်။

“မင်းက ငါ့ရန်သူလက်ထဲ အချစ်ကို ထည့်ပေးလိုက်
အဲဒီကောင်ကို မင်း နိုင်စေချင်တာ မဟုတ်လား”

“မင်း ဖြစ်ချင်သလိုတော့ မဖြစ်ရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို
အခုချိန်ကစပြီး ကိုယ် လွတ်လပ်ခွင့် ပေးလိုက်ပါပြီ”

“မောင်”

ဒါ ပြတ်စဲခြင်းလား။ မသက်ဆိုင်တော့ပါဘူးလို့ ငြင်းပစ်တာ
လား။ ဆည်းဆာက သိက္ခာတွေ၊ ဣန္ဒြေတွေဟာ ချစ်ခြင်းကို
ရှေ့တန်းတင်သောအခါ အလိုလို ဘေးရောက်ကုန်သည်အထိ
မောင့်အမည်ကို အရူးအမူး ထအော်ပေမယ့် မောင်က ဂရုမစိုက်။
ရပ်ထားသည့် ပြိုင်ကားကို တံခါးမဖွင့်ဘဲ ခုန်ကျော်ဝင်ပြီးမှ
ဆည်းဆာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“စကားအလှတွေသုံးတာ ဝါသနာမပါတော့ မင်းအတွက်
နားဝင်ဆိုးရင် ဆိုးလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ လိုရင်းက ဒါပါပဲ၊ အခုချိန်က

ဆုအဋ္ဌာလီ

“အင်းအင်း... မောင်၊ ဆည်းဆာ မောင်ပြောတာ လက်မခံ

တစ်ဖက်သတ်အချစ်က အကျိုးမဝင်သလို တစ်ဦးတည်းက လမ်းခွဲဆိုတာ တရားမဝင်ဘူး၊ မောင်က အချစ်ကို စိတ်မဝင်စားပေမဲ့ ဆည်းဆာကတော့ ဒီအချစ်ကို တန်ဖိုးထားတယ်၊ မောင့်ကို ဆည်းဆာ ချစ်တယ်၊ မောင်က ဆည်းဆာ ချစ်သူပဲ”

“ဒါတော့ မင်းသဘောပဲ ဆည်းဆာ”

နောက်ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ကျောခိုင်းသွားရက်သော မောင်။

“မောင့်ကို ဆည်းဆာ မပြတ်နိုင်ဘူး အုပ်စိုးရယ်၊ မစွန့်လွှတ်ချင်ဘူး၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ မောင်နဲ့အတူ သံသရာဆိုတဲ့ထဲမှာ ကျင်လည်ချင်တယ်၊ မေတ္တာရောင်ပြန့်ဟပ်တယ်ဆိုရင် အချစ်မှာလည်း အသွားအပြန်ရှိမှာပါ အုပ်စိုးရယ်... နော်။ ဆည်းဆာ အချစ်တွေနဲ့ မောင့်ကို မျှော်လင့်ချင်တယ်”

မျက်ရည်လည်ရွှေနှင့် ပြောနေသူကို အုပ်စိုးက မကြည့်ရက်တော့။ ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းကာ သူ့မနုဗ္ဗစပ်ဆီမှာ မေးဖျားထောက်ရင်း ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ချစ်တတ်သူချင်းသာ ကိုယ်ချင်းစာတရားရှိတယ်ဆိုတဲ့ စကားက မှန်ပြီလား။ သူ မသိတော့။ ချစ်တတ်တာ

ဦးမိုးတင်

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

အပြစ်မပြောလိုပေမဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားကို မစော်ကားသင့်တာတော့ သူသိသည်။ ဝဋ်ဆိုတာ လည်တတ်တယ်ဆိုတာ မင်းကိုယ်တိုင်ထိမှ သိလိမ့်မယ် မင်းရဲ့။

 be you family

ဦးမိုးတင်

အခန်း (၁၂)

“ဟာ... ဟေ့... အာ... နင်းမိပြီ”

“ဗာင်... ဘာလဲ”

“ဟာ... မင်းခြေထောက်မှာကွ”

“ဟေ့... နင်းပြန်ပြီ”

“အို... ဘယ်လိုလဲ”

“အာ... နင်ပြန်ပြီ”

နင်းမိပြီဆိုတာနဲ့ အချစ်က ရောက်ရာနေရာ ခြေစုံရပ်၊ ခြေဖမ်းထိ ဝဲကျနေတဲ့ စကဒ်ဖြူဖြူလေးကို လက်ဖျားနှင့် မပြီးကိုယ်ခြေထောက်အောက် ငုံ့ကြည့်ရင်း အမျိုးမျိုး အမိန့်တွေပေးနေသူ၏ စကားသံအောက်မှာ အချစ်ကိုယ်လေး ဟိုရွှေဒီရွှေ။ ဟိုယိုင်ဒီယိုင်။ အချစ် ခြေထောက်နှစ်ရကြား အစက်ကလေးက ဖျတ်ခနဲ

အချစ်နိုးတွေ ရွာပါစေ

၁၇

တိုးဝင်လာသည်။ အနီစက်လေးကို အလန်တကြား ဘယ်လိုရှောင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

“ဟား... ကျွဲပဲ၊ ခဏခဏ နင်းရင် သေတော့မှာပေါ့၊ ဟိတ်... သွားလေ၊ ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ”

သွားဆိုတော့လည်း အချစ် ရှေ့ဆက်သွားရပြန်သည်။

အချစ်ကို လှမ်းအော်သော ကော်ရစ်ဒါထောင့်ချိုးမှ နှစ်ယောက်ကိုလည်း စိတ်မဆိုးအား။ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်က ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အချစ်က ရှေ့ဆက်အတိုးမှာ တစ်ဖက်က အလန်တကြား ထအော်သံ အကျယ်ကြီး ထွက်လာ၏။

“ဟော... ထပ်နင်းပြန်ပြီ”

“အို... ဒုက္ခပဲ”

အချစ် လှမ်းတော့မည့်ခြေလှမ်းက နောက်သို့ဖျတ်ခနဲ ပြန်ဆုတ်တော့ လူက ယိုင်သွား၏။ သင်တန်းစပြီးမို့ ကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက်လည်း လူမရှိတော့။ သင်တန်းလွတ်သွားမှာ ခိုးစိတ်ရော၊ ဘာမသိ ညာမသိနှင့် အနီရောင် အစက်ကလေးအား နင်းမိမှာ စိုးတဲ့စိတ်ရော အချစ်မျက်နှာ လှလှလေးမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းတွေနှင့် ငိုချင်လာသည်။

“ဟေ့... ရှေ့ပြန်တိုးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ခြေက နင်းမိ

၉

သုဘဒ္ဒလီ

ထားပြန်တာလဲ၊ ခြောက်... စွတ်မတိုးနဲ့လေ၊ ထပ်နင်းမိတော့မှာ
...ဟာကွာ”

အချစ် ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမှန်းမသိ။

အော်သံကြောင့် လူကရှေ့တိုး နောက်ငင်လုပ်ရင်း ရယ်သံသဲ့
သဲ့ပါ ကြားရတာမို့ ရှက်စိတ်ဖြင့် ပါးမို့မို့လေးတွေ ရဲနီလာ၏။
အချစ် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိပဲ ရှက်စိတ်နဲ့ ပြာခနဲ ဖြစ်သွားချိန်မှာ
အချစ်လက်မောင်းရင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်းဆွဲတာ
ခံလိုက်ရ၏။

“လာ... ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘယ်ကိုမှ မကြည့်တော့ပဲ ကယ်တင်ရှင်ခေါ်ရာနောက်
လိုက်လာရင်း အချစ်ဘေးနားကလူကို မော့ကြည့်သည်။

“အချစ်”

“ဟင်... ကိုအုပ်စိုး”

“ရော... သုတ်လိုက်”

အပြာရင့်ရောင် လက်ကိုင်ပဝါက အချစ်လက်ထဲရောက်
လာ၏။

“တစ်ယောက်တည်းလား အချစ်”

ဗိုးဗိုးစာပေ

ဘချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

၉

“ဟုတ်ကဲ့”

“နောက်တစ်ခါလာရင် အဖော်နဲ့လာ”

“ဟုတ်”

အချစ်နဲ့တွေ့တိုင်း တစ်ဖက်လူ ငြိမ်းချမ်းသွားအောင် ပြုံးပြ
တတ်သော အုပ်စိုးနှုတ်ခမ်းတွေကို အချစ် ငေးခနဲ မော့ကြည့်ရင်း
မဝေခွဲတတ်ပေမဲ့ ထိုအပြုံးတွေမှ အကြည့်မလွှဲမိတာတော့ သေချာ
ပါသည်။ အုပ်စိုးက အထူးအဆန်းတွေဖြစ်ကာ မျက်ရည်စီး
ကြောင်းကြီးက ပါးနှစ်ဖက်ပေါ် နေရာယူထားသည့်ကြားမှ သူ့ကို
မော့ငေးနေသည့် အချစ်ကြောင့် အုပ်စိုး မျက်ရုံးတွေပင့်ကာ
သွားတန်းတွေပေါ်သည်အထိ အချစ်ဆိုသည့် မိန်းမလှလေးကို
သဘောကျစွာ ရယ်မိသည်။

အချစ်က နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ချစ်စရာကောင်းတာကို
ဝန်ခံခံလိုမဖြစ်။

အချစ်က ဘယ်လိုနေနေ ချစ်စရာကောင်းအောင် မျက်နှာ
လှလှလေးက အပြစ်ကင်းစင်လှပနေပုံကို အုပ်စိုးငေးခနဲ စူးစိုက်
ကြည့်မိ၏။

“မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်ဦးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဗိုးဗိုးစာပေ

အုပ်စိုး စကားအဆုံးမှာ အချစ်က မျက်ရည်တွေကို သူပေးသည့် သက်ကိုင်ပဝါနှင့် တစ်ချက်မျှ လှမ်းတို့သည်ဆိုရုံ တို့သည်။

“ကိုယ်က ဒီသင်တန်းက ဆရာတစ်ယောက်ဆီလာတာ၊ အဝေးထဲက အချစ်နဲ့တူတယ်ဆိုပြီး ကြည့်နေတာ၊ အချစ်တစ်ယောက်တည်း ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်နဲ့ ဘာလုပ်နေတာလဲလို့ စပ်စုမိသွားမှ ဟိုနှစ်ယောက် အချစ်ကို နောက်နေတာ တွေ့သွားတာ”

“အချစ်ကို ကူညီပေးတာ ကိုအုပ်စိုးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အချစ်စကားအဆုံးမှာ အုပ်စိုး နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးဖြစ်သွားကာ ရိုးသားဖြူစင်သည့် အချစ်မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်သည်။

“သူတို့နောက်နေတာ အချစ် တကယ်မသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

ဆံပင်တွေဝဲသွားအောင် ခါပြတာကိုပဲ အုပ်စိုး သဘောကျနေမိသည်။

“သူတို့က နင်းမိပြီဆိုတော့ အချစ် မနင်းမိအောင် ရှောင်ရင်းက အဲဒီလိုတွေ ဖြစ်သွားတာ”

အချစ်၏ မည်းနက်ထူကော့သော မျက်တောင်အောက်မှာ ကြည်စင်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ဘာမှမသိကြောင်း သက်သေခံနေတာနှင့်တူသည်။ အုပ်စိုး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်စုံ နှိုက်ရင်း မသိခြင်းတရားတွေနှင့် ဖြူစင်စွာရှိနေသော အချစ်ကို ခပ်ပြုံးပြုံး ငုံ့ကြည့်သည်။

“အဲဒါ လေဆာပျံ့လို့ခေါ်တယ်၊ နင်းမိလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

မျက်ခုံးပင့်ကာ မေးပုံက တအံ့တဩ။ ထိုနောက် သတိဝင်သွားသလို ပန်းနုရောင်မျက်နှာလေးက ရဲတွတ်သွားပုံက လှသည်။

“ရှက်စရာကြီးနော်၊ အချစ် ထင်ထားတာက အဲဒါကို နင်းမိရင် ပေါက်ကွဲသွားမယ်လို့ထင်ပြီး ရှောင်နေတာ၊ သူတို့ကလည်း အလန့်တကြား အော်တာကိုး”

“အချစ်... အဲဒါကို တကယ် မမြင်ဖူးတာလား”

“ဟင့်အင်း... မသိဘူး”

မယုံနိုင်လွန်းစွာ ရိုးလွန်းသော အချစ် မျက်နှာလေးကို သူ့နိတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အချစ်ဆိုတာ ဘာကြောင့်များ ဒီသောက်

မိုးသားဖြူစင်လွန်းနေတာလဲ။

“အချစ် ကျောင်းတက်ဟုန်းကရော၊ အဲဒါမျိုး ကစားစရာ
တွေဖူးဘူးလား။”

အုပ်စိုး အမေးစကားအဆုံးမှာ အချစ်၏ ကြည်လင်လှပသည့်
မျက်နှာလေးက ချက်ချင်းမှိုင်းညှို့ကာ မျက်လွှာချ ခေါင်းငုံ့သွား၏။

“အချစ်ကို ဘယ်သူကမှ အဲဒီလို ကစားစရာမျိုး ပေးမကစား
ဘူး။”

“အော်”

ဒီတစ်ကြိမ် အံ့သြသွားရတာ အုပ်စိုးဖြစ်သည်။ အချစ်မျက်ဝန်း
တွေမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာပြီး ယုံယုံလေးပြီး
သည်။

“အိမ်မှာပဲ အချစ်ကို ဆရာမတွေခေါ်ပြီး စာသင်ပေးတာ
လေ၊ တက္ကသိုလ်ကျတော့လည်း အဝေးသင်နဲ့ ဘွဲ့ယူခဲ့တာ၊
အတန်းပညာတွေ သူများနဲ့တန်းတူဆိုပေမဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေးကျ
တော့ အချစ်က ဒီနေ့အထိ မျက်မမြင်တစ်ယောက်လိုပဲ၊ အမှောင်
ချထားတဲ့ ဘဝထဲမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ၊ အချစ် ငယ်ငယ်လေးက
တည်းက”

အချစ်က သူမဘဝ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို စိတ်ပါလက်ပါ

ပြောပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ တစ်စုံတစ်ခုကို သုတိရသွားသလို ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို အလန့်တကြား လိုက်ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ အချစ်”

“ဒီနားမှာ ကိုကိုများ ရှိမလားလို့ပါ ကိုအုပ်စိုး”

“ကိုကိုဆိုတာ မင်းရဲ့ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းရဲ့က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟို... ကိုကိုက အချစ်ကို ကိုအုပ်စိုးနဲ့ မခေါ်ရဘူးတဲ့၊
အချစ် ကိုအုပ်စိုးကို ခင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကို ကြောက်ရလို့
ခင်ရဲတော့ဘူးရှင်၊ အချစ်ကို ကူညီခဲ့တဲ့ ကိုအုပ်စိုးကို အချစ်
ကျေးဇူးတကယ် တင်ပါတယ်”

“ဒီမှာ... ကိုအုပ်စိုး လက်ကိုင်ပေါ”

အချစ်က အုပ်စိုးလက်ကိုင်ပေါကို အုပ်စိုးထံ လက်နှစ်ဖက်
နှင့် တရိုတသေ လှမ်းပေးသည်။

“အချစ်က မျက်ရည်ပဲ သုတ်ထားတာဆိုတော့ ဘာမှတော့
ပေးဘူးနော်၊ ဒါမှမဟုတ် အချစ်လျော်ပြီးမှ ပြန်ပေးရမလား”

“ဘယ်လို ပြန်ပေးမှာလဲ”

“ရှင်... အဲဒါကတော့ ဟို... အချစ်လည်း မသိဘူး”

မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေနှင့် သူ့ကို မော့ကြည့်လာသူကို ပြုံးပြ
လိုက်ပြီး အချစ် ကမ်းပေးသည့် သူ့လက်ကိုင်ပဝါကို ပြန်ယူထား
လိုက်၏။

“အချစ် သွားတော့မယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

အုပ်စိုးကို နှုတ်ဆက်ပြီး အချစ်ထွက်သွားတာကို သူ ငေး
ကြည့်နေမိသည်။ အချစ် အခန်းထောင့်ချိုးထိ ကွေ့ဝင်ပျောက်
ကွယ်သွားမှ နေရာက အုပ်စိုးထွက်ခဲ့သည်။

အချစ်ကို အုပ်စိုး စိတ်ထဲ သဘောကျခြင်းများစွာဖြင့်
ပြုံးလိုက်သည်။ အချစ်ဆိုတာ လုံးဝအဖြူရောင်။ အုပ်စိုး အသံထွက်
၍ ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်၏။

အခန်း (၁၃)

“မင်းရဲ့ မသိစေနဲ့ မလတ်၊ တော်ကြာ ရန်သွားဖြစ်နေဦး
မယ်၊ အချစ်က သူ့ကို ကြောက်လို့ ဒီကိစ္စ မင်းရဲ့ကို လုံးဝမပြောပါ
နဲ့လို့ ပြောထားတာ”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ကောင်လေးက အချစ်ကို လှေကားက
စောင့်ပြီး နေ့တိုင်း ရည်းစားစာ ပေးနေတာတဲ့”

“အဲဒါ သမီးတို့ လိုတာပေါ့၊ သင်တန်းရှေ့ ကားရပ်ပို့တာနဲ့
တာဝန်ကျေပြီ ထင်နေတာကိုး၊ သင်တန်းထဲထိ ပို့ပေးလိုက်ပါလား”

“အချစ်က သင်တန်းမတက်ချင်ဘူးလို့ ငိုပြီးပြောကတည်း
က ပြဿနာတစ်ခုခုတော့ရှိတာ မိုးသိတယ် ဖေဖေ၊ အဲဒါကြောင့်
မေးရင်း ဒီကိစ္စသိရတာ၊ အုပ်စိုးက အချစ်ကို ကူညီနေတာတော့
မိုးတို့ သိတယ်”

“သင်တန်းဆင်းထဲအထိ လိုက်ပို့တာ အပန်းမကြီးဘူး ဖေဖေ
ရဲ့ ဒါထဲမှာ သင်တန်းဆင်းချိန်က မမှန်တော့ အချစ်က အခန်းထဲ
ထဲ ထွက်တာနဲ့ အဲဒီ တေလေကျပြီးနှစ်ကောင်က ကပ်ပါလာတာ၊
နှစ်တွေက ချဉ်တူးတူး၊ ပေစုတ်စုတ်နဲ့”

“အေးလေ... မောင်အုပ်စိုးနဲ့ တွေ့ရင် ကျေးဇူးတင်စကား
လည်း ပြောပေါ့၊ ကိုယ့်ညီမကို စောင့်ရှောက်နေတာပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ချင်ပေမဲ့ ရှင့်သားသိရင် မိုးမီးလောင်မှာ
အစ်ကိုရေ၊ သူက အချစ်ကို ကြိမ်းမောင်းထားတာ အုပ်စိုးနဲ့ မခေါ်
မပြော မဆက်ဆံရဘူးတဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုက သူ့ရန်သူလို့ ပြောတာပဲ ကိုရဲ့”

“ရည်းစားလူဘက်နေမှာပေါ့၊ အဲဒါ မင်းတို့ အလိုလိုက်လို့
ဒီကောင် ဘာကိုမှ အကြောက်အလန့်မရှိ ဖြစ်နေတာကွ... နား
လည်လား”

ဦးခိုင်ကျော်ပြောတာ မှန်ပေမယ့် အခုချိန်ကျမှ ပြန်ပြင်ချင်လို့
အချိန်မမီတော့။ မဟုတ်မခံစိတ်ကြောင့် အားလုံး မင်းရဲ့အတွက်
အမြဲ စိတ်ပူနေရပေမယ့် သူက ဂရုမစိုက်။

“ကဲ... တော်ပြီ၊ ဒီကောင်အကြောင်း ပြောနေလည်းအပိုပဲ၊

အချစ်ကိုသာ ဂရုစိုက်ကြ၊ ဖေဖေ အိပ်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

စကားဝိုင်းက ထိုင်နေရာမှာ သိမ်းသွားပေမယ့် အချစ်
ပြဿနာက အခုမှ စသည်။ အပြင်မှာ မင်းရဲ့ ပြန်ရောက်နေတာ
ဘယ်သူမှ မသိ။ မင်းရဲ့က အချစ်အကြောင်း သေချာနားထောင်ပြီး
သူ့အခန်းထဲ ဘယ်သူမှ မသိအောင် ဝင်ပြီးအိပ်နေပေမယ့် လူတစ်
ကိုယ်လုံး ဒေါသနှင့် ပူလောင်နေ၏။ အချစ်နားရောက်နေသည့်
အုပ်စိုးကိုရော၊ ရည်းစားစာပေးသည့်ကောင်ကိုပါ သတ်ပစ်ချင်
နေတာ ဘယ်သူမှ မသိ။

“မင်းရဲ့... ဟိုမှာ မင်းမကြီးကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့တာ တွေ
လား”

ဝေလစကားကို ဂရုမစိုက်။ မင်းရဲ့အကြည့်တွေက အချစ်ထံ
မှာသာ စူးစိုက်နေ၏။ အချစ်က မင်းရဲ့ကို မမြင်။ ပန်းနုရောင်
ဝတ်စုံလေးနှင့် ဘာမှ မပြင်မဆင်ဘဲ လှချင်တိုင်း လှနေတာကို
အချစ်၏ ထူးခြားမှုဖြစ်သည်။ အချစ်အကြောင်း ကြားပြီးကတည်း
က မင်းရဲ့ အချစ်သင်တန်းရှေ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ကိုယ်ယောင်
ဖျောက် ရောက်နေခဲ့တာ ဘယ်သူမှ မသိ။

“နေပါဦး၊ မင်းက ကောင်မလေး ရည်းစားစာ အပေးခံရ

တာနဲ့ သင်တန်းရှေ့ စောင့်မယ်၊ ဘာညာထဖြစ်တာ၊ နည်းနည်းများ
သူတန်းနေသလား မင်းရဲ့”

ဖိုးငါးအမေးကို မင်းရဲက မဖြေဘဲ ခပ်တည်တည် ဖိုးငါး
မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ဖိုးငါး ပျာသွားသည်။

“ငါ ပြောတာက မင်းကို ဟိုလိုဒီလိုစိတ်နဲ့ ပြောတာ မဟုတ်
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်မှန်းလည်း မသိဘူး၊ အဲဒါ ပြောတာ”

မင်းရဲက ဖိုးငါးကို ပခုံးတစ်ချက် တွန်ပြပြီး စီးကရက်ဖွာ
တော့ မီးစက ရဲခနဲ ရှိုက်ဖွာပစ်သည်။ ဆွယ်တာပေါ် ဂျင်းဂျင်းပြတ်
အကျိ ယပ်ဝတ်က ဂျင်းပင်(န်)နှင့် ဖိနပ်အထူ မြင့်မြင့်၊ အသား
ဖြူဖြူ၊ မျက်ခုံးထူထူနှင့် လူချောတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် နေပုံ
ထိုင်ပုံက ကြမ်းသည်။ ရမ်းသည်။

ဒါကို မိန်းကလေးတွေအမြင်မှာ မင်းရဲပုံစံကို အသည်းစွဲကြ
သည်။ နာမည်ကြီးသည့်နေရာမှာ မင်းရဲကို လိုက်မီသူမရှိ။
တည်တင်းသော မျက်နှာက တစ်လောကလုံး သူလုပ်စာ စားနေ
သည့်ပုံနှင့် ထောင့်မကျိုး။

“ယောက်ျားဆိုတာ မိန်းမတွေလို နဲ့နေစရာ အကြောင်းမရှိ
ဘူးကွ၊ နားလည်လား၊ ယောက်ျားဆိုတာ ယောက်ျားလိုနေတာ
အကောင်းဆုံး”

မင်းရဲက သူ့အယူအဆနှင့်သူ။ ပြောသည့်အတိုင်း ယောက်ျား
ပီသသော နေထိုင်မှုကြောင့်ပဲ မိန်းမတွေက မင်းရဲကို ကြိုက်ကြ
သည်။

“ငါ ဒီကိုလာတာ အဲဒီကောင်မလေးကို ကယ်တင်ဖို့
မဟုတ်ဘူး ဖိုးငါး”

“ထင်ပါတယ်၊ ဒါဆို မင်းရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ”

ဝေယံက ဝင်မေးသည်။

“အုပ်စိုးရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ ရိုက်ချိုးဖို့”

“ဟမ်... ဘာ”

“အုပ်စိုးက ဒီကျေ(စ်)ထဲ နွယ်နေတာလား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

ဖိုးငါးနှင့် ဝေလ မင်းရဲစကားအဆုံးမှာ နှစ်ယောက်စလုံး
ငြိမ်သွားသည်။ မင်းရဲနှင့် အုပ်စိုးတို့ကြားမှာ မပြေလည်မှု
အပေါင်းကို သူတို့ ကောင်းကောင်း နားလည်ထားသည်။

“အုပ်စိုးနဲ့ ဒီစင်တာ ပတ်သက်စရာမရှိဘဲ ကောင်မလေး
အခက်အခဲဖြစ်တိုင်း ရောက်ရောက်လာတာ ဘာအထာလည်း”

“သေချာလို့လား”

“မသေချာပဲ ဒီကို အချိန်ကုန်ခံပြီး လာနေပါ့မလား၊ အုပ်စိုး

က လမ်းဆင်နေကာ မခံချင်လို့”

“ဒါဆို အုပ်စိုး စီစဉ်ချမှတ်တဲ့ ကိစ္စရဲ့ အဆုံးသတ်က ဘာလဲ”

“ငါ့ကို အလဲထိုးဖို့လေ၊ သူနဲ့ငါကြားမှာ မျဉ်းပြိုင်ပြေးနေ တဲ့ နှလုံးသားရေးရာတွေ ရှိတယ်”

“ဆည်းဆာကိစ္စ မဟုတ်လား”

အကြောင်းသိချင်းပေမယ့် ဖိုးငါးက သေချာအောင် မေးသည်။

“မင်းနဲ့ ဆည်းဆာက ပြီးပြီဆို”

“ငါက ကျောခိုင်းပေမယ့် သူက လက်ကမ်းကြိုတုံး”

မပြီးပြတ်သေးသည့် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်က အဆုံးသတ်မှာ ဘာဖြစ်မည်မှန်း မသိရပေမယ့် လက်တွေ့မှာ အုပ်စိုးနှင့် မင်းရဲတို့ ဖိုးငါးတို့နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

အခန်း (၁၄)

“ဟိတ်... မပြေးနဲ့လေ၊ ဘာလို့ ထွက်ပြေးရတာလဲ”

“ရှင်တို့ အချစ်ရှေ့က ဖယ်နော်”

ကော်ရစ်တာထောင့်ချိုးမှာ အချစ်ရှေ့ကို ပိတ်ရပ်လာသည့် လူနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး အချစ် ကြောက်လန့်စိတ်ကို မျိုသိပ်ပြီး ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်တော့ သူတို့က ရယ်သည်။

“ဘာမှ ကြောက်စရာမလိုဘူး အချစ်ရဲ့၊ တို့က အချစ်ကို ချစ်လို့ပါ”

“ရှင်တို့ အချစ်ကို မနှောင့်ယှက်နဲ့နော်”

“အော်... အချစ်ကလဲကွာ၊ အချစ်ကို ချစ်တာအပြစ်လား”

မျက်လုံးတွေပါ ရဲရဲနီနေတဲ့ အဲဒီနှစ်ယောက်ကို အချစ် ကြောက်လှပါသည်။ လေးလေးမင်းခေါင်လို အကြမ်းအရမ်း

၁၂

ဆုအလွင်

အသွင်ချိုသာ ပေးဖို့လို ဆိုးတော့မိုက်တော့မည့် ရုပ်တွေနဲ့မို့
အချစ်တ ဘယ်လိုအားတမ်းပါစေ။ ရင်ဆိုင်ရန် သတ္တိမရှိတာ
အမှန်ဖြစ်သည်။

“ရော... ယူသွား၊ တို့က အချစ်ကို နေ့တိုင်း တစ်နေ့
တစ်စောင် ပေးမယ်လို့ ပြောထားတဲ့အတိုင်း ကတိတည်တယ်
တွေ့သား”

“ရော... ယူလေ”

“မယူဘူးဆို... ရှင်နော်”

အချစ်က ဇွတ်အတင်း ငြင်းနေသလို စာပေးသူကလည်း
ဇွတ်အတင်းပေးသည်။

“ယူလိုက်လေ၊ ပေးတဲ့လူကို အားနာစရာ”

အချစ်တို့နောက်နားက အောင်မြင်ခန့်ညားစွာ ထွက်ပေါ်လာ
သည့်အသံနှင့် အချစ်အနားကို မားမားရပ်လာသူရှိရာ အချစ် အလန့်
တကြား မော့အကြည့်မှာ မထိတရိမျက်နှာနှင့် မင်းရဲကို တွေ့လိုက်
ရတော့ အချစ်ရင်ထဲ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုကို”

အချစ် ခေါ်သံတွေထဲမှာ ဝမ်းသာ အားရဖြစ်ခြင်းတွေ၊
လွတ်မြောက်လိုခြင်း၊ ပြီးတော့ အားကိုးတကြီး အသံတွေနှင့်

ဦးမိုးစာပေ

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

၁၃

ရောပြန်လျက်။ မင်းရဲက ပန်းနုရောင် ဖျော့ဖျော့တစ်ဆက်တည်း
ဂါဝန်ရှည်လေးနှင့် သွယ်လျလျရှိသော အချစ်ကို တစ်ချက်ကြည့်
ပြီး အချစ်ရှေ့က လူမိုက်ဒီဇိုင်းဖမ်းထားသူ နှစ်ယောက်ကို မီးထွက်
မတတ် မျက်လုံးတွေနှင့် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အချစ်ကို အမိန့်ဆက်
ပေးသည်။

“စာကို ယူလိုက်”

“ရှင်... ကိုကို”

အချစ်က မင်းရဲ စကားအဆုံးမှာ သူ့ကို အလန့်တကြား
တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်၏။

“ကိုကို”

“စာကို ယူလိုက်လို့ ပြောနေတာ”

မင်းရဲထံမှ တင်းမာသော အသံကြောင့် အချစ်က သူမ
မျက်နှာရှေ့ရှိ ပန်းနုရောင်စာအိတ်ကို ယူ၏။ ပြောင်းလဲသွားတဲ့
အခြေအနေကြောင့် လူမိုက်နှစ်ယောက်က ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း
မသိဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေဆဲမှာပဲ မင်းရဲ
ထံမှ အေးစက်စက် စကားသံက ဆက်ပေါ်လာ၏။

“အဲဒီစာကို တစ်စစီဖြုလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုကို”

ဦးမိုးစာပေ

ဒီတစ်ခါ ကိုကိုအိမ်ကို ကျေနပ်စွာ နာခံလိုက်သက အချစ်။
မင်းရဲ့အိမ်အတိုင်း အချစ်က သူမလက်ထဲမှာရှိနေသည့်
စာကို အားပါးတရ ဆွဲဆုပ်ကာ တစ်စစဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်
၏။

“ဟာ... မင်းတို့ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းမျက်လုံးတော့ ကောင်းသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ငါတို့
ဘာလုပ်လဲဆိုတာ မြင်မှာပေါ့”

မင်းရဲ့ စကားအဆုံးမှာ တစ်ဖက်လူ မကျေမနပ်နှင့် အချစ်တို့
ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။

“ဒီမှာ... ငါ့နာမည် မင်းရဲ့ ကဲ... မင်းတို့ ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊
ဘာလုပ်ချင်လဲ ပြော၊ ရဲစခန်းသွားချင်လား၊ ဆေးရုံသွားချင်လား
ကြိုက်ရာရွေးလို့ရတယ်”

“မင်းက ငါတို့ကို ခြိမ်းခြောက်တာလား”

“ကြိုက်သလို ထင်၊ ငါ့ရမစိုက်ဘူး”

“လာပါ ဂျင်မီရာ၊ သွားကြရအောင်”

အချစ်ကို စာလိုက်ပေးသူကို သူ့အဖော်က ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ဂျင်မီဆိုသူက မကျေနပ်ပေမယ့် မင်းရဲ့ကို ဘာမှ မပြောရဲ
သဖြင့် သူ့အဖော်ခေါ်ရာ ပါသွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကို”

နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ချိန်မှာ အချစ်က မင်းရဲ့ကို ကျေးဇူး
တင်စကားပြောတော့ မင်းရဲ့က အချစ်မျက်နှာကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်
သည်။

“နှုတ်ခမ်းနီက ဘာလို့ ဆိုးလာရတာလဲ”

“ဟို... အဲဒါက”

“နောက်တစ်ခါ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးလာရင် ငါ့ကိုယ်တိုင် ဖျက်ပစ်
မယ်... မှတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

အခန်း (၁၅)

ဟို... မင်းအနားရှိရင် × × ကြောက်စိတ်များကင်းစင် × ×
အဆုံးမှ သံသရာကိုတောင် ကူးဖြတ်သွားလိုက်ချင် × ×

သီချင်းသံ ချိုချိုတိုးတိုးလေးကို မင်းရဲ့ အိမ်ပေါ်ထပ်လှေကား
ကို အပြေးတစ်ပိုင်း တက်လာရင်းက ကြားပြီးသားဖြစ်၍ မျက်ခုံး
တွန့်သွားသည်။ ဒါမျိုးဆိုတတ်သူ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူရှိသလဲလို့
စဉ်းစားစရာပင် မလို။ အချစ်ဆိုသည့် မိန်းမလှလေးမျက်နှာကို
ဖျတ်ခနဲပြေးမြင်ကာ အသံကြားရာ ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။

မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ကမ္ဘာကြီး × × မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ အိပ်မက်
သခင် × × အိုး ဟိုး × × ဒီလို မင်းအနားရှိရင် × × ကြောက်
စိတ်များကင်းစင် × ×

အချစ်ရဲ့ သီချင်းသံက ဒီနားမှာပဲ တစ်ပတ်ထပ်ကျောပေမယ့်

နားထောင်လိုတော့ ကောင်းသည်။ ခံစားမှုအပြည့်နဲ့ ဆိုနေ၍
သီချင်းသံ အားမန်တွေ ပြည့်နေသလို ချိုလွင်သော အသံသာသာ
လေးကလည်း နားထောင်၍ မည်သည်း။

သီချင်းသံက တဖြည်းဖြည်း မင်းရဲ့နံ့ ပိုနီးလာလာရုံမက
အခန်းပေါက်ဝမှာ အချစ်ဆိုသည့် ကောင်မလေး။

အချစ်က မင်းရဲ့ကို မမြင်။ သူ့ကို ကျောခိုင်းပြီး မင်းရဲ့
အခန်းတစ်ခုလုံး ကြက်မွေးတစ်ချောင်းနှင့် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင်း
သီချင်းဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောခိုင်းအနေအထားမှာ သူမ အလှ
ကောက်ကြောင်းက လက်ရာမြောက်သော ပန်းပုဆရာထုဆစ်
ထားသည့်အတိုင်း သွယ်လျလျလှပလျက်။ သေးကျဉ်းသော
ခါးအလှက အချစ်အလှကို ပီပြင်စွာ ဖော်ညွှန်းထားတာကို ငေးခနဲ
စူးစိုက်ကြည့်သွားတာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။

အချစ်က မင်းရဲ့ သူမနောက်မှာ ရောက်နေတာကို မသိ။
မင်းရဲ့ အခန်းတစ်ခုလုံး သူမစိတ်ကြိုက် အလှဆုံး အကောင်းဆုံး
ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်နေတာကို မင်းရဲ့က အခန်းဝမှာ ကိုယ်ကို
ခပ်လျောလျောမှီရင်း အချစ် လှုပ်ရှားသမျှကို လက်ပိုက်ကြည့်နေမိ
သည်။ အချစ်က သူ မပိတ်ဘဲထားခဲ့သော လုပ်တော့(ပိ)နှင့်
ကြိုးတွေကို စနစ်တကျ နေရာချထားသလို စီးကရက်ကိုတွေ

ပြန်တော့တာကိုလည်း သန့်ရှင်းထားကာ ကြမ်းပြင်ကို ပြောင်လက်
နေအောင် ပွတ်တိုက်ထားတာ တောက်ပပြောင်လက်နေတာ မှန်
တောင် ငုံ့ကြည့်လို့ရသည်။

“မင်းရဲ့အခန်းကို ဝင်ရှင်ပေးကြစမ်းဟယ်၊ မနက်က ငါ
ဝင်နှိုးတာ တစ်ခန်းလုံး ရစရာမရှိဘူး၊ တကယ့် အမှိုက်ပုံးထဲ
ရောက်နေတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတာ ရှုပ်ပွပေရနေတာပဲ၊
ဒီကြားထဲ ခြေဖဝါးကို ပီကေလာကပ်နေသေးတယ်”

အစ်မနှစ်ယောက်က မင်းရဲ့အခန်းကို ဝေးဝေးက ရှောင်သည်။
အိမ်အကူကောင်မလေးတွေက မရှင်းတာတော့ မဟုတ်။ ရှင်းပါ
သည်။ အမှိုက်တွေကျုံး၊ အမှိုက်ပုံးထဲထည့်၊ အိပ်ရာခင်းဆွဲဖြန့်
ရုံလောက်နဲ့ သူ့အခန်း ရှင်းလင်းရေးက ပြီးစီးသွားသည်။

“စားပွဲခုံပေါ်ပါ ရှင်း”

မင်းရဲ့က သူ့စားပွဲ ရှင်းခိုင်းတော့ ခပ်အင်အင်။

“ဝိုင်ယာကြိုးတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာ ဓာတ်လိုက်မှာ
ကြောက်တယ်”

“နင်တို့အသက်နဲ့ အဝေးကြီး၊ ခိုင်းတာလုပ်”

မင်းရဲ့ကိုကြောက်တော့ မကြီးဆီ ပြေးတိုင်ကြသည်။

“လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေ ကိစ္စတော့ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ရှင်းတော့

မင်းရဲ့၊ သူတို့က သေမှာကြောက်တယ်တဲ့”

“ကောင်မလေးတွေက ကြောက်တာမမြောနဲ့၊ ငါတောင်
လန့်တယ်၊ နင့်အခန်းက သိပ္ပံပညာရှင်တွေရဲ့ စမ်းသပ်ခန်းကျနေ
တာပဲ၊ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ ဝါယာကြိုးတွေနဲ့၊ တွေ့သမျှ ကိရိယာ
တိုင်းက မီးနီတွေ၊ မီးစိမ်းတွေ လင်းနေတာ”

ဆရာဝန် မလတ်က မျက်မှန်လေးတပင့်ပင့်နှင့် မင်းရဲ့ဘက်က
မပါတော့ သူ့အခန်းကို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပစ်ထားလိုက်တာ နှစ်ချို့ခဲ့
ပြီ။ အခုတော့ ဂစ်တာကအစ စနစ်တကျ အိတ်ထဲ ပြန်ရောက်
သွားသလို အိတ်ထဲ ပြန်မထည့်ဖြစ်သော စီဒီချပ်တွေက သူ့အိတ်
နှင့်သူထည့်ကာ တီဗီစင်အောက်မှာ လူမှန်နေရာမှန်။ ဖြစ်သလို
နွှတ်ပြီး ပစ်တင်ထားခဲ့သော ကုတ်အင်္ကျီတွေ၊ ဂျက်ကက်တွေက
ဆုံလည်ခုံကျောမှီမှာ မရှိတော့ဘဲ ဗီရိုထဲ ထိန်းသိမ်းခံထားရပြီ
ထင်သည်။ အထူးဆန်းဆုံးက သူ့အခန်းဝအထိ သင်းပျံလာသော
နှင်းဆီရနံ့ကြောင့် မင်းရဲ့ မျက်ခုံးတွန့်သွား၏။

မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ ကမ္ဘာကြီး x x မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ အိပ်မက်
သခင် x x

နှင်းဆီအရွက်စိမ်းနှင့် ဆူးတွေဖြတ်ထုတ်ပြီး အနေတော်ရိုးတံ
ကို ပန်းအိုးလေးထဲ လှလှပပ ထိုးစိုက်ပြီးမှ တီဗီစင်ပေါ်တင်ရန်

ဒီဘက်အလှည့် ရိပ်ခနဲ မြင်ရသော လူရိပ်ကြောင့် အသည်းငယ် တတ်သော အချစ်နှလုံးသားထဲ အေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“အမလေး”

ကြောက်စိတ်ကြောင့် အချစ်လက်ထဲက ပန်းအိုးက အလန် တကြား ပြုတ်အကျမှာ ကြမ်းပြင်နှင့် ကြွေပန်းအိုးကွဲပြီဆိုသော အသံနှင့် အချစ်မှာ နားတွေပိတ်၊ မျက်လုံးတွေ မှိတ်သွားကာ အသံကို နားအစွင့်...

“မျက်လုံးလေး ဘာလေးလဲ ဖွင့်ကြည့်ဦး”

“ရှင်”

မင်းရဲ၏ ရာဇသံနှင့် တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာ ချောချောကို လှပဝိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းပြာကြီးများဖြင့် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့စွာ မော့အကြည့် အချစ်လက်ထဲက လွတ်ကျသွားသည့် ပန်းအိုးကို မင်းရဲလက်ထဲမှာ ပုံစံမပျက်တွေ့လိုက်ရ၍ အချစ် မျက်နှာလှလှလေး ချက်ချင်း အံ့သြဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်သွားသည်။

“ဟယ်... ပန်းအိုး ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်၊ တော်ပါသေးရဲ့”

နှင်းဆီသုံးပွင့်ထည့်ထားသည့် ကြွေပန်းအိုးလေးက အချစ် မျက်စိရှေ့မှာ အကောင်းပကတိ။ ခပ်ငိုက်ငိုက်ဖြစ်အောင် ထိုးစိုက် ထားသည့် နှင်းဆီပန်းတွေက ကြောက်အားပိုလှချည်ကောလို့

အချစ်ကို လှောင်ပြောင်နေသလိုရှိကာ ပီတိစိတ် ခပ်ပြုံးပြုံး ငေးအံ့ကြည့်...

“ငါ လွတ်ချရင် ကွဲမှာနော်၊ မကွဲစေချင်ရင် မြန်မြန်ယူ”

“ရှင်... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

အခုမှ သတိရပြီး ကိုကို့လက်ထဲက ပန်းအိုးကို ပျာပျာသလဲ အချစ် လှမ်းအယူမှာ နုဖတ်လှပသော အချစ်မျက်နှာက သူနှင့် နီးနီးလေးဖြစ်သွားသည်။

“နောက်တစ်ခါ မပေါ့ဆနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

အချစ် သူ့စကားကို နာခံစွာနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြီး သူ့လက်ထဲက ပန်းအိုးကိုဆွဲယူပြီး သူ့ကို တစ်ချက်လေးမှ မော့မကြည့်ဘဲ မင်းရဲ ဘေးက ဖြတ်ကာ ပန်းအိုးကြီးကို ကိုင်၍ တံခါးဆီသို့ ဦးတည် ထွက်သွားတာကြည့်ပြီး မင်းရဲ မျက်ခုံးမြင့်သွားသည်။

“ဟိတ်... ငါ့ အခန်းထဲက ပန်းအိုး ဘယ်ယူသွားမလို့လဲ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ အချစ် မေ့သွားလို့ပါ”

တည်တင်းသော ကိုကို့မျက်နှာကို မကြည့်ရဲ၍ တီဇီစင်ပေါ် ပန်းအိုးကိုတင်ပြီး ပြန်ထွက်ရန် ခြေလှမ်းအပြင်မှာ ဂါဝန်အောက် ဖျားစွန်းကို ခလုတ်တိုက်မိကာ အချစ်ကိုယ်လေး ပစ်လဲမလို

ဖြစ်သွား၍ မင်းရဲက အချစ်ကိုယ်လေးကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“အမေ”

“အို”

အချစ်တစ်ကိုယ်လုံး မင်းရဲရင်ခွင်ထဲ နွေးခနဲ နစ်ဝင်သွားတော့ အချစ်မှာ မင်းရဲကို ကြောက်တာရော၊ သူစိမ်းယောက်ျားပျိုရင်ခွင်ထဲ လူတစ်ကိုယ်လုံး နစ်သွားတာရော ပေါင်းပြီး မျက်လုံးတွေ ပြာကုန်သည်။

မင်းရဲကတော့ ရေချိုးပြီးစအသွင် သနပ်ခါးရနံ့ သင်းနေသော အချစ်ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ပွေထားရင်း အချစ်ကို အပြစ်တင်စကားဆိုရန် မျက်နှာလှလှလေးကို ငုံ့အကြည့်... အချစ်ကလည်း ကြောက်လန့်ပြီး မင်းရဲမျက်နှာကို မော့အကြည့် မျက်နှာနှစ်ခု မမျှော်လင့်ဘဲ နီးစပ်ပူးကပ်သွား၏။

“အို... ကိုကို”

အချစ်ထံမှ အသံတိုးတိုးလေး တုန်ယင်စွာ ထွက်လာသလို မင်းရဲ ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလို ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု မရည်ရွယ်ပါဘဲ သနပ်ခါးရနံ့ သင်းမွှေးသော အချစ်ပါးလေးကို ငုံ့နမ်းဖြစ်သွားသည်။

“နောက်တစ်ခါ ထပ်ဖြစ်ဦးမှာလား ပြော”

“ဟင့်အင်း”

မင်းရဲအသံက ခပ်ရှုရှုတိုးတိတ်သလို အချစ်မျက်နှာလေး နီရဲကာ မင်းရဲမျက်နှာကို မကြည့်ရဲတော့ဘဲ သူရင်ခွင်ထဲက သူမကိုယ်လေးကို ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ဟို... အချစ် သွားတော့မယ် ကိုကို”

မင်းရဲက အချစ်ကိုယ်လေးကို မလွှတ်တော့ အချစ်ထံမှ ခွင့်တောင်းသံတိုးတိုးလေး ထွက်လာ၏။

“မင်းကို ဘယ်သူမှ မတားဘူး”

အချစ်ကိုယ်လေး မင်းရဲလက်က လွှတ်တာနဲ့ နောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ပြေးချိန်မှာ မင်းရဲက သူဝတ်ထားသည့် တီရှပ်ကို ခါးစပ်ဆီမှ ဆွဲချွတ်ပစ်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားကာ အချစ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ဟိတ်... နေဦး”

“ရှင်... ကိုကို”

“ဟေ့... ဒီကို ကြည့်စမ်း၊ မျက်နှာကို ဒီဘက်လှည့်”

မင်းရဲခေါ်လို့ အချစ် အပြေးရပ်သွားပေမယ့် ထူးသံသာကြားပြီး လူက မင်းရဲဘက် လှည့်မလာ၍ မင်းရဲထံမှ မာဆတ်ဆတ်

နှင့် ပြတ်တောင်းတောင်း စကားသံ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။
 ဆရာခိုင်းအနေအထားနှင့် အချစ် ခက်ရပ်မနေရဲတော့။ မင်းရဲ့
 ခြေသည့်အတိုင်း သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် သူမကိုယ်
 လေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲဆော့ညှို့မှာ အပေါ်ပိုင်းမလာ အဝတ်မပါသော
 မင်းရဲ့ကိုကြည့်ပြီး အချစ်ရင်ထဲ ဟင်ခနဲဖြစ်သွားသလို အချစ်
 ရှက်သွားပုံကိုကြည့်ပြီး မင်းရဲ့ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားတာလည်း
 ထူးဆန်းသည်။

“အချစ်ကို ဘာ... ဘာခိုင်းမလို့လဲ ကိုကို”

“ငါးထမင်းချဉ် သုပ်ပေးထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အချစ် ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းညိတ်သည်။

စကားပြောပြီးပေမယ့် သူက သွားလို့ အမိန့်ပေးတာနှင့်
 အချစ်မှာ အင်္ကျီချွတ်ထား၍ အပေါ်ပိုင်း မလာကျင်းသော မင်းရဲ့
 ကိုယ်ကြီးကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားကြည့်ရင်း ရှက်စိတ်နှင့်
 ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးပြီး မျက်နှာကလည်း ပန်းသီးတစ်လုံးလို
 ရဲရဲနီနေသည်။ ကြောက်ကြောက်နှင့် မျက်လုံးမလွှဲရဲဘဲ ကိုကိုက
 ကြည့်ဆိုတာနှင့် ကြည့်နေရသော အချစ်ဝဋ်ဒုက္ခကို ဘယ်လို
 ဖယ်ရှားရမှန်း မသိဖြစ်နေချိန်မှာ မင်းရဲ့က အခုချိန်ထိ နေရာမှာ

ရပ်ပြီး သူ့ကို ပြူးကြောင်ကြောင်ကြည့်နေသော အချစ်ကို ဖျတ်ခနဲ
 ပြန်ကြည့်သည်။

“ဟေ့... မင်း”

“အာ”

ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်နေသည့် သူမမျက်ဝန်းတွေကို အခုမှ
 မင်းရဲ့ သတိထားမိသွားကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်ရင်း
 သတိဝင်လာတော့ ဟာခနဲဖြစ်သွားပြီး ဒါတောင် အလိုက်မသိ
 အနုနေသော အချစ်ကို ဒေါသမျက်ဝန်းဖြင့် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်
 သည်။

“မင်းက ငါ့ကို ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ ကိုကိုက ကြည့်ဆိုတာနဲ့”

“ဘာကွ”

ဪ... ဖြစ်မှဖြစ်လေ။ မင်းရဲ့ ဂျမ်းဆယ်ပတ်လောက်
 ထိုးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အပြစ်ပေးရတော့မလို အချစ်ထံမှ
 အကြောင်ကြောင် အဖြေစကားက သူ့အတွက် ရယ်ရခက် ငိုရခက်
 ဖြစ်သွား၏။

“ရပြီ သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

၁၂၆

ဆုတောင်း

မင်းရဲထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရတာနှင့် နေရာက ချာခနဲ လှည့်ပြီး သွားသည့် အချစ်ကြည့်ပြီး ကိုယ့်အဖြစ်ကို သဘောကျစွာ မင်းရဲ ရယ်ပစ်သည်။

မိန်းကလေးပေါင်းများစွာနဲ့ အပွဲပွဲနဲ့လာခဲ့တဲ့ မင်းရဲ။ အခုတော့ အချစ်လို ဘာတစ်ခုမှအလိုက်မသိသော မိန်းမလှလေးနှင့် ကျမှ အသည်းယားစရာကောင်းအောင် ခံနေရသည်။

မင်းက ဘာလဲ အချစ်။

ငါ့ဘဝထဲကို ဒီလိုပုံစံနဲ့ ဝင်လာချင်ရင် ဆောရီး။

မင်းရဲက ချွတ်ထားသော အင်္ကျီကို နံရံမှာ ပစ်ပေါက်လိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ် သူ့ကိုယ်ကြီးကို ဝုန်းခနဲ ပစ်လွှဲချလိုက်သည်။

အခန်း (၁၆)

“တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲကွ”

“အစကတည်းက ငါတို့လည်း ထင်သေးပဲ”

မင်းရဲစကားကို ဖိုးငါးက ထောက်ခံပေမယ့် ဖိုးငါးပြောသည့် စကားနှင့် မင်းရဲပြောသည့် စကားက တခြားစီမို့ မင်းရဲအကြည့်တွေက ဖိုးငါးထံ စူးခနဲ ရောက်သွားကာ စိတ်အလိုမကျဟန်နှင့် ကြည့်သည်။

“မင်းက ဘာထင်တာလဲ”

“မင်းပြောတဲ့ အဲဒီတစ်မျိုးလေ”

“ငါ ပြောတာက အချစ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေး နဲ့တာ အတာ၊ အဲဒါကို ပြောတာကွ”

“ဒါဆို လွဲသွားပြီ မင်းရဲ၊ ငါတို့ပြောတာက မင်းတို့အိမ်က

အချစ်အကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအကြောင်း”

“ငါ့အကြောင်း”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း တစ်မျိုးဖြစ်နေတာကို ပြောတာ”

“ငါက”

“အေးလေ”

မင်းရဲက သူရင်ဘတ် သူပုတ်ပြီး မျက်ခုံးတွန့်ပြီး မေးတာကို ဖိုးငါးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“မင်းကိုယ်မင်းသာ မသိတာ၊ အချစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး အကြောင်းပြောရင် ဒေါသဖြစ်စရာအကြောင်းတွေ ဖြစ်နေပေမယ့် မင်းမျက်နှာမှာ ဒေါသမရှိဘူး”

“ဘာဆိုလို့လဲကွ”

“ဟဲ့... ဆိုင်တာပေါ့၊ တစ်ခုခုကို ဒေါသအရင်ဖြစ်နေကြ လူက အချစ် ဒီလောက် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်အောင် လုပ်နေတာကို သည်းခံနိုင်တာ အံ့ဩလို့”

“မင်းတို့ကို ဘယ်သူက စိတ်ရှည်သည်းခံနေပါတယ်လို့ ပြောလို့လဲ”

ဖိုးငါးကို ပြောရင်း မင်းရဲ အချစ်ပါးပြင်က သနပ်ခါးရနံ့

သူ့ထံ ချက်ချင်းသင်းပျံ့လာသလိုလို ဖြစ်သွားကာ အိတွေးနူးညံ့ သည့် အတွေ့ကို ဖျတ်ခနဲ အမှတ်ရသွား၏။

သူသာ ဖိုးငါးတို့ပြောသလို စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်တဲ့ သူဆိုရင် အချစ်ကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ် အသည်းယားယားနဲ့ ဒီလိုလုပ်ဖြစ်ပါ့ မလား။ အခုတော့ အချစ်ဘက်က အချိုးမပြေဘဲ သူ့ရှေ့မှာ အမှားမှား အယွင်းယွင်းဆိုတော့ ဘယ်လိုအပြစ်ပေးရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်သွားတာက သူ့ အလွန်မှန်း သိပေမယ့် မတတ်နိုင်။ အချစ်က မင်းရဲမျက်နှာကို အခုချိန်ထိ စေ့စေ့မကြည့်ရဲ။ မျက်လုံးချင်းဆုံတာ နှင့် ချက်ချင်း အကြည့်လွှဲပစ်တတ်တာကိုပဲ စိတ်ဆိုးရအခက်၊ ဒေါသဖြစ်ရခက်နှင့် အတော့်ကို မအီမလည်ဖြစ်နေသည့် ကိစ္စပါ။

“ဒါပေမဲ့ မင်း အချစ်ပုံစံက လုံးဝ တစ်မျိုးလေးနော် မင်းရဲ၊ အဲဒါတော့ လုံးဝ ဆန်းတယ်၊ အသစ်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အချစ်ပုံစံက တစ်မျိုးသစ်နေတာ၊ ချောတာ လှတာထက် အဖြူထည်ဘက် ပိုရောက်တယ်၊ အပြစ်ကင်းတယ်၊ အယုံလွယ်တယ်၊ ဘာစိတ်ခံစားမှုအပြင်းစားမှ မရှိတော့ သူ့မျက်နှာ က ရှင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုကို ကြောက်နေတဲ့ပုံစံ၊ မရွံ့မပစ်မရဲ ပုံစံတွေတော့ ရှိတယ်နော်၊ ငါလည်း အဲဒါကို သတိထားမိတယ်”

အဲဒါတော့ ဟုတ်သည်။ လပြည့်စကားကို သူထောက်ခံ

၁၃၀

ဆုတောင်း

သင့်။ အချစ်က လူရိပ်မြင်တာနဲ့ တုန်သွားအောင် လန့်တတ်တာ။
 ပြောတိုင်းခေါင်းညိတ်ပြီး ညာရင်ယုံတတ်တာ။ ထစ်ခနဲရှိ မျက်ရည်
 ဝဲပြီး ငိုချင်တာ။ ဒါတွေက သဘာဝထက် လွန်ကဲသော စိုးထိတ်
 ခြင်းတွေဆိုတာ သူ သိပါသည်။ အချစ်အကြောင်း ဖေဖေ ပြောတုန်း
 က သူ စိတ်မဝင်စားခဲ့။ ဖေဖေ ပြောတာကို ငြိမ်နားထောင်ခဲ့ရ
 တာကို ပြန်သတိရသည်။

“အချစ်တို့က ပိုက်ဆံချမ်းသာတယ်။ သူက တစ်ဦးတည်း
 သော သမီး၊ ကလေးမှာ သူပိုင် ဟိုတယ်တစ်လုံးရှိတယ်၊ ခြံလုပ်
 ငန်းကနေ လစဉ်ဝင်နေတဲ့ငွေက သီးသန့်ဘဏ်မှာ အပ်ထားတာ၊
 ဒီလောက် ပြည့်စုံနေတာ ဘာလိုသေးလဲလို့ မေးစရာရှိကောင်း
 ရှိမယ်။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဘဝက သူ့နာမည်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် မိဘနှစ်
 ပါးရဲ့ အချစ်ကို မခံခဲ့ရဘူး သား၊ အချစ်ဟာ ခိုကိုးရာမဲ့တဲ့သူ၊
 အထူးသဖြင့် ရုပ်ဝတ္ထုပိုင်း ပြည့်စုံကြွယ်ဝသလောက် စိတ်အာဟာရ
 လုံလုံလောက်လောက် မပြည့်ဝတဲ့သူ၊ အချစ် ကလေးဘဝက
 ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်ရတာလည်း အချစ်ရဲ့
 မိဘနှစ်ပါးကြောင့်ပဲ။ အချစ်အဖေက သူ့မိန်းမကို အမြဲနှိပ်စက်
 အနိုင်ကျင့်သလို အချစ်ကိုလည်း နည်းနည်း ဒေါသဖြစ်တာနဲ့
 အမှောင်ခန်းထဲ ပိတ်ထားခဲ့တာကွ၊ ကလေးတစ်ယောက်တည်း

စိုးစိုးစာပေ

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

၁၃၁

ဘယ်လောက် ကြောက်မလဲ”

သူမ ရောက်လာသည့်နေ့မှာပဲ သူ့ကြောင့် သတိလစ်သွားခဲ့
 တုန်းက ဖေဖေက မင်းရဲကို အချစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး စကားအရှည်
 ကြီးတွေနှင့် ဆုံးမသြဝါဒ ပေးခဲ့သည်။ အကြောက်တရားတွေ
 အလယ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် အချစ်ဟု သူ သိထားပေမယ့်
 ဘယ်လောက်အထိ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် ဖွယ်ရာ အရိပ်ဆိုးကြီး
 လည်းဆိုရာ မင်းရဲ မမေးခဲ့။ အချစ်ပုံစံကို ကြည့်ပြီး
 အသည်းယားတာနှင့်ပဲ သူ ဖြစ်ချင်တာ သူ လုပ်ချင်တာ အချစ်ကို
 လုပ်ခိုင်းခဲ့သည်။ အမှောင်ကြောက်သော အချစ်က ငယ်ဘဝမှာ
 ဘယ်လောက် ဆိုးရွားခဲ့သည် မသိ။

“မင်းဖွားသားကြီးက သူ့ကို ဘယ်လို မွေးစားဖြစ်သွားတာ
 လဲ မင်ရဲ”

ဝေလမေးတော့ မင်းရဲ မဖြေနိုင်။

“အေးကွ၊ မင်းအစ်မတွေရှိရက်နဲ့ သမီးတစ်ယောက်လို
 ထပ်ချစ်နိုင်တာရော၊ မင်းအစ်မတွေပါ သဲသဲလှုပ်ဖြစ်နေတာကို
 ကြည့်ရင် သူ့အတိတ်က သနားစရာ တော်တော်ကောင်းမယ်ထင်
 တယ်”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ ငါတော့ မသိဘူး၊ ငါ

စိုးစိုးစာပေ

၁၂

ဆုအဋ္ဌကီ

၁၀ကာက အချစ်အမေက မေမေအချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း၊ ပြီးတော့
မေမေအမှုသည်၊ အဲဒီတုန်းက သူရော ငါရော ငယ်ငယ်လေးတွေ
ရှိသေးတာ၊ ငါက အဘိုးအဘွားနဲ့ ရန်ကုန်မှာပဲ အနေများတော့
ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့လဲဆိုတာ မသိဘူး။ မေမေကတော့ သူ့ကို
မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခဲ့တာတဲ့”

မင်းရဲ့ သူ သိသလောက် ပြောလိုက်သည်။ သူ မှတ်မိသည့်
အစိတ်အပိုင်း တချို့ထဲမှာ အချစ်အမေမှာ ဒဏ်ရာတွေ အများကြီး
ရနေတာ၊ မေမေကိုဖက်ပြီး ငိုနေချိန်မှာ အချစ်ပါ သူ့အမေနဲ့အတူ
လိုက်ငိုနေတာ။ အဲဒါကိုတော့ မင်းရဲ့ ကောင်းကောင်း မှတ်မိလိုက်
တာပဲရှိသည်။

အခုတော့ အချစ်မှာ မိဘတွေ မရှိတော့။ ဒါကြောင့်ပဲ အချစ်
သူတို့အိမ် ရောက်လာတာဟု တွေးပြီး သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်၏။

အခန်း (၁၇)

“ခဏလေးပါ အုပ်စိုးရယ်၊ ဆည်းဆာ ချက်ချင်း ပြန်လာမှာ
ပါ”

“ပြောမရလည်း နင့်သဘောပဲ ဆည်းဆာ၊ ငါ ဘာမှ
မပြောချင်တော့ဘူး”

အုပ်စိုးအသံက စိတ်ပျက်လက်ပျက်။ ဆည်းဆာကတော့
မောင့်ကို စားသောက်ဆိုင်တန်းမှာ လှမ်းတွေ့ရကတည်းက မသိ
ဟန်ဆောင် မျက်နှာလွှဲသွား၍ မရခဲ့။ အုပ်စိုးတားနေသည့်ကြားက
မောင့်ကို တွေ့ချင်စိတ်က အနိုင်ယူသွားကာ မောင်ရှိရာ ထွက်လာ
ခဲ့သည်။ အစိမ်းနုရောင် တီရှပ်ပေါ် ဝတ်ကုတ်က မီးခိုးရောင်
ဝတ်ထားသည့် မင်းရဲ့အသွင်က ရှင်းသန့်နေ၏။ စားပွဲမှာ မည်သည့်
အဖော်မှမပါပဲ တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေပုံက သက်တောင့်

သက်သာ။ ဆည်းဆာမှာသာ မောင် အဆက်အသွယ် ဖြတ်သွား
ကတည်းက ရင်နာနာနှင့် ကျိတ်ငိုခဲ့ရတာ ဒီနေ့အထိ။ ဆည်းဆာနဲ့
ပတ်သက်ပြီး မောင့်နှလုံးသားထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူးလား မောင်။

“ဆည်းဆာကို ဖုန်းပြောနေတာတောင် ထားခဲ့ဖူးတဲ့
သံယောဇဉ်လက်ကျန်ကြောင့်”

မင်းရဲစကားကြောင့် ဆည်းဆာရင်ထဲ နင့်ခနဲ နာသွားကာ
ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။ အဲဒီလက်ကျန်လေးနဲ့
ရောင့်ရဲပါရစေလို့ ပြောရမလား။ မထားခဲ့ပါနဲ့မောင်လို့ လက်ပြေး
ဆွဲပြီး တားရမလား။ ဆည်းဆာ ဝေခွဲမရခင်မှာပဲ မောင်က
ဦးအောင် ဖုန်းချသွားစမြဲ။ မောင့်ကို ကျောင်းမှာ လာရှာတော့လည်း
မတွေ့။ ဖုန်းဆက်တော့လည်း လူကြီးမင်းနဲ့ချည်း တိုးနေခဲ့ပြီး
နောက်မှာ ဒါ ပထမဆုံး မောင့်ကို ပြန်တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည့်အတွက်
ဆည်းဆာ ရင်ခုန်နေသည်။ ပင်ဆယ်(လ်)ဟီး(လ်) စီးထားသော
ဆည်းဆာ ခြေလှမ်းကို ပိုကျပ်စစ်သည်။ သူမ အနားမရောက်ခင်
မောင် ထွက်သွားမှာစိုး၍ပါ။ ဆည်းဆာက အဖြူရောင်ကော်လံမှ
ကြယ်သီးနားအထိ အတွန့်အဖတ် အင်္ကျီက လက်ပြတ်ကို ချော
ကလက်ရောင် စကင်(နံ)နီဘောင်းဘီနှင့် တွဲဝတ်ကာ ဖိနပ် အနက်
ရောင် ဝတ်ထား၏။ အိတ်ကို ပခုံးတစ်ဖက်မှာ မတင်ပဲ ကြိုးကနေ

လုံးထွေး စုကိုင်းထားတာမို့ ဆည်းဆာ ခြေတစ်ခါလှမ်းတိုင်း
လက်ကဆွဲခါမှုကြောင့် လှုပ်ယမ်းနေတာကို ကြည့်ရင်း ကျောင်း
သားတွေ ပေးခနဲ ဟားခနဲ အသံတွေ ကြားနေ၏။ ဆည်းဆာမှာ
ဒါတွေ သတိထားရကောင်းမှန်းမသိဘဲ မောင့် စားပွဲရှေ့မှာ
ရပ်လိုက်သည်။

“မောင်”

ဆည်းဆာရင်ထဲက တလိုက်တလဲ့ ခေါ်သံထဲမှာ လွမ်းဆွတ်
တမ်းတခြင်းများစွာက မပုံးကွယ်နိုင်။ ဆည်းဆာ ခေါ်သံကြားမှ
မောင်က ဆည်းဆာကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“ဪ... ဆည်းဆာ၊ ထိုင်လေ၊ ဘာစားမလဲ... မှာ”

မင်းရဲပုံစံက ဆည်းဆာကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဘာမှ ထူးခြား
မသွားသော်လည်း ဆည်းဆာမှာတော့ မောင့်ကို မျက်ရည်ပြည့်နေ
နေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ငိုချင်နေ၏။ မင်းရဲလို
နှလုံးသား မာကျောအေးစက်သူကိုမှ ဆည်းဆာနှလုံးသားက
မိုက်မဲစွာ စွဲလမ်းမြတ်နိုးမိခြင်းက ဆည်းဆာအမှားဖြစ်သည်။

“ဆည်းဆာ ဒီလာတာ စားဖို့မဟုတ်ဘူး မောင်”

“ဪ... ဒါဆိုလည်း သဘောပဲ”

မင်းရဲက ဆည်းဆာကိုမကြည့်ဘဲ ကော်ဖီတစ်ချက် ငုံ့

၁၃၆

ဆုတောင်း

သောက်လိုက်ပုံက ဆည်းဆာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ သူနှင့်လုံးဝ မဆိုင်သည့်ပုံဖြစ်သည့်အတွက် ဆည်းဆာနှုတ်ခမ်းလေးမှာ ခံပြင်းနာကျင်သော အပြုံးတစ်စ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာ၏။

ဒါပဲလေ။ ချစ်မိတဲ့ သူက အရှုံးဆိုတာ။ ဆည်းဆာ မောင့်ကို အစကတည်းက အရှုံးပေးပြီးသားပါ မောင်ရယ်။

“ကိုယ် သွားတော့မယ်”

“မောင် သွားလို့မရသေးဘူး”

ဆည်းဆာက မောင့်ရင်ဘတ်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ဂိတ်တွန်းရင်း ကာထား၏။ ရင်ထဲခံစားရတာတွေများ၍ ဆည်းဆာမှာ ရှက်တာတွေ၊ နာကျင်တာတွေ မရှိတော့အောင် လူက ထုံဆေးမိနေသူလို ဖြစ်နေပေမယ့် နောက်ဆုံးအသိထဲမှာ မောင့်ကို မစွန့်လွှတ်ချင်တာလည်း သိနေပြန်သည်။

“ဆည်းဆာမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ မောင်၊ ဆည်းဆာကို ဘာလို့ ထားခဲ့တာလဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ကြပြီးမှ အခုချက်ချင်း မုန်းမေ့ခိုင်းရတဲ့အထိ အချစ်က လွယ်သလား မောင်၊ ဆည်းဆာတို့ ချစ်ခဲ့ကြတာ အဲဒီလောက် လွယ်သလား”

“ကျစ်”

ဆည်းဆာရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ပေါက်ကွဲရင်း ပါးပြင်

စိုးမိုးစာပေ

ဘုရားမိုးတွေ ရွာပါစေ

၁၃၇

ပေါ် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျနေပေမယ့် မင်းရဲပုံစံက အေးစက်စက်။

“အချစ်က မလွယ်ဘူး ဆည်းဆာ၊ ဒါပေမဲ့ လောဘကြီးလို့လဲ မရဘူး”

“ဘာရယ်... မောင်”

“မင်းနဲ့ ကိုယ့်ကြားမှာ ဘာသံယောဇဉ်မှ မရှိတော့ဘူး ဆည်းဆာ၊ ကိုယ် ပြောချင်တာ ဒါပဲ”

“မင်း အခုလို ခံစားနေရတာ မြင်ရတော့ ကိုယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဆောရီး... မင်းကို ကိုယ် တောင်းပန်တယ်... ဟုတ်လား”

လူပုံလယ်မှာ ခံစားချက်ကို မမျှိုသိပ်နိုင်ဖြစ်နေသော ဆည်းဆာကို သနားပေမယ့် သူမ ဖြေသိမ့်ခွင့်ရအောင် ကိုယ့်ဘဝ တစ်ခုလုံး ပေးလိုက်တဲ့ အထိတော့ မလုပ်နိုင်။ ရက်စက်သူအဖြစ် ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းတွင်ချင် တွင်ပါစေ။ အချစ်မှာ လေးနက်ခမ်းနားသော အဓိပ္ပာယ်တွေရှိသလို မချစ်တတ်ခြင်းမှာလည်း သူ့အကြောင်းပြချက်နဲ့သူတော့ ရှိသည်။

“တွဲခဲ့ကြတာ မှန်ပေမယ့် ဟိုးအရင်ကတည်းက ဆည်းဆာကို ကိုယ် မချစ်ခဲ့ဘူး”

စိုးမိုးစာပေ

၁၃၈

ဆုအဋ္ဌလီ

“မောင်”

ဖွေးခနဲ သွေးဆုတ်သွားသည် ဆည်းဆာ ချက်နှာကို ကြည့်ရင်း အသိစိတ်က အားနာပေမယ့် နှလုံးသားက ပြောချင်တာ ဆက်ပြောရန် ညွှန်ကြားသည်။

“ကိုယ်မှားသွားရင် တောင်းပန်တယ် ဆည်းဆာ၊ မခံချင် စိတ်နဲ့ မာနရဲ့ဆွဲခေါ်မှုအောက်မှာ ဆည်းဆာကို ကိုယ်တွဲခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့ဇာတ်လမ်းက ဒီနေရာမှာ တစ်ခန်းရပ်သင့်ပြီ ဆည်းဆာ၊ ဟန်ဆောင်ပြီး မင်းစိတ်ကြိုက် ကိုယ့်အချိန်တွေ ပုံချပေး လို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို ကိုယ် မညာချင်ဘူး ဆည်းဆာ”

“ကိုယ့်ကို မေ့လိုက်ပါ ဆည်းဆာ၊ ဆည်းဆာကို မချစ်ပါ ဘူးလို့ ကြွေးကြော်နေတဲ့လူရှေ့ ခူးထောက်နေဖို့မလိုဘူးလို့ ဆည်းဆာကို အကြံပေးချင်တာပဲ၊ ဆည်းဆာအချစ်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ လူ တစ်နေ့တွေ့လာမှာပါ”

“ကိုယ် သွားတော့မယ်”

ဆည်းဆာရှေ့က ချာခနဲ ကျောခိုင်းသွားသူကို ဆည်းဆာ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ပဲ ခံစားချက်များစွာနှင့် ငေးကြောင်ကြည့်နေ ခိုက်မှာ မင်းရဲက သူ့ကားပေါ်တက်သွားသည်။

ဦးဦးစာပေ

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

၁၃၉

“ငွတ်လပ်(ခံ) ဆည်းဆာ၊ ဘာကူအညီမဆို လိုရင်ပြော၊ နှလုံးသားကို တောင်းတာကလွဲရင်ပေါ့”

မင်းရဲက အပြုံးနှင့် ဆည်းဆာကို လက်ပြနှုတ်ဆက်ကာ သူ့ကားကို နေရာက ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားချိန်မှာ ဆည်းဆာ အမြင်အာရုံမှာ ချက်ချင်း ဝေဝါးသွား၏။

ဆည်းဆာ နေရာက ချာခနဲ လှည့်ပြေးခဲ့၏။ မချစ်တတ်ခြင်း နဲ့ ချစ်တတ်ခြင်း နှလုံးသားတွေဟာ ဘယ်အချိန်ထိအောင် လွဲမှား နေကြဦးမှာလဲ။

“ဆည်းဆာ... ဟိတ်... နေဦး”

အုပ်စိုးခေါ်သံကြားပေမယ့် ဆည်းဆာ လှည့်မကြည့်။ ခြေဦး တည့်ရာ လမ်းအတိုင်း စွတ်ပြေးနေမိတာ နှလုံးသားမရှိတဲ့ လူ တစ်ယောက်ကိုမှ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခဲ့မိတဲ့ မိုက်မဲလှတဲ့ နှလုံး သားတစ်စုံအတွက် ဖြေသိမ့်စရာ ထွက်ပေါက်မရှိတဲ့ဘဝ ဖြစ်နေ လို့ပါ အုပ်စိုးရယ်။

ဆည်းဆာကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

ဦးဦးစာပေ

အခန်း (၁၈)

တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုနေသော ဆည်းဆာကို ကြည့်ပြီး အုပ်စိုးကိုယ်တိုင် ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ဘဲ ဟိုးအဝေးမှာ ပျံသန်းသွားသော ငှက်တစ်အုပ်ရှိရာ မျက်ဝန်းအစုံကို ကြည့်ငေးလျက် ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်းမသိသော သက်ပြင်းကို ချလိုက်သည်။ အစကတည်းက မင်းရဲလို လူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိရင် ဒီလိုဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ သူ သိထားပေမယ့် ဆည်းဆာက လက်မခံ။

အချစ်ကို ဆော့ကစားစရာတစ်ခုလို သဘောထားသူကို ရွေးချယ်ခြင်းရဲ့ အဆုံးသတ်က မလှမပ။

“ဆည်းဆာရင်တွေ ကွဲထွက်တော့မယ် အုပ်စိုးရယ်၊ ဆည်းဆာ သူ့ကို မုန်းလို့မရဘူး သိလား။”

တကယ်ချစ်ရင် တကယ် ခံစားရတာကို အုပ်စိုး မရယ်

ရက်ပါ။ ဆည်းဆာ ခံစားနေရတာကြည့်ပြီး အုပ်စိုးကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်မချမ်းသာ။

“ဆည်းဆာကို တစ်ခု ကူညီပါဦး အုပ်စိုးရယ်”

“ပြော... နင့်အတွက် ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ကိုယ့်ချစ်သူ စိတ်ချမ်းသာရင် ကျေနပ်ရမည့် သူက အုပ်စိုး။

“မောင့်မွေးစားညီမကို တစ်အိမ်လုံးက အလိုလိုက် ချစ်ကြတာ ဆည်းဆာသိတယ် အုပ်စိုး၊ အချစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကလည်း အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင် လှတယ်၊ လူပျိုတစ်ယောက်ရှိတဲ့အိမ်ပေါ် သိပ်လှတဲ့ အချစ်ကို ခေါ်လာတာ မောင်နဲ့ အချစ်ကို ဖြစ်စေချင်လို့ပဲ မဟုတ်လား။”

“မောင် အဲဒီတစ်ယောက်ကို ချစ်သွားမှာ ဆည်းဆာ မလိုချင်ဘူး အုပ်စိုး၊ အချစ်ကို နင် တာဝန်မယူနိုင်ဘူးလား ဟင်”

“ဆည်းဆာ”

“ဟင့်အင်း... နင် ဆည်းဆာကို တကယ်ချစ်ရင် အချစ်ကို အသည်းခွဲပြီး ဘဝပျက်အောင်လုပ်ခဲ့...”

ပြောသည့်လူက ပါးစပ်က လွယ်လွယ်ပြောရုံနှင့် ပြီးသွားနိုင်သော်လည်း ဆည်းဆာစကားကို နားထောင်ပြီး ရင်လေးသွားရသူက အုပ်စိုး။

ဆည်းဆာကို သူ ချစ်ပါသည်။ ဆည်းဆာ စိတ်ချမ်းသာ
အောင် လုပ်ပေးချင်ပေမယ့် ဒီကိစ္စမှာ အချစ်က သူ့ကိုနှင့် ဘာမှ
ဆိုင်ဟု ထင်သည့်အတွက် ရင်မောသွား၏။ အချစ်က ဖြူစင်ရိုး
သားလွန်းတာ သူ အသိ။ ဒါပေမဲ့ သူ့နားမှာ ဆည်းဆာရှိနေသည်။
“ကြည့်လည်းလုပ်ဦးနော် ကိုအုပ်၊ တော်ကြာ အမှုပတ်နေဦး
မယ်”

အုပ်စိုးစေခိုင်းချက်အရ လုပ်ပေးရသော လင်းနီနှင့် ကျော်စွာ
က အုပ်စိုးကို ဝေဖန်ကြသည်။

“မင်းရဲကို အထိနာစေချင်တာများ ကိုအုပ်ရာ၊ ဒီကောင်မ
လေး မလိုပါဘူး၊ ကြည့်ရတာ အူတူတူအတတနဲ့ ခေါက်ထား
လိုက်စမ်းပါ။ မင်းရဲမှာ အစ်မနှစ်ယောက်ရှိတာပဲ၊ အသက်ကြီးပေ
မယ့် မပျက်စီးတဲ့ အဆင့်ထဲမှာ ထိပ်ဆုံးက ဦးဆောင်နေတာ၊
သူတို့ကိုသာ လှုပ်ရှားစမ်းပါ။ မကြွေရင် ခြွေသာချလိုက်၊ ဒါဆို
ပွဲသိမ်းပြီ”

အုပ်စိုးသူငယ်ချင်းတွေက မင်းရဲအစ်မနှစ်ယောက်ကို ရွေး
စေချင်ပေမယ့် အုပ်စိုး ခေါင်းခါငြင်းခဲ့သည်။ သူ့အတွက် ကြွေဖို့
ခြွေဖို့ စိတ်မဝင်စားနိုင်။ အရေးကြီးတာ ဆည်းဆာလျှောက်မည့်
လမ်းမှာ ခလုတ်ကန်သင်းကို ဖယ်ရှားပစ်ရန် ဖြစ်သည်။

“အချစ်ဆိုတာလေးက မလွယ်ဘူးကွ၊ လုံးဝ မင်းရဲရဲ့ ဩဇာ
ခံပဲ၊ ဟိုကောင်က အခု သေပေးပါဆိုရင်တောင် လည်စင်းခံပေး
မယ့်ပုံ အပြည့်နော် အုပ်စိုး၊ မင်းတော့ လူရွေးမှားပြီထင်တယ်”

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော အုပ်စိုးက ဆည်းဆာ ဖြစ်စေ
ချင်တဲ့အတိုင်း အချစ်ကိုပဲ ရွေးခဲ့သည်။ ဆည်းဆာ ဆန္ဒအတိုင်း
အချစ်ကို ပစ်မှတ်ဖြစ်လာ၏။

အချစ်ကို နှောင့်ယှက်သူတွေကြားမှ အုပ်စိုးက ကယ်တင်
သူ။ သူရဲကောင်းအဖြစ် သူ ဇာတ်ညွှန်းရေးခဲ့ပေမယ့် မင်းရဲ
အကြည့် တစ်ချက်တည်းနဲ့ အုပ်စိုး ကြံစည်သမျှ ပျက်ခဲ့ရသည်။
ဆည်းဆာအတွက်ဆို အုပ်စိုး ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ပေးချင်သည်။
အုပ်စိုး ကားစတီယာရင်ကို ဆွဲကွေ့လိုက်ချိန်မှာ ခမ်းနားထည်ဝါ
သော ခြံတံခါးနှင့် သုံးထပ်တိုက်က သူ့ကို ဆီးကြိုနေ၏။ အုပ်စိုးက
ခြံရှေ့မှာ ကားကိုရပ်ပြီး မျက်မှန်အောက်မှ ခြံမှာမည်ကို အသံထွက်
ဖတ်သည်။

“သုံးရာသီ”

နာမည်ကိုကြည့်ပြီး သူ ပြုံးလိုက်သည်။

“နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း မောင်နှမတွေဆိုတော့ သုံးရာသီပေါ့၊
ရာသီစက်ဝန်းက ဘယ်လောက်အချိုးကျ လည်ပတ်ပါစေ၊ သဘာဝ

၁၇၄

ဆုအခွင့်

ဘေးအန္တရာယ် မဖြစ်အောင်တော့ မတားနိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

သူ့အတွေး သူ့သဘောကျစွာ ကားဟွန်းကို သံရှည်ဆွဲနှိပ်
ပြီးမှ ဒတ်(ရှ်)ဘုတ်ပေါ်က ပန်းရောင် စာအိတ်နှင့် ဖိတ်စာကို
ဆွဲယူလိုက်သည်။

အခန်း (၁၉)

ဒေါ်မေသူက အုပ်စိုးပေးသည့် ဖိတ်စာကို သေချာဖတ်ကြည့်
ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ နှုတ်ခမ်းအစုံပါ ပြီးသွားသည်။

“မဆောင်းတို့ရော၊ အချစ်ပါ ခေါ်ခဲ့ပါ အန်တီ၊ ဘုရားက
ဗုဒ္ဓဂါယာ ဘုရားပါ”

“ဘုရားပင့်တာပဲ၊ လာခဲ့ပါ့မယ်၊ ဗုဒ္ဓဂါယာက ဘုရားဆို
တော့ ဖူးခွင့်ရလို့ ဖူးရကြိုတာကိုပဲ ဝမ်းသာပါတယ် သားရယ်၊
စိတ်ချ... အန်တီနဲ့ အချစ်ကတော့ သေချာတယ်၊ မင့် အန်ကယ်နဲ့
သမီးနှစ်ယောက်က မသေချာဘူး”

ဦးခိုင်ကျော်က တရားသူကြီးအဖြစ်မှ အငြိမ်းစားယူပြီး
နောက်မှာ ရှယ်ယာဝင်ထားတဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးမှာ အကြံပေးအကျိုး
တော်ဆောင်အဖြစ် ရပ်တည်လျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ငန်ထမ်း

၁၄၆

ဆုတောင်း

ဘာကလောက် မအားမလပ်ဖြစ်တာ မရှိပေမယ့် လုံးလုံးကြီး အနားရသွားတာတွေ မဟုတ်။

“မလတ်အတွက်ပါ ဝိဖူပြီး ဆုတောင်းပေးခဲ့နော် အချစ်၊ မလတ်က အဲဒီနေ့ အော်ပရေးရှင်းတစ်ခု ဝင်စရာရှိတာကြောင့် ပါ”

မကြီးက ဆိုင်သွားခါနီး အလှဆုံးပြင်ပြီး အချစ်ရှေ့မှာ လာရပ်သည်။

“မကြီးဆိုင်က ထူးပြီးဆုတောင်းစရာမလိုဘူး၊ ဘယ်အချိန် ကြည့်ကြည့် လူအုံနေတာ”

“အဲဒါတောင် သူက မကျေနပ်နိုင်ဘူး မောင်အုပ်စိုးရေ အန်ကယ်တို့ လောဘရှိတယ်ဆိုတယ် သားသမီးတွေအတွက် သူ လောဘရှိတယ်ဆိုတာက...”

“ကြည့်... ဖေဖေနော်၊ ထစ်ခနဲရှိ ဒါပဲ၊ အပျိုကြီး ဖြစ်တာနဲ့ လောဘကင်းရတော့မလား ဖေဖေရဲ့၊ နောင်လာ နောက်သားတွေအတွက် ရှာတာရော မဖြစ်ရတော့ဘူးလား”

အပျိုကြီးဆိုတာနှင့် ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ရန်တွေ့သံ၊ ရယ်ဆီ တွေကြောင့် မင်းရဲ့ ထူးဆန်းစွာ အိပ်ရာကနိုးလာသည်။ သုံးရာဆီ စံအိမ်မှာ မနက်စောစော လူစုံ မနက်စာ စားကြပေမဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ

ဘုရင်မိုးတွေ ရွာပါစေ

၁၄၇

မဟုတ်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ဖြစ်သည်။

မလတ်နှင့် မကြီးအတွက် ထမင်းဘူးပြင်ပေးရ၊ ဖေဖေ အတွက် ပြင်ဆင်ပေးရနှင့် ဒီလိုအုပ်စုဖွဲ့ စကားပြောဖို့ဆိုတာ မလွယ်။ ဘာတွေ သဘောတကျ ဖြစ်နေပါလိမ့်ဆိုတဲ့ သိချင် စိတ်နှင့် မင်းရဲ့ အပေါ်ဆုံးဝရန်တာမှ အောက်ထပ်ဆီ ကဲကြည့် သည်။

အိမ်ကြီးက သုံးထပ်ပေမဲ့ အလယ်တည့်တည့်မှ ကြောင်လိမ် လှေကားဖောက်ထားတာမျိုးမို့ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းကျယ်ကို အပေါ်စီးမှ မြင်ရ၏။ တစ်အိမ်သားလုံးထိုင်ကာ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံနေသည်။ မကြီးနှင့် အချစ်က ဘေးမှာရပ်ကာ စကားပြော နေ၍ မင်းရဲ့ မျက်စိတွန်းသွား၏။ ဒါ အချစ် သင်တန်းတက်ရမည့် အချိန်ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ မသွားသေးတာလဲဟု တွေးရင်း ဧည့်ခန်း မြင်ကွင်းကို ကျောခိုင်းပစ်ရင်း ညဝတ်စွပ်ကျယ်ကို ခါးစပ်ဆီမှ လှန်ချွတ်သည်။ မီးခိုးရောင် ဘောင်းဘီရှည်ပွပွနှင့် စွပ်ကျယ်ကို ပခုံးတစ်ဖက် ပစ်တင်ကာ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ရန် ခြေလှမ်းခဲ့ပေမဲ့ ဧည့်ခန်းဆီမှ ပျံ့လွင့်လာသော ယောက်ျားတစ်ယောက် အသံ ကြောင့် ခြေအစုံ ရပ်တန့်သွား၏။

“မကြီး... ဆိုင်တန်းသွားလိုက်လေ၊ အချစ်၊ သင်တန်းနဲ့

ဘွဲ့နဲ့တောင် လမ်းကြိုနေတယ်”

“အယ်... အားနာစရာကြီး အုပ်စိုးရယ်”

“မကြီးနဲ့ပဲ အချစ် လိုက်သွားပါ့မယ် ကိုအုပ်စိုး”

အုပ်စိုးဆိုသည့် နာမည်ကြောင့် မင်းရဲခြေလှမ်းတွေက ချာခနဲ ပြန်လှည့်ကာ အောက်ထပ်မြင်ကွင်းကို မြင်ရအောင် သေချာလှမ်း အကြည့်မှာ သူ့အိမ်ထဲအထိ ဝင်လာသူက ရန်သူအစစ် ဖြစ်နေ၏။

“ဘာအားနာစရာလိုလိုလဲ အချစ်ရဲ့၊ ကိုယ်လည်း အဲဒီကိုပဲ သွားမှာဆိုတော့ မကြီးအလုပ်ကို အေးအေးဆေးဆေး သွားလို့ရ တာပေါ့”

“ဟို... အချစ်က...”

အချစ်က ငြင်းဆန်စကားတစ်ဝက်နှင့် မင်းရဲရှိရာ အပေါ် ထပ် အိပ်ခန်းဆီ ခေါင်းမောအကြည့် မင်းရဲအရိပ်ကို လှေကား ထောင့်ချိုးမှ ဖျတ်ခနဲတွေ့ရတာမို့ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ရင်ဘတ် တဒိတ်ဒိတ် ဆောင့်ခုန်သွား၏။

“လမ်းကြိုတယ်ဆိုရင်တော့ လိုက်သွားလေ သမီး၊ အုပ်စိုးပါ တော့ အကာအကွယ်ရတာပေါ့”

ဦးခိုင်ကျော်က ဝင်ဆုံးဖြတ်တော့ အချစ်က ဘာမှမပြောသာ ပဲ အပေါ်ထပ်ကို လှမ်းကြည့်ပေမယ့် မင်းရဲအရိပ်ကို မမြင်ရတော့။

“ကဲ... ခေါ်သွား မောင်အုပ်စိုး၊ အချစ်က လူကြောက်တတ် တာတော့ရှိတယ်၊ လူငယ်ချင်းဆိုတော့ အားပေးဖော်လည်းရ၊ စောင့်ရှောက်ဖော်ရတာပေါ့၊ သွား... လိုက်သွား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့... ဘာ”

အချစ်က ဦးခိုင်ကျော်စကားကို ခေါင်းညိတ်နေပေမယ့် အုပ်စိုးနောက် အတူလိုက်သွားရမှာကို တွန့်ဆုတ်တွေဝေလျက် လက်ထဲက အိတ်လေးကိုသာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထား မိသည်။

“လာ... အချစ်”

“နေဦး... အချစ်၊ ငါ လိုက်ပို့မယ်”

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော မင်းရဲအသံကြောင့် အချစ် အပါအဝင် အားလုံးအကြည့်တွေက မင်းရဲရှိရာ လှေကားဆီသို့ စုပြုံရောက်လာသည်။ အထက်ပိုင်းဗလာကျင်းပုံစံနှင့် မင်းရဲ နှုတ်နှုတ်ထားက ခပ်တည်တည်။ ကြီးကြီးတို့သာမရှိလျှင် အချစ်ကို ပြေးပိတ်ကန်လေမလား မသိ။ ကိုကိုဆို အသံကြားတာနှင့် ဖိန့်ဖိန့် တုန်အောင် ကြောက်ပြီးသားမို့ အချစ်ရဲ့ လှမ်းပြီးသားခြေလှမ်းက နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်သွား၏။ စူးရှသော မင်းရဲအကြည့်ကို အချစ် ကြောက်သည်။

“လိုက်ပို့မယ်မင်းက ဒီပုံစံအတိုင်းလား မင်းရဲ့”

သားဖြစ်သူကို ဦးခိုင်ကျော် တမင်မေးခြင်းပါ။ ဘယ်လို ကိစ္စဖြစ်ဖြစ် မင်းရဲ့က သူ စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို ဝင်နှောင့် ယှက်နေကြဆိုတာ အားလုံးသိသည်။ အခုကိစ္စမှာ အုပ်စိုးဆိုတာ မင်းရဲ့ရန်သူ။ ရည်းစားလူဘက်။ ဒီလိုလက်မျိုးထဲ အချစ်ကို ပေး မထည့်တာ ရန်သူကို လက်ဦးမှုရယူတာ ဖြစ်ပေမယ့် လူကြီးပိုင်း ကြတော့ မင်းရဲ့လို မဟုတ်။ အုပ်စိုးမိဘတွေက ဦးခိုင်ကျော်နှင့် ရင်းနှီးသည်။ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့မဖြစ်။

“ဟေ့... မေးနေတာဖြေလေ”

“ရေချိုးမှာပေါ့ ဖေဖေ”

“အချစ်က သူ သင်တန်းသွားဖို့ မင်း ရေချိုးတာ မျက်နှာ သစ်တာ စောင့်ရဦးမှာလား”

“မကြာပါဘူး၊ မိနစ်ပိုင်းပဲ၊ ခဏစောင့်နေ”

မင်းရဲ့က သူ ပြောစရာရှိတာပြောပြီး သူ့အခန်းဘက် ပြန် လျှောက်သွားသည်။

“မစောင့်နဲ့၊ သွားတော့ သမီး”

ဦးခိုင်ကျော်က အချစ်တို့ဘက် လှည့်ပြောပေမယ့် အချစ် နေရာက မရွေ့။

“အများနဲ့ အလုပ် လုပ်ရတာ၊ အချိန်အခါတော့ မင်း လေးစားမှဖြစ်မှာပေါ့၊ မောင်အုပ်စိုး... မင်းညီမကို သင်တန်း ရောက်အောင် ပို့ပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... အန်ကယ်”

“အချစ်... သွားလေ”

“ရှင်... ဟုတ်... ဟုတ်”

အချစ်က မင်းရဲ့ရှာ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အုပ်စိုးနောက် ဝါသွားသည်။

မင်းရဲ့က အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် ရွဲတဲ့ကြည့်ရင်း လှေကားထစ် ပေါ် ထိုင်ချ၏။

“သမီး ဆောင်း... ဖေဖေတို့ သွားကြမယ်”

ကားနှစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်သွားတာ ကြည့်ပြီး မင်းရဲ့ရင်ထဲ အုပ်စိုးလုပ်သွားပုံကို အခံရခက်စွာ ကျန်ခဲ့သည်။

“လိုက်ပို့မယ်ဆိုလည်း စောစောစီးစီး ပြင်ဆင်မထားဘူး မင်းရဲ့ရယ်၊ မင်းလုပ်ပုံက ဘာအစီအစဉ်မှမရှိဘဲ ဗြုန်းခိုင်းကြီး ဆိုတော့ ဖေဖေစိတ်ထဲ မင်းကို တမင်ဂျစ်ကျပြီး ဝင်ရှုပ်တယ်လို့ ထင်မှာ”

“တမင်ဝင်ရှုပ်တာပဲ”

“ဟင်”

“အုပ်စိုးဆိုတဲ့ကောင်ကို ဘာဖြစ်လို့ လက်ခံနေရတာလဲ၊ အဲဒီကောင် ကျွန်တော့်ရန်သူလို့ ပြောထားရတာနဲ့”

မင်းရဲအသံက ထန်နေသည်။ ဒေါသဖြစ်နေတာ သိပေမယ့် မတတ်နိုင်။

“အုပ်စိုးအဖေနဲ့ ဖေဖေက မိတ်ဆွေတွေ မင်းရဲ့ မင်းတို့ လူငယ်တွေလို စိတ်ရှိတိုင်း ဂုန်းဒိုင်းကြိုလို့မရဘူး”

“ကဲ... မျက်နှာသစ်၊ မကြီးကို လိုက်ပို့”

“ကဲပါအေ၊ ဒေါသကုမ္မာရကို သွားစပြန်ပြီ၊ မကျေနပ်လို့ ကလေးက ထပြောရင် ရိုင်းတယ်လို့ ပြောကြဦးမယ်”

မင်းရဲဘက်တော်သား မေမေက မင်းရဲကိုထိလျှင် နည်းနည်းမှ မခံတတ်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း အခုလည်း မင်းရဲဘက်က ဝင်ပါသည်။ မင်းရဲက အမေနှင့်အစ်မကို ဘာမှမပြော။ ချွတ်ထားသော စွပ်ကျယ်ကို လက်နှစ်ဖက်မှ လျှိုဝတ်ရင်း ဖျတ်ခနဲ ထရပ်၏။

“ဟဲ့... ဒါ ဘယ်လဲ”

မအေမေးခွန်းကို မဖြေဘဲ မကြီးလက်ထဲက သော့ကို ဆွဲယူကာ ပေါ်တီကိုဆီ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးဆင်း၏။

“မင်းရဲ... မကြီး အခုသွားမှာ”

“ဟဲ့... ဪ... ဒီကောင်လေး ဘာပြဿနာရှာဦးမလို့လဲ မသိဘူးကွယ်၊ မင်းရဲ့ ရန်မဖြစ်နဲ့နော်”

တားမြစ်သံတွေ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းနှင့် ပေါ်တီကိုအောက်အထိ ပြေးထွက်လာသူတွေကို မင်းရဲ ကားစက်နှိုးရင်းက ပြန်အော်သည်။

“ကျွန်တော် ကားယူသွားပြီ မကြီး”

စကားမဆုံးခင် ကားက ဝေါခနဲ ပြေးထွက်၏။ အသင့်ဖွင့်ထားသော ခြံတံခါးမှ လမ်းမပေါ်တက်ရန် တာရှုရင်း စိတ်ထဲ တန့်နဲ့ဖြစ်နေတာက အုပ်စိုးမျက်နှာကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဒီကောင် သုံးရာသီစံအိမ်ထဲ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဝင်လာတာလဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားက ပြဿနာကို ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း အုပ်စိုးဘက်က မရိုးသားမှုကို ထင်းခနဲ မြင်သည်။ ခြံထဲမှ ကားကို ဝေါခနဲ ထိုးတက်၍ အုပ်စိုးတို့နှောက်ကို အမိလိုက်ရန် ကားကို အကွေ့...

“ကျွဲ... ဒုန်း”

မျက်ဝန်းထောင့်မှ ရိပ်ခနဲ ပြေးဝင်လာသော အနီရိပ်ကို မြင်ပေမဲ့ ဘရိတ်နင်းသော်လည်း နောက်ကျသွားချေပြီ။ ဂျစ်ကားဦးခေါင်းဘေးတစ်ခြမ်းဆီ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ဝင်ဆောင့်သည်။

“ဒိန်း... ဂျမ်း”

သွားပြီဆိုတဲ့ အသိနဲ့ မင်းရဲသက်ပြင်းချတာ ကားကို နှမြော၍ မဟုတ်ပါ။ လိုက်မမီတော့ခြင်းနောက်မှာ ကပ်ပါလာတာက ထိန်းသိမ်းမနိုင်ချင်တဲ့ ဒေါသကြောင့် ဖြစ်သည်။

“အာ... ဘရားသား၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော်တို့ အမှားပါ”

တစ်ဖက်ကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာတဲ့ လူနှစ်ယောက်။ မင်းရဲက တံခါးမဖွင့်သေးပဲ ကားပေါ်မှ စူးစိုက်ကြည့်သည့် မျက်ဝန်းတွေက ချက်ချင်း အေးစက်စက်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွား၏။ ရင်းနှီးနေတဲ့ ဒီနှစ်ယောက်က အချစ်ကို သင်တန်းမှာ စာပေး၍ သူ ဆုံးမပေးလိုက်သူတွေ။ မင်းရဲက အေးစက်စက်မျက်ဝန်းတွေနှင့် မလိုက်အောင် ဟက်ခနဲရယ်ကာ ကားပေါ်ကဆင်း၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ သားရယ်၊ မေမေ လန့်လိုက်တာ”

“ကားချင်းငြိတာနေမှာပေါ့၊ မင်းတို့ ဘာလို့ မဆင်မခြင် မောင်းရတာလဲ၊ ဒါ ခြံထဲက ထွက်လာတဲ့ ကားဟဲ့”

“ကိုယ်ပိုင်လမ်းလေးထဲ မဆင်မခြင် မောင်းရအောင် ဒါ ဟိုင်းဝေးလမ်းမှ မဟုတ်တာ”

စိုးရိမ်ခြင်းတွေနှင့် မေမေက မေးသလို မကြီးနှင့် မလတ်က

မင်းရဲအပြစ်မဲ့ကြောင်း သိသာစေရန် ဦးစွာရန်တွေ့၏။ ရှေ့ရှိ ဟိုနှစ်ကောင်ကတော့ စပ်ပြီးပြီးရပ်တွေနှင့် အပိုးမသေစွာ ကြည့်သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် အန်တီရယ်၊ ဒါ ကျွန်တော်တို့ အမှားဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်၊ ပျက်စီးသွားတာ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပြင်ဆင်ပေးပါမယ်၊ ဒီဘက်က အန်တီတို့၊ အစ်ကိုကြီးတို့၊ စိတ်ကျေနပ်တဲ့အထိ...”

“ငါကတော့ မကျေနပ်ဘူး”

ပြောပြီးတာနှင့် ရိပ်ခနဲ ပြေးဝင်လာတဲ့ လက်သီးချက်ကြောင့် တောင်းပန်နေသူမျက်နှာက နောက်သို့ လန်ထွက်သွား၏။ တစ်ဆက်တည်း ပြောင်းခနဲ အသံကျယ်ကျယ်ကြီးနှင့် ဘေးက တစ်ယောက်ကိုပါ လက်ပြန်ရိုက်ချတဲ့ အရှိန်ကြောင့် နှာခေါင်းမှ သွေးတွေ ပြာကျလာတာကြည့်ပြီး မအေရော အစ်မတွေရော မျက်လုံးပြူး ရင်ဘတ်ဖိရင်း တားဆီးချိန်တောင်မရဘဲ ရှိနေဆဲမှာပင် မင်းရဲက သူ့လက်စာမိသွားတဲ့ နှစ်ကောင်အား စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“ခံလိုက်ရတဲ့ ဒေါသက အတိုက်ခံရတဲ့ကားကို ပူတင်းရှိတ်၊ ဆေးမှုတ်ရုံနဲ့ ပျောက်မသွားဘူး၊ မင်းတို့ဆရာကို ပြေးလိုက်၊

၁၅၆

ဆုတောင်း

သူနဲ့ငါ့ပွဲ အခုမှ စတာလို့။”

ပြောချင်ရာပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတဲ့ ခြေလှမ်း
ကြွကြွတွေအောက်မှာ ဖိနပ်မပါ ခြေဗလာနှင့်။ ဒေါ်မေသူက
တော့ သားဖြစ်သူ လက်စလက်နဲ့ကိုကြည့်သည်။

“ဒီကလေးရင်ထဲ အချစ်နှင့်ပတ်သတ်သော ဒေါသသင့်
သယံဇာတတွေ ဘယ်လောက်များများ ရှိပြီလဲ”

အခန်း (၂၀)

အစိမ်းရင့်ရင့်မြက်ခင်းပေါ် အညိုရောင်ပန်းပွင့်တွေ ကြဲပြန့်
နေတာက ထိုင်ကြည့်ချင်စရာ ကောင်းသည်။ မိုးရိပ်မိုးရွေ့ပါသော
လေအေးထဲ ခရေ့နဲ့တွေ့ ရောပါလာတော့ ရှူရှိုက်သမျှ အဆုတ်ထဲ
အထိ မွှေးပျံ့သွားသလို ခံစားရအောင် ခရေ့ရနံ့က တကယ့်
ဂန္ထဝင်တင်လွန်း၏။ အချစ်က ဂါဝန်စကို သိမ်းထိုင်ရင်း ဟိုဒီ
တစ်ပွင့်စီ ကြဲပြန့်နေသော ပန်းတွေကို ကောက်မနိုင်အောင်ရှိရကာ
ရင်ခွင်ထဲ ပိုက်ထားသည့် ဆန်ကာခုံးလေး ပြည့်မပြည့် မကြာခဏ
ငုံ့ငုံ့ကြည့်ရတာလည်း လူက မမောနိုင် မပန်းနိုင်ရှိလေ၏။ ရှေ့
တစ်ပွင့်ဆီ ဆန်ထုတ်တဲ့ လက်ရှည်အတိုင်း လှမ်းကောက်အယူမှာပဲ
ကိုယ့်ရှေ့ရပ်လာတဲ့ ခြေထောက်တစ်စုံ။ ခြေသည်းတွေကို တိတိ
ရီရီ ညှပ်ထားသဖြင့် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော ခြေချောင်းတွေအပေါ်

မွေးသင်းစိမ်းမြေတွေရှိသည်။ ညပ်ဖိနပ်ပေမဲ့ သဲကြိုးအပြားကြီးက အညှို့ရင့်ဖြစ်ကာ ဆောက်ခံ အညှို့နှုကြောင့် ခြေချောင်းတွေက ပိုထင်ပေါ်သွားတာရှိသလို ယောက်ျားဆန်တဲ့ သပ်ရပ်မှုကြောင့် အချစ်က အကြာကြီး ငေးနေပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“ကိုကို”

“မေးစရာရှိတယ်”

ပြေပြစ်ခြင်းမရှိတဲ့ မျက်နှာဟာ အခါများစွာလို နူးညံ့ခြင်း ကင်းသည်။ ယောက်ျားတန်ဖိုး ကော့ညွတ်တဲ့ မျက်တောင်တွေကို အချစ်က မော့ငေးရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ထရပ်တာတောင် ကိုကို့ ပခုံးစွန်းနားအထိ အရပ်က ရှည်ထွက်မလာဘဲ အမြဲ မော့ကြည့် နေရစေခြင်း။ အိမ်နေရင်းမို့ အနက်ရောင် ရုပ်အင်္ကျီလက်တိုကို အိတ် ဗလပွပါသည့် ကွန်မန်ဒိုဆင် ဘောင်းဘီတိုနှင့်။ ထုံးစံအတိုင်းလို ပြောရမလား။ ကိုကို့ မူပိုင်စတိုင်(လ်)လားမသိသော လက်နှစ်ဖက် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ နှိုက်ထားကာ ပီကေနဲ့သင်းသော နှုတ်ခမ်း တွေက တလှုပ်လှုပ်နှင့်။ ပီကေဝါးနေတာကို တွေ့ရသလို ပူဖောင်း အကြီးကြီးမှုတ်၍ သေသပ်စွာ ပါးစောင်ထဲ ပြန်သိမ်းပုံကလည်း ထိုင်ငေးချင်စရာကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဟို ဆည်းဆာ ဆိုသူက ကိုကို့ကို သိပ်ချစ်တာ ဖြစ်မည်။

“သူ ဘယ်လောက်ရက်စက်ပါစေ၊ ဆည်းဆာ မမှန်းနိုင်ဘူး အန်တီ၊ ဆည်းဆာက ကိုယ့်ကျင့်တရားနဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားကို တန်ဖိုးထားတယ်။ ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်သူက တစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဆည်းဆာတို့ ချစ်ခဲ့တာ လူသိရှင်ကြားပါ အန်တီ၊ ချစ်လွယ် မှန်းလွယ်တာ သူ့ဗီဇ၊ သူ့ဝါသနာဆိုပေမယ့် ဆည်းဆာက မိန်းကလေးမို့ အန်တီလည်း သမီးရှင်ဆိုတော့ ဆည်းဆာ ခံစားချက်ကို နားလည်မှာပါ”

မျက်ရည်အဝံ့သားနှင့် ပြောပုံက သမီးချင်းကိုယ်ချင်းစာလို ပြောတာနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ကြီးကြီးနှင့် မကြီးကတော့ ကောင်း၏ ဆိုး၏ မပြော။

“ဆည်းဆာ ခံစားချက်ကို အန်တီ နားလည်ပါတယ်”

အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် ကားပေါ်မှာတော့ မသာမယာ မျက်နှာတွေနှင့် ဖြစ်သည်။

“မင်းရဲ့ကို သေချာမေးဖို့ လိုလာပြီနော် မေမေ၊ ကောင်မ လေးက လက်ထပ်တာနဲ့ချစ်သူ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်စေချင် တယ် ဘာညာနဲ့၊ မင်းရဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တာ တွဲရုံပဲ တွဲခဲ့ကြတဲ့ သဘောလားဆိုတာ မေးမှဖြစ်မယ်”

တိုင်ပင်သံကြားရပေမဲ့ အခု ကိုကိုက မေးစရာရှိသည်

၁၆၀

ဆုတောင်း

ဆိုတော့ ဘာမေးလို့ ဘာဖြေရမလည်း မသိ။ အဖြေမှားသွား၍ ငြိမ့်ခံရမှာလည်း ကြောက်လှပါသည်။ ဒါဆို မေးကိုင်း မဖြေရင်ရော... အချစ်က ခရေပန်းထည့်ထားသော ဆန်ကာနုံးလေးကို ငုံကြည့်ရင်း ရင်ထဲ သောကတွေ ဘောင်ဘင်ရိုက်နေသလောက်ကိုကိုက ဝါးလက်စ ပီကေကို နီးရာ ခရေပင်စည်မှာ လက်ညှိုး လက်မနှင့် ထုတ်ခြေသည်။

“မင်းကို အုပ်စိုးက လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတယ်ဆို”

“ရှင်...”

မျက်တောင်တွေ ဝင့်ခနဲ ပြေးတက်သွားပြီး မျက်လွှာ ပြန်ချသည်။

“မေးနေတာ ဖြေလေ”

မင်းရံက ခပ်ဆောင့်ဆောင့် အော်မှ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်”

“မင်းက အဲဒီကောင်ကို ကြိုက်နေတာလား”

“ဟင့်အင်း”

ချက်ချင်း ခေါင်းခါပြီးမှ မရဲတရဲ မော့လာ၏။ ပန်းနုရောင် မျက်နှာပြင်မှာ ပါးပြင်နှစ်ဖက်က အရောင်ပိုရင့်သည်။ မျက်တောင် နက်တို့က ကော့ညွတ်နေပြီး နီမြန်းတဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးတွေက စည်းချက်

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

၁၆၁

ညီညီလို့ ပြောရအောင် နှုတ်ခမ်းအဖွင့် အပိတ်ကလှ၏။ အနီးကပ် နေတာ ကြာပေမဲ့ အခုမှ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်မိသော သူမ အလှ တရားတွေထဲမှာ မင်းရံ ရင်ခန့်သံတွေ တစ်ချက်တစ်ချက် အသံတိုး သွားတာလည်း သတိထားမိ၏။ တိုးရာမှ ကျယ်လာတော့လည်း ရင်ခန့်ခြင်းက ကဆုန်စိုင်းပြန်သည်။ အချစ်ကတော့ ပန်းဆန်ကာ လေးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပွေ့ထားသည်။

“ကြီးကြီးကတော့ ဆင့်တော်တယ်လို့ ပြောတယ် ကိုကို။ လူကြီးစုံရာနဲ့ စီစဉ်ပေးမယ့်တဲ့၊ ပြီးတော့ ကိုကိုနဲ့ မမဆည်းဆာကို လည်း...”

ခပ်လွဲလွဲရပ်နေသည့် ဘေးတစောင်း မျက်နှာမှာ မေးရိုး တွေ တင်းအောင် အံကြိတ်လိုက်တာ မြင်ရတော့ အချစ်ပြောမည့် စကားတွေက ဒီနေရာမှာပဲ ရပ်တန့်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ သိသားပဲ။ မေမေနှင့် မမကြီး မေးခွန်းတွေ စိတ်ကြိုက်ထုတ်ကာ မေးသမျှ သူ မဖြေဘူးဆိုတာ။

“ကိုယ့်မှာလည်း အစ်မတွေ ညီမတွေနဲ့ မင်းရံ၊ လူဆိုး လူမိုက်ဆိုတဲ့ဘွဲ့မှာ မင်း မွေ့လျော်တာ မေမေ မတားဘူး၊ လူယုတ်မာ အဖြစ်ကို မပြောင်းချင်နဲ့၊ စဉ်းစားပါ၊ ဆည်းဆာကို လက်ထပ်ဖို့”

အပိုင်အနိုင်ကြီး ပြောပုံက မွေးထားတဲ့ သားထက် သူစိမ်း နှိယုံတာ ထင်ရှားခဲ့ပြီပဲ။ အုပ်စိုးနဲ့ဆည်းဆာရဲ့ အကျိုးတူ ပူးပေါင်း ခြင်း ရည်ရွယ်ချက်က သူနှင့် အချစ်ဖြစ်ခဲ့လျှင်... သွားစမ်းပါ။ မှဆိုးမြင်တိုင်း လည်စင်းပေးရအောင် သူ မညံ့သေးကြောင်း ဒီနှစ်ယောက် သိစေရမည်။ ချက်ချင်း ချပစ်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက် တွေထဲမှာ အရွံ့တိုက်ရန် ပါမစ်ရောက်လာ၏။

“အချစ် သွားတော့မယ်၊ မိုးတွေလာပြီ ကိုကို”

တိမ်မည်းတွေ အလိပ်လိုက်တက်လာသော ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ရင်း ချောက်ချောက်ချားချားလေး အချစ်က ပြောသည်။ သို့သော်...

“လာခဲ့”

ဆတ်ခနဲ ဆွဲခေါ်ခြင်းကြောင့် အချစ်လက်ထဲမှ ပန်းဆန်ကာ လေး လွှတ်ချသွား၏။

“ကိုကို”

အလန့်တကြား ခေါ်သံဟာ အင်နှင့်အားနှင့် ချိမ်းပစ်သော မိုးခြိမ်းသံအောက် ပျောက်သွားသည်။ ဝင်းခနဲ လက်သော လျှပ်စီး သည် အချစ်ကို ကိုကိုကားပေါ် ရောက်အောင် တွန်းပို့ပေးလိုက် သလိုရှိကာ အနီရဲရဲပြိုင်ကားသည် မိုးသည်းလေထဲ သုံးရာသီထဲမှ

ဝေါခနဲ ပြေးထွက်၏။ တပုတယ ကောက်ထည့်ထားသည့် အကြွေပန်းတွေက သူနေရပ် သူပြန်ရောက်သွားကာ မိုးရေများကြား ခုန်ပေါက်ကြပြန်သွား၏။

အကြွေပန်းမို့ တန်ဖိုးမထားသလား ကိုကို။

အခန်း (၂၁)

“အဟင့်... အင့်... ဟင့်... အီး”

မှတ်သားလောက်ပါပေသည်။ ငိုသံထဲမှာ ဒီလောက် အမျိုးစုံ ပါတာကို သူ မြင်ဖူးတာ ဒါ ပထမဆုံး။ အိမ်ကလေးရဲ့ အပြင် ဘက်မှာ မိုးကလည်း အငြိုးတကြီး အုန်းအုန်းခိုင်းခိုင်း ရွာသည်။ မြေပြင်နှင့် ကောင်းကင်ရဲ့ စစ်မြေပြင်အလား သဏ္ဌာန်တူသည့် အထဲ အိမ်ထဲမှာလည်း သူနှင့်သူမက တိုက်ပွဲ။ မီးပျက်သွားသဖြင့် မှောင်နှင့်မည်းမည်းထဲ အဆင်မပြေလှ။ ဒီကြားထဲ သူ့အင်္ကျီစကို ဆွဲ၍ တကောက်ကောက်လည်း လိုက်သည်။ တအီးအီးနှင့် ငိုသည်။

“ဟင့်... ဟင့်... အီး... ဟီး”

“ဟာ... မင်းက ကျွန်ုပ်”

မင်းရံက အော်လည်းအော်သည်။ ပြုန်းခနဲ ဒီဘက်လှည့်ရပ်

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

၁၅

တော့ ယိမ်းနဲ့နေသည့် ဖယောင်းတိုင်မီးမှောင်မှောင်အောက်မှာ မျက်တောင်ရှည်တွေက ရေစိုနေတဲ့ ကတ္တီပါစတွေလို သူ့ကို မောကြည့်သည်။ မင်းရံက မျက်ခမ်းစပ်တွေ နီရဲပြီး မျက်ခွံတွေ ခိုကာ ပါးပြင်တွေက နီရဲပြောင်တင်းနေတာကို စိုက်ကြည့်တာ ချစ်ခင်ဖွယ်ဖြစ်လွန်းလို့ မဟုတ်။ စိတ်ပျက်နားညည်းလွန်း၍ပါ။ မင်းရံက စိတ်အိုက်အိုက်နှင့် ရှုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးတွေ ဆွဲဖြုတ်ကာ ခါးထောက်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“အချစ်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အောင်မာ။ မေးခွန်းတွေ ပြန်ထုတ်တော့ နှုတ်သွက်ဟာ သွက်။ လူတောမတိုး၊ လူကြောက်ပါသည်ဆိုသော သူမခိုးဖောက် တို့ မလတ်တို့ရဲ့ ထိန်းကျောင်းမှုအောက်မှာ တိုးတက်လာသ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့တွေးသည်။

“မင်း တအီအီ ငိုနေတာကို ပြောတာ”

“ငိုချင်တာကိုး ကိုကိုရဲ့”

“ငိုမနေနဲ့၊ အုပ်စိုးနဲ့ ဆည်းဆာတို့ လှည့်ကွက်ထဲ မဝင်ချင် လို့ မင်းကို ငါက ခိုးလာတာ၊ ဘာမှမလုပ်ဘူး စိတ်ချ”

“ကိုကိုကို စိတ်မချလို့ ငိုတာမှ မဟုတ်ဘူး”

“ဟန်”

လူက အကြောင်းကြောင် ဖြစ်သွားသည်။ မင်းရဲက အလိုမတူပဲ ခေါ်လာခဲ့သူပို့ အလိုလိုနေရင်း အပြစ်ရှိသည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်မလုံဖြစ်နေတာမို့ သူမကို ချော့မော့ရန် တာဝန်ရှိသည်ဟု ခံယူထားပြီးသားကိုမှ အခု သူမ မင်းရဲကို မကြောက်ပါဘူးဆိုတော့ ရင်ထဲ ဖျင်းခနဲဖြစ်သွား၏။

“အချစ် ကြောက်တာက...”

စကားပြောရင်း အင်ခနဲ ရှိုက်ကာ နှာရည်တွေကို ရှလွှတ်ဆို ရှလွှဲသွင်းသည်။ ပြီးမှ ဂလုခနဲ လည်ပင်းကနေ မြို့ချတာတွေတော့ ဘက်မှ အော်ဂလီဆန်သွားပြီး မျက်နှာတောင် ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြစ်သွားရ မြေငြိနှုတ်မကတော့ မင်းရဲဖြစ်ပျက်ပုံကို သတိမထားမိဘဲ အထည်တွေကို လက်ဖမိုးနှင့် ဆွဲပွတ်သည်။

“မီးမှောင်တာကို ကြောက်တယ်၊ ပြီးတော့ မိုးခြိမ်းတာရော”
သူ့ ပြောမဆုံးခင်မှာဘဲ လျှပ်ရောင်ဝင်းခနဲလက်ပြီး ဒိန်းခနဲ ပစ်ချ ဘုံ မိုးခြိမ်းသံကြောင့် သူမကိုယ်လေးသည် အလိုလို မင်းရဲ ရင်ခွင်ထဲရောက်လာ၏။

“ဟေ့... မင်းကလည်း အိမ်အပြင်မှာ မိုးခြိမ်းတာ ဘာမှ ကြောက်စရာမလိုပါဘူး၊ ဒါ မိုးရာသီရဲ့ သရုပ်မှန်ပဲဥစ္စာ”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ မင်းရဲက သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေသည့် သူမကျောပြင်ကို ဖွဖွပုတ်ရင်း ချော့နေမိသည်။

“ဟေ့”

ပန်းနှစ်ဖက်က အတင်းဆွဲခွာတာတောင် အချစ်က သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွက်မလာဘဲ မင်းရဲခါးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကျုံးဖက်ထားသည်။

“ဟင့်အင်း... မိုးခြိမ်းပြီး ဒီလို မိုးကြီးတဲ့ညတိုင်း ဖေဖေနဲ့ မေမေက အမြဲ ရန်ဖြစ်ကြတယ် ကိုကို”

အသံက တိုးသဲ့သဲ့လေးပေမဲ့ ကြောက်ရွံ့စိတ်ကြောင့် အဖျားခတ်တိုင်း လှိုက်မောတုန်ယင်နေ၏။ သူ့ကို ဖက်ထားခြင်းဟာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖြစ်လာတာများ မင်းရဲ ရင်ခွင်ထဲ ထိုးဖောက်တိုးဝင်လာ၏။

“မေမေက ဖေဖေကို သိပ်ကြောက်ရတယ်၊ ဖေဖေက ဒဏ်ပေးတာလည်း အရမ်းရက်စက်တယ်၊ ဖေဖေ အပြစ်ပေးရင် မေမေမှာ နာလွန်းလို့အော်တာ အသံတွေ ဝင်သွားတဲ့ အထိပဲ”

မင်းရဲက တစ်ခါမှ မကြာဖူးသောအဖြစ်တို့ကြောင့် ထူးဆန်းတာတွေ သိချင်တာတွေနဲ့ အသံတိတ်လျက် နားထောင်နေမိသည်။ သူမရဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ်အတိတ်ဆိုတာ ဒါပဲလားလို့ သိလာချိန်မှာ

၁၆၈

ဆုတောင်း

ရင်ထဲ အတိုင်းအဆမဲ့ နူးညံ့သွားတာကို သိထားမိသည်။ ပွေ့ပိုက်ထားသော လက်တွေက နွေးမနေဘဲ အေးနေခဲ့ကာ သူမကို ရင်ခွင်မှာ ခိုလှုံခွင့်ပြုတာ အားပေးချင်၍ဆိုလျှင်...

“အဲဒါကြောင့် အချစ် ယောက်ျားတွေကို ကြောက်တယ်”

တိုးသဲ့သဲ့ ပြောသောစကားဟာ သူရင်ကို ဓားထက်ထက်နှင့် ခွဲခြမ်းပစ်လိုက်သလို။ ကျိတ်ရှိုက်သော သံကဲပြင်းတစ်ချက်မှာ သူမအပေါ်ထားရှိဖူးသော မကြည်လင်ခြင်းတွေက မိုးရေနှင့် ရောပါသွားသော အမှိုက်သရိုက်နယ်။ ရင်ဘတ်၌ သန့်ရှင်းကင်းစင်သွားတာလည်း အံ့သြဖို့ကောင်း၏။ ထိုညက ဖယောင်းတိုင်မီးကို အလယ်မှာထွန်းပြီး သူမပြောသမျှကို မင်းရဲက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ခဲ့သည်။

“မေမေက ပြောတယ်၊ ယောက်ျားတွေရဲ့ ကိုယ်ထဲမှာ အတ္တကြီးတာနဲ့ ရက်စက်တာ အချိုးတူ ရောစပ်ထားတယ်တဲ့”

“မင်းအဖေရော အမေပါ ဆုံးသွားပြီဆို”

ခိုကိုးရာမဲ့ သူတို့ထံ လာနေတာလို့ ဖေဖေရော မေမေပါ ပြောတာကို အမှတ်ရ၍ သူမေးတော့ အချစ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ဖြေသည်။

“လူကြီးရောဂါနဲ့လား၊ အဖေက အရင်ဆုံးတာဆို”

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

၁၆၉

အချစ်က ထပ်ခေါင်းညိတ်သည်။

“ရောဂါနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုတစ်ခုကြောင့်များလား”

နားရွက်အောက်ရောက်တဲ့ ဆံပင်ကုတ်ကုတ်ဝဲဝဲလေးတွေ ပါးပြင်ထိ ရိုက်ခတ်အောင် အချစ်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ဒါ... ဆို”

စကားမဆက်၍ အမေးသဘော သက်ရောက်တာကို သူမ သိဟန်တူသည်။ မင်းရဲက လေတိုးတိုင်းယိမ်းနွဲ့သွားသည့် မီးစာ အရိပ်ထင်နေသည့် နှာတံကော့တွေ၊ နှုတ်ခမ်းပါးတွေမှာ သူ့မျက်ဝန်းတွေ နားခိုနေတာ အကြာကြီး။ နှစ်ယောက်ကြား တိတ်ဆိတ်ခြင်းမှာ အပြင်က မိုးသံလေသံတောင် ပျောက်ကွယ်သွားမတတ်ဖြစ်ကာ အချစ်ရဲ့ သက်ပြင်းချသံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်လာသည်။

“ဖေဖေက အသတ်ခံရတာပါ”

စကားအဆုံးမှာ မျက်ရည်တစ်ပေါက်က ဖျတ်ခနဲ ကြွေကျခဲ့သည်။ အတိတ်ကို နေခဲ့လို့ ချန်ရစ်ထားကာ မျက်ရည်ကင်းသော အနာဂတ်ကို မျှော်မှန်းပေမယ့် ဝေဝေဝါးဝါး။

အခန်း (၂၂)

မိုးက တဝေါဝေါ ရွာနေသလို လေပြင်းကလည်း မညှာ
မတာ။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်း တိုက်ခတ်နေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံး လေနှင့် မိုးအောက်မှာ ဝုန်းဒိုင်းကျ ဆူညံနေချိန်မှာ
အချစ်တို့ မိသားစုပိုင် အဆောက်အဦကြီးထဲမှာလည်း သွေးပျက်
မတတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ ဖြစ်နေခြင်းကို မည်သူမှ သိမည်
မဟုတ်ပါ။ အရက်မူးနေသာ ဖေဖေက မေမေ့ကို ဒေါသတကြီး
အော်ဟစ်ရန်တွေ့ရင်း ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေသည့် မေမေ့ကိုယ်လေး
ကို သူလက်ကြမ်းကြီးများဖြင့် အဝေးရောက်သွားအောင် ဆောင့်
တွန်းပစ်လိုက်၍ ဖြူနုသေးသွယ်သော မေမေ့ကိုယ်လေး အထိန်း
ကွပ်မဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲပြိုသွားတာ အချစ် မြင်လိုက်ရသည်။
မေမေ့ပါးပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေနှင့် နာကျင်နေသော မျက်နှာ

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

၁၇၀

ကို မြင်လိုက်ရပေမယ့် ဖေဖေက မေမေ့ကို ကူညီခြင်းမရှိဘဲ
မေမေ့အပြစ်တွေကိုပဲ ဒေါသတကြီး ဆက်လက် အော်ဟစ်နေပုံက
ကြောက်စရာဖြစ်၍ အချစ်မျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်လာပေမယ့်
ဖေဖေ့ကို ကြောက်စိတ်ဖြင့် အသံထွက်၍ မငိုရဲ။ ဖေဖေ့ကို အချစ်
ကြောက်သည်။ ဖေဖေ ဒေါသဖြစ်တိုင်း မေမေ့ကို ဒဏ်ရာအနာ
တရဖြစ်အောင် ရိုက်နှက်နှိပ်စက်တတ်သလို အချစ် ငိုတာမကြိုက်
သော ဖေဖေက အချစ်ကိုလည်း ရိုက်တတ်တာကို မမေ့။ အချစ်
သွေးသားထဲမှာ အချစ်ဖေဖေ့ကို ချစ်စရာကောင်းသည့် ဖေဖေ
အဖြစ်ထက် ကြောက်စရာကောင်းသည့် ဖေဖေအဖြစ် စွဲမှတ်ထား
မိအောင် ဖေဖေနှင့်မေမေ့တို့၏ ရန်ပွဲတိုင်းက အချစ်လို ကလေး
တစ်ယောက်၏ သည်းခြေကို ပျက်လုမတတ် အကြောက်တရား
တို့ စုဝေးရောက်ရှိစေခဲ့ခြင်းအဖြစ်ကို ဘယ်သူမှ သတိထားမိပုံ
လည်းမရ။

ဖေဖေက မေမေ့ကို အချိန်မရွေး၊ နေရာမရွေး ရန်ဖြစ်တတ်
သူဖြစ်သည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေ့ကြားမှာ ချိုသာငြိမ်းချမ်းနေသည့်
အချိန်က ရှားသည်။ အလုပ်ကိစ္စနှင့် နေ့တိုင်း အပြင်ထွက်နေသည့်
ဖေဖေ အိမ်မှာမရှိသည့်အချိန်မှာ အချစ်တို့ သားအမိနှစ်ယောက်
ကမ္ဘာလေး ငြိမ်းချမ်းအေးမြနေပေမယ့် ဖေဖေ ပြန်လာသည့်

အချစ်မှာတော့ မေမေနှင့် အချစ်မျက်နှာ ချစ်စရာကောင်းသည့် အပြုံးထက် ဘယ်အချိန်များ ဖေဖေ ထရန်ရှာမှာပါလိမ့်ဆိုသည့် အတွေးနှင့် ဖေဖေ အရိပ်အခြေကိုကြည့်ကာ သားအမိနှစ်ယောက် ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ဖေဖေမျက်နှာကိုပဲ အကြောက်ကြောက် လန့်လန့် ကြည့်နေကြရသူအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားကြရတာ အချစ် မှတ်မိနေ၏။

ဖေဖေကလည်း ဒါကို သိသည်။ အချစ်တို့သားအမိ သူ့ရှေ့ ရောက်တာနှင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်တာကို လုံးဝမကြိုက်။ သူ ဒေါသဖြစ်သည့်အချိန်မှာ မေမေမှာ ရှိသမျှ တကယ်မရှိသည့် အပြစ်တွေ စုပေါင်းပြီး ကြီးလေးသော အပြစ်ဒဏ်ကိုပေးရန် ဝန်မလေးပေမယ့် သူငြိမ်းအေးနေချိန်မှာတော့ အချစ်နှင့် မေမေကို သူ့အနားမှာပဲ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိနေစေချင်သည်။ ဒါကို သိပေမယ့် အချစ်တို့သားအမိက ဖေဖေသဘောကျ လိုက် မလုပ်နိုင်လောက်အောင် ဖေဖေအပြုအမူတွေကို ထိတ်လန့်စိတ် နှင့် တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့နေတော့ ဖေဖေ ဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်။

အချစ်ကို ဖေဖေက ပြုံးရယ်ခေါ်ပေမယ့် ဖေဖေကို ကြောက် နေသည့်အချစ်က ဖေဖေနားကို ချက်ချင်းမသွား။ သူမလက်လေး

ပိုက်ပြီး ဖေဖေမျက်နှာကို ကြောက်ရိပ်ဝိုင်းသော မျက်လုံးလှလှ ကြီးတွေနှင့် ပြုံးကြောင်ကြောင်လေး ပြန်ကြည့်နေတော့ ဖေဖေက အချစ်ကို ဇွတ်အတင်း ပွေ့ချီဖို့ ကြိုးစားသည်။ အချစ်ကလည်း ဖေဖေကို ချစ်တာထက် ကြောက်တာက ပိုနေတော့ ဖေဖေခေါ်ရာ နောက် အသာတကြည်လိုက်ပါခြင်းမရှိဘဲ ကြောက်လန့်တကြား ရုန်းကန်ဟစ်အော် ငိုယိုသူဖြစ်သွားသည်နှင့် ဖေဖေက စိတ်မရှည် တော့။ အချစ်ကို ဒေါသဖြစ်သလို မေမေကိုလည်း ဒေါသ ဖြစ် သည်။

“တွေ့လား၊ သမီးက အဖေကို ဘယ်လို ဆက်ဆံနေပြီလဲ သီရိ၊ ငါက သူ့အဖေကွ၊ သူ့ပထွေးမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့သမီး အခုလို ဖြစ်နေတာ မင်း အသုံးမကျလို့ပဲ သီရိ၊ ငါ့သမီးကို မင်း ဘာတွေ ပြောထားလည်း ပြောစမ်း”

“သီရိ သမီးကို ဘာမှမပြောပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

“ဘာမပြောပါဘူးလဲ၊ ငါ့ရှေ့မှာ ဘာမှမပြောပေမယ့် ငါ့ ကွယ်ရာမှာ ငါ့သမီးကို ငါ့မကောင်းကြောင်းတွေ ပြောထားလို့ သမီးက ငါ့ကို အခုလို ကြောက်လန့်နေတာ မဟုတ်လား”

“မင်းအကြံ ဒါအကုန်ပဲလား သီရိ... ပြောစမ်း”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ သီရိကို အစ်ကို အသင်မှား

၁၇၄

ဆုအခွေလီ

နေပြီ၊ သမီး... ဖေဖေကြီးဆီ သွားလိုက်လေ သမီး၊ သွားလေ”

မေမေအသံက သနားစရာကောင်းအောင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသလို ဖေဖေအသံကလည်း ကြောက်စရာကောင်းအောင် မိုးကဲ့သို့ ထစ်ချုန်းနေ၍ အချစ်ကလည်း ကြောက်လန့်ပြီး ဖေဖေနားကို မသွားရုံသာမက မေမေရင်ခွင်ထဲမှာ ကိုယ်လေးဆတ်ဆတ်တုန်ပည်အထိ အသံကုန်ခြစ်၍ ဝမ်းနည်းထိတ်လန့်စွာ အော်ငိုမိသည်။

“သမီး... သမီးလေး”

“အီး... ဟီး... ဟီး... ကြောက်တယ်”

“ဖေဖေကြီးကို ကြောက်တယ်”

ဖေဖေက အချစ်ကို မေမေရင်ခွင်ထဲက ချီဖို့ကြိုးစားပေမယ့် အချစ်က လက်မခံ။ အချစ်ငိုလေ ဖေဖေက ပို၍ ဒေါသဖြစ်လေနှင့် မေမေကို မျက်လုံးစိမ်းကြီးတွေနှင့် မကျေမနပ် စိုက်ကြည့်တော့ မေမေက အချစ်ကိုယ်လေးကိုဖက်ပြီး ကျိတ်မျက်ရည်ကျသည်။

“အခုမှ ငါ့ရှေ့မှာ လာငိုပြမနေနဲ့၊ အလကားမိန်းမ၊ အဖေနဲ့ သမီးကြားမှာတောင် သွေးခွဲဖြစ်အောင် ခွဲထားလိုက်သေးတယ်”

“အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ အစ်... ရယ်”

“ပြောမယ်ကွ၊ ပြောမယ်၊ မင်းအကြံတွေ ငါ အကုန်သိပြီးသား၊ ဒီမှာ သမီးက ငါ့သမီး၊ ငါ့ ရင်သွေး၊ ငါ့ ပိုင်တယ်၊ နား

စိုးစိုးစာပေ

အချစ်မိုးတွေ ငွှာပါစေ

၁၇၅

လည်လား၊ ငါ့ကို မပေါင်းချင်ရင် ထားခဲ့၊ အေး... ငါ့သမီးကိုတော့ မင်းနဲ့ လုံးဝထည့်မပေးနိုင်ဘူး၊ မင်း သွားချင်ရင် မင်းတစ်ယောက်တည်း သွား၊ ငါ့သမီးကို ထားခဲ့”

“အစ်ကို”

“နောက်ထပ် အရက်တွေ မသောက်ပါနဲ့တော့ အစ်ကိုရယ်၊ သီရိ အစ်ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်”

ပြောရင်း မေမေငိုတော့ အချစ်ပါ မေမေနှင့်အတူ ရှာပြီး ငိုတော့ တစ်အိမ်လုံး ဆူညံသွားသည်။

“ဟာကွာ... တစ်အိမ်လုံး ငိုသံတွေ ဆူညံနေတာပဲ၊ ဒါ မသာအိမ် မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဒုန်း”

“ခွမ်း”

“အီး... ဟီး... ဟီး... မေမေကြီး... မေမေကြီး၊ သမီး ကြောက်တယ်၊ ကြောက်တယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သမီးနားမှာ မေမေ တစ်ယောက်လုံး ရှိနေပါတယ်”

ဖေဖေ ဒေါသနှင့် ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် အရက်ပုလင်းက အခန်းနံရံနှင့်ထိပြီး ခွမ်းခနဲ ကွဲကြွေသွားသလို အရက်နံ့ကလည်း

စိုးစိုးစာပေ

ထောင်းခဲနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ လွင့်ပျံ့သွားသလို အချစ်ငိုသံ ကလည်း ပိုဆူညံသွားသည်။ မေမေက အချစ်ကို ချော့မော့နှစ်သိမ့် နေချိန်မှာ ဖေဖေက သူ့ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းပြီး အိမ်က ထွက်သွားသည်မှာ တစ်နေ့ကုန် ပြန်မလာတော့။ မိုးစုန်းစုန်းချုပ်ပြီး အချစ် အိပ်ပျော်နေမှ ပြန်လာသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ရိုးရိုးမအိပ်။ တစ်အိမ်လုံး ရှိရှိမျှ ပစ္စည်းတွေ ထုရိုက်ဖျက်ဆီးသလို မေမေနှင့် ရန်ဖြစ်ပြီး ရိုက်ပုတ် နှိပ်စက်၍ မေမေတစ်ကိုယ်လုံး မနက်ကြလျှင် အညိုအမည်းစွဲ ကျန်ရစ်ပေမယ့် မေမေက အချစ်ရှေ့မှာတော့ အပြုံးမပျက်။ ဒဏ်ရာကနာပေမယ့် တစ်ချက်မညည်း။ မေမေကိုကြည့်ပြီး မေမေ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းတွေက မခံမရပ်နိုင် ဒေါသဖြစ်ကြ၊ ဆူပူကြပေမယ့် မေမေက ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြော။ သူတို့ ပြောသမျှ ငြိမ်နားထောင်နေတာပဲရှိသည်။ ကြာတော့ ပြောရသူတွေပဲ မောတာ အဖတ်စာင်သည်။ မေမေပုံစံက တကယ့်ကို မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ဖြစ်နေ၏။

“နင့်ဘဝကို ဒီလိုနဲ့ပဲ ပြီးသွားတော့မှာလား သီရိရယ်၊ နင့် သမီးလေးကို မသနားတော့ဘူးလား”

“သနားလို့ ဒီလို နေနေတာပေါ့ ဧပရယ်၊ သီရိ

ဒီသမီးလေးသာ မရှိရင် အခုချိန်ဆို ဘယ်လိုနေရာမှာ ရောက်နေမလဲ မသိဘူး၊ သီရိဘဝမှာ သမီးပဲရှိတာ နင်လည်း သိပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း သမီးကိုခေါ်ပြီး ဖရက်ဒီကို ကွာရှင်းလိုက်ပါလားဟယ်၊ ဒီကောင် မူးရူးပြီး နင့်ကို အနိုင်ကျင့်နှိပ်စက်နေတာ ငါဖြင့် ကြားထဲက လူသတ်မှုဖြစ်မတတ် ခံစားနေရတာ နင်လည်း အသိပဲ”

“သီရိသွားရင် သမီးကို သူနဲ့အတူ ထားခဲ့ရမယ်လို့ ပြောထားပြီးသား ဧပရယ်၊ သမီးကို သီရိ မခွဲနိုင်ဘူး”

“ဥပဒေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရင်ရော”

“သီရိမှာ ဘာအလုပ်မှမရှိဘူး ဧပရယ်၊ ပြီးတော့ သီရိက တစ်ကောင်ကြွက်၊ ဆွေမရှိမျိုးမရှိ၊ သမီးငယ်ငယ်လေးကို ဘာကျော့ထောက်နောက်ခံမှမရှိ၊ အလုပ်မရှိတဲ့ သီရိနောက်ကို အလွယ်တကူ ပေးထည့်ပါ့မလား”

“ဒါပေမယ့် နင်က အမေပဲ သီရိ၊ သမီးကို နင်ပဲ ပိုင်ရမှာပေါ့၊ လိုအပ်တာ ငါ ကူညီမယ်”

“မဖြစ်သေးပါဘူး ဧပရယ်... ရယ်၊ သူ့စိတ်ကို သီရိ

အိပ်မက် ဖြစ်ရင်တာဖြစ်ရမှာ ကျေနပ်တဲ့လူ အဲဒီလို ဖြစ်နေ

သူက အစစအရာရာ ပြီးပြည့်စုံနေတဲ့သူ”

“နင်ကိုက အရုံးပေးလွန်းပါတယ် သီရိရယ်”

“သီရိသမီးအတွက် သီရိ အရုံးပေးထားတာပါ ဧပရယ်၊ သီရိဘဝမှာ သမီးလေးမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သမီးက သီရိဘဝ၊ သီရိနှလုံးသား၊ သီရိအနာဂတ်”

“တော်ပါတော့ သီရိရယ်၊ မင်းပြောသမျှ နားထောင်ရတာနဲ့ မွန်းကြပ်ပါတယ်၊ အကူအညီလိုရင် ငါ့ကိုပြော၊ ငါတတ်နိုင်တာ မှန်သမျှ နင်တို့သားအမိကို ကူညီမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဧပရယ်ရယ်”

“မလိုပါဘူးဟာ၊ နင်နဲ့ငါဆိုတာ ပြောရမယ့်လူတွေမှ မဟုတ်တာ”

“ကဲ... သမီးလေး၊ မေမေ့နားမှာ လိမ်လိမ်မာမာနေရစ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကြည့်ပါဦးဟယ်၊ သီရိသမီးလေးက သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းတာပဲ”

အန်တီ ဧပရယ်က အချစ်ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို အထပ်ထပ်နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်သွားတာကို မေမေ့ရင်ခွင်ထဲကနေ အချစ်အေးကျန်ခဲ့သည်။ သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်အတွက် တစ်ဦးတည်း

သော အားကိုးရာလူသားအဖြစ် အန်တီဧပရယ်ကို အချစ်တို့ သားအမိနှစ်ယောက် ချစ်ကြသည်။ လိုအပ်သည့် အကူအညီမှန်သမျှ တောင်းကြသည်။ အန်တီဧပရယ်က မေမေ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းပီသစွာ မေမေ့နှင့်အချစ်ကို အထူးဂရုစိုက် အလေးထား ချစ်ခင်သည်။ အချစ်တို့ သားအမိကို အန်တီဧပရယ် ချစ်ပေမယ့် အချစ်ဖေဖေကိုတော့ အန်တီဧပရယ်က မုန်းသည်။ ကြည့်မရ။ သူငယ်ချင်းဘက်က ရပ်တည်ပြီး အန်တီဧပရယ်နှင့် ဖေဖေ မေမေ့ကိုယ်စား မကြာခဏ ရန်ဖြစ်ကြသည်။

ဖေဖေက အလျော့မပေးသလို အန်တီဧပရယ်ကလည်း မလျော့။ မေမေ့ထက်ပိုပြီး သတ္တိရှိရှိ ဖေဖေကို ရင်ဆိုင်တိုင်း အချစ်စိတ်ထဲမှာ အန်တီဧပရယ်ကို အားကျမိသည်။ အန်တီဧပရယ်က မေမေ့လို ဖေဖေ ဘာပြောပြော ငြိမ်ခံတတ်သူမျိုးမဟုတ်။ ဖေဖေက တစ်ဆအော်လျှင် မေမေ့ကိုယ်စား အန်တီဧပရယ်က နှစ်ဆ၊ သုံးဆ ပိုအော်ပစ်တတ်၍ ဖေဖေက အန်တီဧပရယ်ဆို နည်းနည်းမှ ကြည့်မရ။

“နောက်ဘယ်တော့မှ အဲဒီမိန်းမကို ငါ့အိမ် မလာစေနဲ့ သီရိ၊ မင်းသူငယ်ချင်းကို ကြာရင် ငါ သတ်မိလိမ့်မယ် သိလား၊ အလကား မိန်းမ၊ သူများအိမ်ထောင်ရေးထဲ သူ့ဘက်က ဘာဘာစု

မှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်စရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“ကိုယ်ပြောတာ ကြားလား သိရီ”

“ကြားပါတယ်”

“အေး... နောက်တစ်ခါ ကိုယ်တို့လင်မယားကိစ္စထဲ ဘယ်တော့မှ ဝင်မပါနဲ့လို့ မင်းသူငယ်ချင်းကို ပြောထား၊ ဒါပဲ”

ဖေဖေက ဒေါသတကြီး မေမေ့ကို အော်ပေမယ့် မေမေက မတုန်မလှုပ်၊ ဖေဖေဒေါသက မေမေ့အတွက် ရိုးအိသွားတာလား မသိ။ ဖေဖေ ဘာပြောပြော မေမေ့ပုံစံက အေးတိအေးစက် ဖြစ်နေတာ အချစ် သိသည်။ ဒါကလည်း ဖေဖေ အရက်မူးပြီး ပြန်လာတိုင်း လင်မယားနှစ်ယောက် ဖြစ်နေကြရန်ပွဲများ၏ ရိုက်ခတ်တုံ့ပြန်မှုလည်း ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် အေးစက်စက် ညအမှောင်များမှာ လူမသိသူမသိ ဖေဖေက မေမေ့ကို ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်နှက်တတ်တာကတော့ အချစ်လို ငယ်ရွယ်နုနယ်သော နှလုံးသားမှာ ကြီးမားနက်ရှိုင်းသော စိတ်ဒဏ်ရာဖြစ်စေခဲ့ခြင်း၏ အဓိကတရားခံ ဖြစ်သည်။ အမှောင်ထု ကြီးစိုးနေသည့် ညတစ်ညမှာ နာနာကျင်ကျင် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်သည့်အသံကြောင့် အချစ် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာသည်။

“မေမေ”

“မေမေ”

အချစ် အခန်းတစ်ခန်းလုံး မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေရုံမက အချစ်နားမှာ အမြဲအတူရှိနေတတ်သည့် မိခင်ဖြစ်သူကို မတွေ့ရတော့ အရပ်လေးကိုပိုက်ရင်း အချစ် မေမေ့ကို ကြောက်လန့်တကြား ဟစ်အော်ခေါ်ပေမယ့် တုံ့ပြန်ထူးမည့် အသံပိုင်ရှင်က မရှိ။ တိတ်ဆိတ်အေးစက်နေသည့် အမှောင်ခန်းထဲမှာ အချစ်လို ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို နှစ်သိမ့်ထွေးပွေ့ထားမည့် လက်အစုံနှင့် ရင်ခွင်နွေးနွေး ပျောက်ဆုံးနေ၍ အချစ်မျက်နှာလေး ချက်ချင်း ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားကာ အမှောင်ထဲကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ လှမ်းကြည့်ရင်း မေမေ့ကိုသာ မပြတ်ခေါ်နေမိသည်။

“အီး အဟင့်... ဟင့်...”

“မေမေ”

ရှိုက်သံနှင့် ရောထွေးနေသည့် အချစ်အသံလေးက မသည်းမကဲ့။

“ဝုန်း”

“ခွမ်း”

“အမယ်လေး”

အောက်ထပ်မှာ ပစ္စည်းများ ပြိုသံ၊ မေမေထံမှ ကြောက်လန့်တကြား အော်သံများ အဆက်မပြတ် ကြားနေရ၍ အချစ်ကြောက်ကြောက်နှင့် ငိုရှိုက်ရင်း အမှောင်ထဲမှာလည်း စမ်းတဝါးဝါးနှင့် မိခင်အသံကြားရာ အောက်ထပ်သို့ လှေကားအတိုင်း ဆင်းသွားနိုင်ရန် ကြိုးစားရင်း မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျနေသည့်အခိုက်မှာပဲ ထိတ်လန့်နာကျင်မှုတွေနှင့် ဖေဖေကို အလင်းပျူပျူနှင့် အပေါ်ထပ်လှေကားတစ်နေရာမှ အချစ် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“သီရိ တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်”

“သီရိ တခြားကို မသွားပါရစေနဲ့”

“သီရိ သမီးလေးနဲ့ မခွဲနိုင်လို့ပါ။ သီရိကို သနားပါ အစ်ကိုရယ်”

“သီရိတို့ သားအမိကို ဒုက္ခမပေးပါနဲ့၊ အစ်ကိုနဲ့ သန္တာတို့ ကိစ္စကိုလည်း သီရိ ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မပေးပါဘူး။ သီရိကတိပေးပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ သီရိကို သနားပါ”

မေမေက ဖေဖေခြေအစုံကိုဖက်ပြီး ငိုရှိုက်အသနားခံနေပေမယ့် ဖေဖေပုံစံက မတုန်မလှုပ်။ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လိုရုပ်ပြီး လက်ထဲက အရက်ခွက်ကို မော့သောက်ကာ ဖန်ခွက်ကို အခန်းနံရံသို့ အရှိန်နှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သံက ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး

အခြေအနေသို့ တွန်းပို့သလို ဖြစ်သွား၏။ ဖေဖေနှင့် မေမေကို ကြည့်နေသော အချစ်မှာ ကြောက်စိတ်ကြောင့် သူမကိုယ်လေးတဆတ်ဆတ်တုန်နေသလို ပါးပေါ်သို့ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ အဆက်မပြတ် စီးကျလာ၏။

“မေ... မေ”

“ဟင်... သမီးလေး”

အချစ်မေမေက အချစ်ကို မြင်သွားပြီး အချစ်ရှိရာ ပြေးလာသည်။

“အေး... ဒီတစ်ခါတော့ သမီးမျက်နှာကြောင့် မင်းကို ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ် သီရိ၊ နောက်တစ်ခါ ငါတို့ကိစ္စထဲ မင်းဝင်ရုပ်လို့ကတော့ သေပြီသာမှတ်”

ကြောက်စရာကောင်းသော ဖေဖေကြိမ်းဝါးသံအဆုံးမှာ အချစ်ကိုယ်လေး မေမေရင်ခွင်ထဲရောက်လျက် သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ဖက်ငိုနေမိကြတာ အချစ် မှတ်မိသည်။ ငယ်ရွယ်လွန်းသည့် အရွယ်ဖြစ်ပေမယ့် ဖေဖေ ဘာကြောင့် အချစ်မေမေကို နှိပ်စက်ရိုက်ပုတ်ရတာလည်း ဆိုတာ အချစ်အသိဉာဏ်သေးသေးလေးနှင့် ရိပ်မိသိရှိခဲ့တာက ဖေဖေမှာ မေမေအပြင် နောက်ထပ်မိန်းမတစ်ယောက် ရှိနေခြင်းဟု

အချစ် သိခဲ့၊ နားလည်ခဲ့သည်။

“သမီး... မေမေသမီးလေးရယ်”

မေမေက အချစ်ကို ဖက်ပြီးငိုသည်။ အချစ် မေမေကို သနားစိတ်နှင့် ပိုချစ်ရသလို ဖေဖေကို ကြောက်စိတ်နှင့်အတူ မုန်းတီးမိလာ၏။ ဖေဖေနှင့် မေမေ ရန်မဖြစ်ဘဲ ပြေပြေလည်လည် ရှိနေသည့်အချိန်မှာလည်း အချစ်က ဖေဖေနားကို မသွားတော့။ ဖေဖေက အချစ်ကိုချော့ခေါ်လည်း မလိုက်။ ဖေဖေရယ်မောနေသည့် မျက်နှာကို ကြည့်နေပေမယ့် အချစ်အကြည့်တွေက ဖေဖေအရယ်မျက်နှာကို မမြင်။ မေမေအပေါ် ရက်စက်စွာ ရိုက်နှက်နေသော ဖေဖေ ဒေါသမျက်နှာကိုချည်း မြင်နေ၍ ဖေဖေကိုမြင်တာနှင့် အချစ်က လှစ်လှစ်ပါအောင် ပြေးပုန်းနေတတ်သူ ဖြစ်လာ၏။ အစပိုင်းမှာ ဖေဖေက အချစ်ကို ဘာမှမပြော။ နောက်တော့ အချစ်အပေါ်ကျရောက်နေသည့် ဖေဖေဒေါသတွေက မေမေထံ ရောက်သွားကာ မေမေကို ပိုနှိပ်စက်ပို့ ဖြစ်လာသည်။ မေမေက အချစ်ကို လုံးဝအယ်မခံ။ သူ့အသား အနာခံပြီး ဖေဖေရက်စက်မှုအပေါင်းကို သူတစ်ယောက်တည်း ခါးစည်းခံသည်။

ဒဏ်ရာတွေနှင့် လဲနေသည့် မေမေနားမှာ ပြုစုပေးမည့်သူ မရှိ။ အချစ်တစ်ယောက်တည်း မေမေနားမှာ ငိုပွဲဆင်ရင်း မေမေကို

သူမ တတ်သမျှ မှတ်သမျှလေးနှင့် ပြုစုပေးခဲ့သည်။ အချစ်တို့ သားအမိက ဝဋ်ကြွေးတော်တော်ကြီးခဲ့သလားမသိ။ ဖေဖေက သူ့နောက်မိန်းမ သန္တာကို အချစ်တို့သားအမိနှင့် အတူနေဖို့ခေါ်လာသည်။ အရှက်မရှိသည့် ထိုမိန်းမကလည်း အချစ်တို့အိမ်ကြီးပေါ်မှာနေ၊ အချစ်မေမေချက်တာကိုစားပြီး အခန့်သား အလှမပျက်၊ အပြုံးမပျက်နေသည်။

အိမ်ပိုင်ရှင်က အချစ်မေမေဆိုပေမယ့် ဖေဖေကို ကြောက်ရသော မေမေက ဖေဖေကို ဘာမှမပြောရဲ။ ပြော၍လည်း ဖေဖေက မရ။ သူ့စိတ်ထင်တိုင်း သောင်းကျန်းဗိုလ်ကျနေပုံက တစ်နေ့တခြား ဆိုးလာတာလည်းရှိသည်။ နေ့ရောညပါ အရက်သောက်သဖြင့် တစ်အိမ်လုံး နေရာအနှံ့ အရက်နံ့တွေမွန်နေသည်။ တစ်ခါတလေ လူမုန်းသူမုန်းမသိ ဖြစ်နေချိန် ဖေဖေနောက်မိန်းမ သန္တာက တစ်နေ့ကုန်အပြင်ထွက်လည်ပြီး သုံးချင်သလိုသုံး၊ ဖြုန်းချင်သလိုဖြုန်းလို၊ ဝမှ ညအိပ်သည်ဆိုရုံ အိမ်ပြန်လာတာ ဖေဖေက မသိ။ မေမေကလည်း သူတို့လင်မယားကြားထဲ ဘာစကားမှဝင်မပြော။ သန္တာအခြေအနေက ပိုဆိုးလာကာ အိမ်ထဲအထိ သူ့အသိမိတ်ဆွေဆိုတာ တွေကိုပါ ခေါ်လာသည်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် လောင်းကစားပိုင်း ဖြစ်လာသည်အထိ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ခွင့်ပြုပေးခဲ့တာလည်း

၁၀၆

ဆုအဥ္ဇလီ

ဒါသည်။ သူ ချစ်၍ယူထားသည့် မိန်းမဖြစ်သောကြောင့်လား။ သန္တာကပဲ အညှအခွဲကောင်းလိုပဲလားမသိ။ ဖေဖေက သန္တာ ဘာပြောပြော ယုံသည်။ လက်ခံသည်။

မေမေနှင့် တစ်ချိန်လုံး ရန်ဖြစ်တတ်သည့် ဖေဖေမှ ဟုတ်ပါလေစလို့ ထင်ရသည်အထိ သန္တာနှင့်ပတ်သတ်လျှင် ဖေဖေမှာ ဘာဒေါသမှ မရှိသလို နေပြန်တာကိုလည်း အချစ် အံ့ဩနေမိသည်။

“ဝဋ်လည်တယ်ဆိုတာ ဒီလိုလူမျိုးတွေမှာ ပိုဖြစ်တတ်တာ သဘာဝပဲ သိရီ၊ နင့်ကို နိုင်သလောက် ဟိုတစ်ယောက် သူ့ကို နိုင်တာ ကြည့်လေ၊ ဘဝမကူးပါဘူး သိရီရယ်၊ နင်တို့သားအမိ ရှေ့မှာပဲ ဒီလူလုပ်ခဲ့တဲ့ဝဋ်ကြေး ဒီလူကိုယ်တိုင် ပြန်ပေးဆပ်ရဦးမှာပါ”

အန်တီပေရယ်က ပြတ်သည်။ မေမေနှင့်အတူ ဖေဖေ ဝဋ်လည်မယ့်နေ့ကို သူ့ကိုယ်တိုင် စောင့်ကြည့်နေဦးမှာပါဟု ပြောခဲ့သလို ဖေဖေကိုယ်တိုင် မေမေဝဋ်လည်ဖို့ ဖြစ်လာသလား မသိ။ ဖေဖေလက်ထဲပဲ ဖေဖေနှင့်အတူရှိနေသည့် ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာပဲ ဖေဖေ လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် မူးပြီး မှောက်နေချိန်မှာ သန္တာက အောင်ဗဆိုသည့်လူနှင့် အချစ်ပွဲကြီးကျင်းပနေကြပုံက တကယ့်ကို

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

၁၀၇

မိုးမမြင်လေမမြင် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေသည်။ နောက်တော့ သန္တာက ထိုလူ့နောက် လိုက်ပြေးသွားသည်။ ထိုအခါကျမှ ဖေဖေက ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားပြီး သန္တာတို့နောက်ကို ဇွတ်အတင်းလိုက်သည်။ အောင်ဗနှင့် သန္တာကို ရအောင်ခွဲပြီး သန္တာကို ပြန်ခေါ်လာပေမယ့် သန္တာက အရင်သန္တာမဟုတ်တော့။ ဖေဖေကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်သော သန္တာဖြစ်လာရုံသာမက ဖေဖေကိုမုန်းတီးသော သန္တာအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။

သန္တာချစ်တာက အောင်ဗဆိုသည့်လူ။

အောင်ဗဆိုသည့်လူကလည်း သန္တာနှင့် တစ်ချိန်လုံး ဆက်သွယ်နေပြီး သန္တာကို သူနှင့်အတူ ပြန်လိုက်ခဲ့ရန် စည်းရုံးသည်။ ဖေဖေက သန္တာအကြိုကိုသိ၍ သန္တာကို လုံးဝအလစ်မပေး။ နောက်ဆုံး သန္တာက ဖေဖေအသက်ကို လုပ်ကြံသည်အထိ ဖြစ်လာသည်။

ဖေဖေသောက်မည့်အရက်ထဲကို သန္တာ ဆေးခပ်လိုက်တာကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သူက တခြားသူမဟုတ်။ အချစ်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။ ဆေးခပ်ထားသည့် အရက်ကို ဖေဖေသောက်လိုက်ပြီးနောက်မှာ ဖေဖေ တစ်ခါတည်း မှောက်သွားသည်။

“ဖေဖေ”

“ရှု။”

“ဒီကိစ္စထဲမှာ ညည်းဘာမှ ဝင်မပါနဲ့နော် ကောင်းမလေး၊ ညည်းအဖေကို ငါ ဆေးခပ်သတ်တဲ့အကြောင်း တခြားလူတွေကို ပြောရဲပြောကြည့်၊ နင့်အမေကိုရော နင့်ကိုပါ ဟောဒီက ငါလက်နဲ့ သတ်ပြမယ် နားလည်လား။”

“ကလေးကို ဘာမှ ခြိမ်းခြောက်နေစရာမလိုပါဘူး သန္တာ”

“မေမေ”

“ဪ... ရှင်လည်း မြင်ပြီးပြီကိုး”

“ဟုတ်တယ်”

မေမေက အချစ်ကိုယ်လေးကို သူမနောက် တွန်းပို့ရင်း သန္တာကို ရဲရင့်တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်လိုက်၍ သန္တာမျက်နှာက ပျက်သွားသည်။

“ကဲ... ပြော၊ အခုကိစ္စ ရှင် ဘာဆက်လုပ်ချင်လဲ ဒေါ်သီရိ”

“လုပ်ရမှာက ငါမဟုတ်ဘူး သန္တာ၊ ညည်းကိုယ်တိုင်ပဲ”

“ဘာ”

“အခု ညည်းယောက်ျားကို အဆိပ်ခပ်သတ်လိုက်တာ ငါ မြင်ပြီးပြီ၊ ဒီအကြောင်းကို ရဲကို မတိုင်စေချင်ရင် နောက် ဘယ်တော့မှ ငါတို့သားအမိနဲ့ရော၊ ငါတို့ပိုင်ဆိုင်သမျှနဲ့ရော

မပတ်သတ်ပါဘူးလို့ စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေး၊ ငါ ပြောတဲ့ အတိုင်းမလုပ်ရင် ဒီလူသတ်မှုကို ရဲသိအောင် ဖွင့်ပြောလိုက်ရုံပဲ”

“ရှင် ယုတ်မာလှချည်လား ဒေါ်သီရိ”

“ညည်းလောက်တော့ မယုတ်မာသေးပါဘူး သန္တာ”

“တောက်”

ဒေါ်သမ္ပုန်နှင့် ကြောက်စရာကောင်းနေသော သန္တာ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အချစ်က ထိတ်လန့်နေပေမယ့် မေမေကတော့ အချစ်လိုမဟုတ်။ သတ္တိတွေအပြည့်နှင့် သန္တာကို ရဲရဲပြန်စူးစိုက် ကြည့်နေပုံက အေးစက်စက် မလှုပ်မယှက်ဖြစ်သည်။ သေချာ တာက ဖေဖေဆုံးသွားသည့်အတွက် မေမေရင်ထဲ ဘာခံစားချက်မှ မကျန်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ရှင်က လက်ဦးသွားမှတော့ ဒီကလည်း ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ်ပေးရတာပေါ့။ ဘယ်မှာလဲ ရှင်စာချုပ် ကျန်မ လက်မှတ်ထိုးပေးမယ်”

မေမေက သူလိုချင်သည့် အချက်တွေရေးပြီး သန္တာကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းသည်။ သန္တာက သူပိုင်သမျှ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ယူပြီး သူ့ယောက်ျား အောင်ဗနောက်လိုက်သွားချိန်မှစပြီး အချစ်တို့ သားအမိဘဝ အနှောင့်အယှက် ဘေးရန်အပေါင်းမှ ကင်းဝေးသွား

၁၉၀

ဆုတောင်း

ကာ ငြိမ်းချမ်းသည့်ဘဝလေးနှင့် ရှင်သန်ရပ်တည်ခွင့် ရခဲ့သည်။

သို့သော် ပျော်စရာကောင်းသော ဘဝလေးမှာ မေမေ ကြာ
ကြာနေခွင့်မရလိုက်။ တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲ
နေထိုင်ရှင်သန်လာခဲ့ရသည့်ဘဝကြောင့် နှလုံးရောဂါဝေဒနာ
ပြင်းစွာခံစားခဲ့ရသည်။ တတ်ကျွမ်းနားလည်သည့် ဆရာဝန်ကြီးများ
နှင့် မေမေရောဂါဝေဒနာကို ကြိုးစားကုသော်လည်း မေမေအသက်
ကို မကယ်တင်နိုင်ခဲ့ပါ။ မေမေ မဆုံးခင် နိုင်ငံခြားရောက်နေသည့်
အန်တီဧပရယ် မေမေထံ ရောက်လာသည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အချစ်ရှေ့ရေး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြ
သည်။ ပိုင်ဆိုင်မှုကိစ္စတွေ စီစဉ်ကြသည်။ အန်တီဧပရယ် အစီ
အစဉ်ကြောင့် အချစ်မေမေ ဆုံးပြီးချိန်မှာ သုံးရာသီကို ရောက်ခဲ့
ရသည်။

သုံးရာသီအိမ်၏ အရှင်သခင်မက တခြားသူမဟုတ်။
အန်တီဧပရယ်အစ်မ ဒေါ်မေသူဖြစ်ပြီး အချစ်တို့သားအမိအကြောင်း
အစအဆုံး သိထားရုံသာမက တစ်ကောင်ကြွက်မလေး အချစ်နှင့်
သူသား မင်းရဲကို လက်ထပ်ပေးဖို့အထိ အလေးအနက် စဉ်းစား
လက်ခံပေးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အန်တီဧပရယ်ကတော့ အချစ်ကို
သူ့အစ်မ မိသားစုလက်ထဲ စိတ်ချစွာအပ်ပြီး နိုင်ငံခြားကို အပြီးထွက်

မိုးမိုးတပေ

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

၁၉၁

သွားသည်။ အချစ်အတွက် သူ စိတ်ချသွားတာ အချစ် သိသည်။
လောလောဆယ် အချစ် အခြေအနေကို အချစ် စိတ်မချရဲတာ
ကိုကိုဆိုသည့် လူကြောင့်ပါ။

“မင်းက အဲဒါကြောင့် ယောက်ျားတွေကို ကြောက်တယ်
လား”

“ဟုတ်”

“ကိုကိုဆိုရင်ရော”

“ရှင်”

“ကိုကို... မင်း ကြောက်လား”

“ဟင့်... အင်း”

ဘာကြောင့် အချစ် အလွယ်တကူ ခေါင်းခါမိလိုက်မှန်း
ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိပေမယ့် အချစ်စိတ်ထဲမှာ သူ့အလိုလို မင်းရဲ
ဆိုသည့် ကိုကိုဟာ အချစ်ကို အန္တရာယ်မှေးမည့်သူ၊ ရက်စက်မည့်
သူလို့ မထင်မိအောင် သူ့အပေါ်မှာ အရာရာယုံကြည်စိတ်ချ အား
ကိုးနေမိတာလည်း အံ့သြစရာပါ။

မင်းရဲက အချစ်မျက်နှာလေးကို မရယ်မပြီး စူးစိုက်ကြည့်
ဖြစ်သွားတာ အကြာကြီးဖြစ်သည်။ သူ့ကို တုံ့ပြန်ကြည့်နေသည့်
အချစ်အကြည့်လေးတွေက ချစ်စရာကောင်းအောင် ဂွန်းစို

မိုးမိုးတပေ

၁၂

ဆုတောင်း

အချစ်အားဖြင့် ရွာပါစေ

ကြည့်ကောင်းနေပုံက ထူးဆန်းသည်။

“ကိုကို”

“ဘာလဲ”

“အချစ်ကို ဖေဖေလို ရိုက်ဦးမလို့လားဟင်”

“ကိုက မင်းအဖေမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါဆို မရိုက်ဘူးပေါ့နော်”

“ထင်ရတာပဲ”

“ဟင်”

အချစ်မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲပျက်သွားတာ မြင်ရတော့ သူ
စိတ်ထဲ ဒဏ်ရာတွေနှင့် အချစ်ဘဝအတွက်တွေးပြီး စာနာစိတ်နှင့်
သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိလိုက်သည်။

“မင်း လိမ်လိမ်မာမာနေရင် ဘယ်သူမှ မင်းကို လက်ဖျားနဲ့
မထိစေရဘူး”

“အချစ်က အမြဲလိမ္မာပြီးသားပါ။ ကိုကိုသာ...”

စကားကို မဆက်ဘဲ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်လိုက်သော
အချစ်ကြောင့် မင်းရဲ့မျက်ခုံးထူအစုံက အလိုမကျစိတ်နှင့် အချစ်
ဆိုသည့် ကောင်မလေးကို အသည်းယားစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း ဖျတ်ခနဲ
တွန့်ကုတ်သွား၏။

ဦးမိုးစာပေ

“ဆက်ပြောလေ”

“ကိုကိုဘာသာ သိမှာပေါ့”

“ကိုက ဘာကိုသိရမှာလဲ”

သူမေးတာကို အချစ်က ချက်ချင်းမဖြေဘဲ နေရာက ထသွား
တော့ သူ အသည်းယားသွားသည်။

“ဟိတ်... မေးနေတာ မဖြေဘဲ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

“အချစ် ဘယ်မှမသွားပါဘူး၊ ပြတင်းပေါက်နားက ငှက်
ကလေးကို ကြည့်မလို့”

“မင်းငှက်က ကိုထက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေလို့လား”

“ကိုကိုလို ဒေါသမဖြစ်တတ်တာတော့ သေချာတယ်”

“အချစ်... မင်း ကိုစိတ်ကို လာမဆွနဲ့နော်၊ မေးနေရင်
ကောင်းကောင်းဖြေ”

“အချစ်က ဘာဖြေရမှာလဲ”

“မင်းပဲ အမြဲလိမ္မာပြီးသားမျှဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဆို ကိုယ်က လူဆိုးလား”

“မမကြီးတို့ကတော့ အဲဒီလို ပြောတာပဲ”

“ကြည့်စမ်း၊ မင်း ပြောပြန်ပြီလား”

ဦးမိုးစာပေ

“ကိုကိုမေးလို့ အချစ်ဖြေတာ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ကိုယ် ဘယ်လောက်ဆိုးလည်းဆိုတာ မင်း သိသွားအောင် အခု လက်ပေ့ ယက်သေပြမယ်”

“ကိုကိုနော်... အချစ်ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

အချစ်က သူမအနားကပ်လာသည့် မင်းရဲမျက်နှာကို အလန့် တကြား မော့ကြည့်ရင်း ခြေအုံကို နောက်ဆုတ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် သူမနောက်မှာ ပြတင်းပေါက်တံခါးခံနေ၍ နောက်ဆုတ်ပြေးရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပဲ သူမနားရောက်လာသည့် မင်းရဲက သူမကိုယ်လေး ကို အလွယ်တကူသိမ်းဖက် ရင်ချင်းအပ်ပစ်တာကို နစ်နေအောင် လက်ခံလိုက်ရ၏။

“အချစ်ကို လွှတ်”

“မင်းပဲ ကိုက လူဆိုးဆို”

“အို... အဲဒါက အချစ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ မမကြီးတို့ ပြောတာ”

“အခုမှ ဘွားခတ်လို့မရတော့ဘူး ကလေးမ၊ ကိုယ်ဘယ် လောက်ဆိုးကြောင်း ပြမလို့”

“အချစ်မကြိုက်တာ မလုပ်နဲ့ဆို”

“ကိုကိုနော်... အချစ်ကို”

“သိပ်စကားများတဲ့ပါးစပ်လေး... လာနဲ့”

“အို”

အချစ်တစ်ကိုယ်လုံး မင်းရဲရင်ခွင်မှာ နစ်မြုပ်သွားကာ ဘာ စကားမှ ဆိုခွင့်မရပဲဖြစ်သွားသည်။ မင်းရဲက သူ့စကားနှင့်အညီ လူဆိုးပီသစွာ အချစ်မျက်နှာလေးအနံ့ အနမ်းတွေ သိပ်သည်း လှိုက်လှဲစွာ ခြွေအချမှာ အချစ် အလန့်တကြား ဇွတ်အတင်း သူရင်ခွင်ထဲက ရုန်းဖို့ကြိုးစားပေမယ့် မရ။ မြဲမြဲကြံ့ခိုင်စွာ ရစ်နှောင်သိုင်းဖွဲ့ထားသော မင်းရဲလက်များက အချစ်ကို လှုပ်လှိုမရ အောင် တင်းကျပ်စွာ ရင်ချင်းပူးကပ်ပစ်လိုက်၍ အချစ်မျက်နှာလေး ပိုပင့်မော့ ပေးလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားတာပဲ အဖတ်တင်သည်။

“ကိုကိုနော်... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“လွှတ်ဆို”

“အခုမှ မရတော့ဘူး”

“ဟာ... အို”

ထုရိုက်ရန် ရွယ်လိုက်သော အချစ်လက်အုံကို ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းလိုက်သောကြောင့် အချစ် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားချိန်မှာ မင်းရဲအနမ်းတွေက မေးဖျားမှတစ်ဆင့် ဖြူနေသော လည်တိုင်ဆီ တိုးဝှေ့ဖြတ်သွားကာ ရင်ညွန့်ဖွေးဖွေးမှာ ရပ်တန့်သွား၍ အချစ်

၁၉၆

ထုတ်ခွေလီ

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

၁၉၇

မျှင်လုံးထဲ ပြာခနဲဖြစ်သွားသည်။ အသက်ရှူမှားမတတ် ကျယ်လောင်သွားသည့် အချစ်ရင်ခုန်သံတွေကို သူကြားသွားမှာ စိုးရိမ်သွားပေမယ့် အချစ်နည်းတူ အခုန်မြန်နေသည့် သူရင်ခုန်သံကိုတော့ အချစ် ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်သည်ကလည်း ထူးဆန်းနေသည်။

“ပြော... နောက်တစ်ခါ ကိုကို ဆိုးတယ်လို့ ပြောဦးမှာလား”

“မသိဘူး”

“ကိုကိုနော်”

“အချစ် ကိုကိုကို ဒီထက် ပိုမမုန်းချင်ဘူး သိလား”

အချစ်က မင်းရဲရင်ဘတ်ကြီးကို သူမလက်လေးတွေနှင့် ဇွတ်အတင်း ထောက်ထားတာကိုကြည့်ပြီး မင်းရဲနှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးသဲ့သဲ့ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ ရှက်စိတ်ကြောင့် ပန်းနုရောင်ကြွနေသည့် မျက်နှာလေးက လှသလို နီရဲဖောင်းကြွနေသည့် နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်လေးကလည်း လှသည်။

“မင်းက ကိုကို မုန်းနေတာလား အချစ်”

“အချစ်ကို လွှတ်”

“မေးနေတာ ဖြေလေ”

“ဘာမှ ဖြေစရာမရှိဘူး”

ဦးမိုးစာပေ

“အချစ်”

“ဖယ်ပါ”

“မင်း ကိုကို အသည်းယားအောင် လုပ်နေတာလား”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

သူမလက်လေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် မင်းရဲလက်တွေကို ရုန်းဖယ်ဖို့ကြိုးစားနေပေမယ့် သူ့မျက်နှာကိုတော့ တစ်ချက်မှ မော့မကြည့်။ ခေါင်းတွင်တွင်ငုံထား၍ မင်းရဲကပဲ လှပနုထွေးသည့် သူ့မျက်နှာကြီးကို ဇွတ်အတင်း ငုံ့မိုးလိုက်ကြည့်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

“အချစ်”

သူ ခေါ်ပေမယ့် အချစ်က မထူး။

သူ အသည်းယားလာကာ သူမလက်လေးကို အားနှင့် ဆောင့်ဆွဲယူလိုက်တော့ ပါးလှပ်သော အချစ်ကိုယ်လေးက သူရင်ခွင်ထဲ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ထွေးခနဲ ရောက်လာသည်။

“အချစ်”

“ဘာလဲလို့”

“ပြော... ကိုကို မုန်းလား”

“မုန်းတယ်”

ဦးမိုးစာပေ

“ဟင်”

လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသည့် အချစ်ထံမှ အဖြေစကားကြောင့် မင်းရဲ့ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားချိန်မှာ လှပသော အချစ် မျက်နှာလေး ဖျတ်ခနဲမောလာပြီး သူ့မျက်နှာကို မျက်လုံးရွှံ့ကြီးတွေ နှင့် ကြည့်သည်။

“ကိုကို သိချင်တာ သိရပြီမဟုတ်လား၊ အချစ်ကို လွှတ်”

“မလွှတ်ဘူး”

“ဟင်”

“မင်းချစ်နေတာ ဟိုကောင်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာ”

မေးလိုက်တုန်းက သူ့လိုလူကို မချစ်ဘဲ မုန်းတယ်ဆိုသည့် အချစ်စကားကြောင့်ဖြစ်ပေမယ့် သူမက သူ့အမေးကို ခပ်လွယ် လွယ်ဖြေလိုက်တော့ မင်းရဲ့ရင်ထဲ ဘယ်နေရာမှန်းမသိ။ တင်းခနဲ၊ ဖျင်းခနဲဖြစ်သွားကာ အချစ်မျက်နှာလေးကို ခံစားချက် မျိုးစုံဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ အချစ်ကလည်း အညံ့မခံ။ သူမကို ချစ်အနမ်းတွေ ဇွတ်ပေးပြီး သူမကို တွေ့ကရာလူနှင့် စွပ်စွဲချင်နေ သည့် ကိုကိုကို ခံပြင်းစိတ်နှင့် ပြန်အရွံ့တိုက်လိုက်တော့ ကိုကို

မခံရပ်နိုင်ဖြစ်သွားမှန်း သိလိုက်သည်။

“ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတာ... လာစမ်း”

“ခဏနေဦး ကိုကို”

“ဘာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ အချစ်ကို ခဏခဏ နမ်းနေရတာလဲ”

“ဟင်”

ဒီတစ်ခါ အချစ်အမေးကို ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိဖြစ်သွား သူက မင်းရဲ့ နောက်မှ မင်းရဲ့ခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲ အကြိတ်တစ်ခု ရသွားကာ အချစ်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး တစ်ခွန်းချင်းဖြေ လိုက်သည်။

“မုန်းလို့”

“မုန်းရင် မနမ်းနဲ့”

“ဘာ”

“အချစ်လည်း ကိုကိုကို မုန်းတယ်”

“ဘာကွ”

“မင်းသဘောနဲ့မင်း ကိုကို မုန်းချင်တိုင်း မုန်းလို့မရဘူး အချစ်”

“ကိုကိုလည်း ကိုကိုသဘောနဲ့ အချစ်ကို နမ်းချင်တိုင်း”

နှမ်းလို့မရဘူး ကိုကို”

မင်းရဲနှင့်အချစ် အကြည့်ခြင်းဆုံသွားတော့ သူပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက လူလည်မလေးဘဲ အချစ်”

“ကိုကိုလောက်တော့ မလည်ပါဘူးနော်”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းကို ကို အရှုံးပေးတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကို”

အချစ်ကိုယ်လေးကို သူ ညင်သာစွာ ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်သည်နှင့် အချစ်က မင်းရဲကို ကျောခိုင်းပြီး သူ့နားမှ ညင်သာစွာ ထွက်ခွာသွားသည်။ မင်းရဲမှာသာ နေရာမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ရင်း ချိုမြရစ်မှုနဲ့သည့် ချစ်အနမ်းတွေကို ပြန်လည်အမှတ်ရလျက် ရင်ထဲသိမ့်ခနဲ လှုပ်ခတ်သွားသည်။

အခန်း (၂၃)

“မင်းရဲက အချစ်ကို ခိုးပြေးသွားခဲ့တာ ဆည်းဆာ၊ ငါနဲ့ နင့်ကို သူတို့ဘဝထဲ မလာနဲ့လို့ ငြင်းဖို့ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ သက်သေမှ မရှိတော့တာ”

“အဲဒီလောက်အထိ ဆည်းဆာအပေါ် အလိုမရှိတာလား မောင်”

တိုးတိုးရေရွတ်တော့ မျက်ရည်တွေက အပြင်မှရွာသော မိုးနှင့်အပြိုင် ပါးပြင်ပေါ် ဝေါခနဲ ကြွေကျသည်။ ဆည်းဆာက အိပ်ရာဘေး ခုံပုလေး၌ စတန်းဖြင့်ထောင်ထားသော ဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်မိသည်။ မောင့်အား အဖြေပေးပြီးပြီးချင်းနေ့က ရိုက်ထားသောဓာတ်ပုံ။ မောင့်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆည်းဆာက မရမက ဆွဲဖက်ထားတာ ထိုလက်မောင်းမှာ ပါးအပ်ပြီး အမွှေးကုန်

ရယ်ပြန်သော သူမ။ ဒီဇာတ်ပုံထွက်လာတော့ နန္ဒက ကျကျနန ဝေဖန်ဖူးသည်။

“သေချာတယ်၊ ဒီကောင် နင့်ကိုလမ်းခွဲဦးမှာ၊ မယုံမရှိနဲ့၊ ကိုယ့်ဘက်က ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ကြိုပြင်ထား၊ အရေးကြီးတာ မချစ်သွားစေနဲ့၊ မဟုတ်ဘူး၊ အရမ်းမချစ်သွားစေနဲ့၊ အချစ်မှာယုံလို့ ပုံအပ်တဲ့သူက ရှုံးတာပဲ ဆည်းဆာ၊ မကြားဘူးရင်မှတ်သွား၊ အလျားအနံ အသွားအပြန်ဆိုတာ အချစ်မှာ မရှိဘူး၊ ပေးစရာရှိရင် အကုန်ပေးလိုက်ရမှာ၊ အဲဒါ ချစ်ခြင်းရဲ့ သဘောတရား”

မောင့်ကို အဝေးကပဲ ကြည့်ကာ စတိုင်(လ်)မိမိမိုက်မိုက်ကို သဘောကျခဲ့တဲ့ အိတ်ကပင် ဝေဖန်သည်။

“အေးဟ၊ သူငါသနာက ရန်ဖြစ်တာ၊ ရည်းစားများတာ၊ ဗီဇက မဟုတ်မခံနဲ့၊ ပြုပြင်ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ဆိုတာလည်း သူသဘော ပါဦးမှ၊ မင်းရဲနုလုံးသားက ရင်ခုန်ဖို့ပဲ အကျုံးဝင်တာ၊ အချစ် မရှိဘူးတဲ့၊ ကြားဖူးတာ မှန်ပြီလား မသိဘူး ဆည်းဆာ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော်ကြားတဲ့သူနဲ့ တွဲရတာပဲ၊ ရှင်ခွင်ထဲထိ အဝင်ခံလိုက်၊ ရင်ဘတ်ထိ မထည့်နဲ့ပေါ့”

ပြောတာတော့ လွယ်သည်။ တကယ့်လက်တွေ့မှာ ဆည်းဆာ က မောင့်အပေါ် ဟိုးအရင်ကတည်းက တစ်ဖက်သတ် စွဲလမ်း

ခဲ့သူ။ ချစ်ခွင့် ပန်တန်းကလည်း တခြားသူတွေလို ချစ်ပါရစေ၊ ကြိုက်ပါရစေဆိုပြီး ပြောခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ...

“ချစ်သူတွေလို တွဲကြည့်ရအောင်”

အရောင်ရင့်သော နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ စီးကရက်ချိတ်ရင်း ပြောခဲ့ ဖူးသည်။ ပြိုင်တူချစ်ခွင့်ပန်သလို အုပ်စိုးကပါ အဖြေတောင်းတော့ သူက ဒီအကြောင်းတွေ ကြိုသိပြီးသူလို ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သည်။

“ရွေးပါ၊ မင်းစိတ်ကြိုက်၊ ကျန်ခဲ့လည်း ကိုယ်ကတော့ ဝမ်းမနည်းတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အုပ်စိုးကိုတော့ မရှုံးချင်ဘူး”

ပေါ်ပေါ်တင်တင် ကြေညာခဲ့သည်။ ဘုကျကျပြောတတ် သော နှုတ်ခမ်းတွေနဲ့ မှန်ကုတ်ကုတ် မျက်နှာအား ဆည်းဆာက ပစ်စလက်ခတ် မုန်းပစ်ချင်သည်။ ကိုယ့်ကို တန်ဖိုးမထားသလို ခပ်သဲ့သဲ့ လှောင်ရယ်တတ်သူအား စိတ်နာနာနှင့် မေ့ပစ်ချင်သည်။ သို့ပေမယ့် နာကြည်းစိတ်က သပ်သပ်။ မုန်းမေ့မရသော ခံစား ချက်ကတစ်မျိုးနှင့် ဤတစ်ယောက်ကို စွဲလမ်းချစ်ခင်ခြင်းသည် သေရာပါမယ့် ဒဏ်ရာတစ်ခုဖြစ်ခဲ့လျှင် ဆည်းဆာက သူ့အမေ နှင့် အစ်မရှေ့တွင် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာတရားတွေ ဘေးချိတ်ပြီး ကြွေးကြော်ခဲ့သည်။

“လက်ထပ်သူနဲ့ ချစ်သူ တစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်ချင်

တယ်။ ဆည်းဆာတို့ ချစ်ခဲ့ကြတာ လူသိရှင်ကြားပါ အန်တီ”

တိမ်မယောင်နဲ့နက်သောစကားမျိုး ဆည်းဆာ ပြောဖူးခဲ့သည်။ အခုတော့ ကိုယ့်အရှက်၊ သိက္ခာ၊ မာနတွေ ဘေးချိတ်ပြီး ကြိုးစားသမျှကို သူမ ခြေလှုပ်လက်လှုပ်လုပ်ရုံနှင့် ရေမှာရေးသော အရုပ်လို အရာမထင်တော့လဲ။ ဆည်းဆာက မျက်ဝန်းကိုမှိတ်ကာ ဓာတ်ပုံကို စားပွဲပေါ် မှောက်ချသည်။ လောက၌ အချစ်ကြောင့် အသက်ပေးသူ ဘယ်နှယောက်ရှိမည်လည်း မသိခဲ့ပေမယ့် ဆည်းဆာက နောက်ဆုံးစာရင်းဝင်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဆုတစ်ခုတော့ တောင်းခဲ့ချင်ပါသည်။ နောင်ဘဝဆက်တိုင်း နှစ်ကိုယ်တူ ချစ်ရည် မျှသောသူဖြစ်ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား။

အခန်း (၂၄)

“မ... မလုပ်ပါနဲ့ ဖေဖေ၊ မေ့မေ့ကို အရမ်းကြီး မရှိက်ပါနဲ့၊ ဖေဖေ... မလုပ်ပါနဲ့။”

အချစ်က အခန်းထောင့်မှာထိုင်ရင်း ငိုကာ တတွတ်တွတ် ရွတ်နေပေမဲ့ အသံတို့က လည်းချောင်းဝတွင် တိုးတိမ်ပျောက်ကွယ် သွားသည်။ လူက တဆတ်ဆတ်တုန်နေခြင်းကို ထိန်းမရ။ အဆမတန် အေးသော နှင်းခဲကြားထဲ ထိုင်နေရသလို ကြောက်လွန်း၍ လက်ဖျား ခြေဖျားတွေ အေးစက်ကာ မေးတွေ တဂတ်ဂတ်ရိုက်နေသည်။ မေမေက အချစ်ရှေ့မှာ လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ခံထားရ၍ လူက ကယ် ရာမဲ့ အရှိက်ခံနေရသည်။ ကြာပွတ်ကြီးက ရွမ်းခနဲ အော်သံပေး၍ မေမေကိုယ်ပေါ်ကျသွားတိုင်း အင်္ကျီစတွေ စုတ်ပြဲကုန်ကာ ဖြူနသော အရေပြားမှာ ညိုရဲသော အစင်းရာကြီးထင်သွားသည်။

“အား... ကြောက်ပါပြီ အစ်ကိုရယ်၊ သီရိကို မရိုက်ပါနဲ့ တော့၊ သီရိရှိခိုးပြီး တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာအခုမှ ကြောက်ပါပြီလဲ”

ဖေဖေက အရက်ခွက်ကို တရုတ်ထိုးမော့ကာ စားပွဲပေါ်ပြန် ဆောင့်ချသည်။

“နင်က ငါ့ကို ဘာချစ်တာလဲ... ပြောစမ်း၊ နင့်စည်းစိမ်တွေနဲ့ ငါက နေရတာဆိုပြီး ငါ့ကို အမြဲမကောင်းပြောဖို့ ကြံစည်နေတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

“ဘာအခုမှ ကြောက်နေတာလဲ၊ ဘာအခုမှ တောင်းပန် တာလဲ”

“ကဲကွာ... ကဲ”

“အမလေး... လုပ်ကြပါဦး၊ ကျွန်မကို ကယ်ကြပါဦး”

ဒီအိမ်ကြီးမှာ အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းနှင့် နန်းတော်ကြီး တမျှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားပေမဲ့ စီခနဲ ကြားလိုက်ရပြီဆို ဖေဖေဒေါသ သံကြီးပဲဖြစ်ကာ အိမ်ရှေ့လူယုံတွေ၊ အိမ်အကူတွေက ဝင်တားဆီးရဲ သူ တစ်ယောက်မှမရှိ။ ဖေဖေ ရိုက်သမျှ မေမေက ငိုယိုလူးလိမ့် ခံကာ ဖေဖေ အမှူးပြေသောအခါ သူ ပေးခဲ့သော ဒဏ်ရာတွေ

ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ ကျလာ၏။

“ဒီအရက်ဝင်သွားတိုင်း အစ်ကို ဘာဖြစ်သွားလည်း မသိဘူး သီရိရယ်၊ လူစိတ်ပျောက်ပျောက်သွားတယ်။ တော်ပြီ နောက်ဆို သီရိကို အသားနားအောင်၊ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ် တော့ဘူး”

ကတိတွေပေးခဲ့လည်း ခဏပါပဲ။ အရက်နဲ့ ကြာကြာကင်းကွာ လို့မရတဲ့ ဖေဖေဟာ မူးလာလျှင် သွေးဆိုးမြဲ။ စိတ်ထဲထင်တာ တွေကို တကယ့်အဖြစ်မှန်လို့ ယူဆကာ မေမေ့ကို နှိပ်စက်မြဲ။ ထုံးစံအတိုင်း ထိုညက မိုးတွေသည်းကြီးမည်းကြီးရွာသည်။ နဂို ကမှ ချမ်းအေးလှသည့်တောင်ပေါ်ဒေသမှာ မိုးကပါ ထပ်နှိပ်စက် တော့ လူတွေအားလုံး စောင်ပုံထဲက မထွက်ချင်သော ရာသီဥတု ဖြစ်သည်။

“ခွမ်း”

ဖန်ခွက်ထိခတ်သံ၊ ပြီးတော့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းသံ။

“ဘာသံပဲကြားကြား အခန်းထဲက မထွက်လာနဲ့နော် သမီး”

အချစ်ကို ခြေအိတ်လက်အိတ်တွေ စွပ်ပေးရင်း မေမေမှာခဲ့ သော စကားကို အချစ် မေ့သွားခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းထဲ ခြေဖော့နင်း ပြီးထွက်ကာ လှေခါးဆီဆင်းခဲ့၏။ လက်ရန်းတွေကြားမှ ချောင်း

၂၈

ဆုအခွေလီ

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

၂၉

ကြည့်ရင်း ထမင်းစားခန်းဆီ မြင်ရသော လှေခါးထစ်တွေဆီ
ရောက်သွား၏။

“သီရိကို လွှတ်”

“မလွှတ်ဘူး”

“ကဲဟာ”

“ဝုန်း”

“အမလေး”

‘မေမေ’လို့ အချစ်က စိတ်ထဲမှ ဝမ်းနည်းစွာ ရေရွတ်သည်။
မေမေတို့ရန်ပွဲကို တားမည့်သူမရှိ။ မေမေခံစားနေရသည့် ဒုက္ခ
ကြောင့် အချစ် လှိုက်ခနဲဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် ပါးပေါ် မျက်ရည်ကျ
လာ၏။ လေပြင်းတိုက်ခံရတဲ့ ဖယောင်းတိုင်မီးက ဟုတ်ခနဲ
ချက်ချင်း ပြန်ငြိမ်းသွား၏။ ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ အချစ်
ဟာ မေမေ့ကို လည်ပင်းညှစ်နေတဲ့ အဖေ့ကိုတစ်လှည့်၊ နာကျင်
လွန်းလို့ အော်ဟစ်နေတဲ့ မေမေ့ကို မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့်
ငေးနေချိန်မှာ အခန်းထဲကို ဒေါသန္တာ ဝင်လာပြီး ဖေဖေ့ကို
သေနတ်နှင့် ပစ်ချလိုက်တာ မြင်ရသည်။

“ဖေဖေ”

“ဒိုင်း”

“အမလေး... ဖေဖေ သေပါပြီ”

အချစ်မျက်လုံးထဲ ပြာခနဲဖြစ်သွားပြီးနောက် သူမမျက်ဝန်းထဲ
အမှောင်ရိပ်တွေ ဖုံးလွှမ်းလာ။ အလန့်တကြား ဟစ်အော်လိုက်သည့်
အချိန်မှာ ခြောက်ခြားစရာ အိပ်မက်ဆိုးမှ အလန့်တကြား နိုးထလာ
သူက အချစ်။

အခန်း (၂၅)

“အား”

အော်သံအကျယ်ကြီး။ တစ်ပြိုင်နက် ထိတ်လန့်ကြား ရုန်းကန်ခြင်းတွေနှင့်အတူ အချစ်က အိပ်နေရာမှ ဝန်းခနဲထထိုင်သည်။

“ဟေ့... ဟေ့... အချစ်... အချစ်... သတိထားဦးလေ”

ကိုယ့်ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လှုပ်သည်။ ကိုယ့်ပါးပြင်ကို လက်ဖမိုးနှင့် ခပ်ဆဆပုတ်နှိုးသည်။ ဒါတွေကို ခံစားသိရှိနေရင်းက အချစ်သည် မှိန်ဖျော့ဖျော့ မီးရောင်အောက်မှ အိပ်ခန်းကျဉ်းလေးကို သတိထားမိသွားသည်။ မျက်ဝန်းတို့က တစ်ခန်းလုံး ချာချာလည်အောင် လိုက်လံအကဲခတ်နေပြီးမှ မင်းရဲထံ နောက်ဆုံး အကြည့်ရောက်လာ၏။

“ကိုကို”

ငိုချတော့မလို မျက်ဝန်းတွေထဲ အားကိုးရိပ်ကို တွေ့နေရ

မိုးမိုးတပေ

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

၂၀၀

သည်။ အမြဲတစေ နီမြန်းနေသော နှုတ်ခမ်းပါးတွေက အရောင်ဖျော့ကာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးကျတော့ နီမြန်းမြန်းနှင့်။ မင်းရဲက သူမပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ထားသည့် လက်တွေကို ဖွယ်လိုက်၏။

“အိပ်မက်ဆိုးမက်ပြီး မင်းအရမ်းလန့်သွားတယ်နဲ့တူတယ်၊ နေဦး... ကိုယ် ရေသွားယူ...”

“ဟင့်အင်း... မယူပါနဲ့”

ခုတင်ပေါ်က သူ ထအထွက်မှာ အချစ်က လက်တစ်ဖက်ကို ကမန်းကတန်း လှမ်းဆွဲသည်။ ပူနွေးသော လက်ဖဝါး အထိ အတွေ့ကြောင့် မင်းရဲက နောက်လှည့်ကာ သူမနဖူးကို စမ်းကြည့်သည်။

“မင်း ဖျားနေတာလား အချစ်၊ ဟင်... ကိုယ်တွေပူနေတယ် မဟုတ်လား”

မေးလည်းမေးကာ လက်ကသွေးခုန်နှုန်းတွေစမ်း၊ ပါးလေးနဖူးလေးနှင့် လည်တိုင်ကျောတွေပါမကျန်အောင် မင်းရဲက လိုက်စမ်းကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်တွေ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေတာကိုး”

“ခေါင်းတွေ ထိုးကိုက်လာတယ် ကိုကို၊ ပြီးတော့ ချမ်းလည်းချမ်းတယ်”

မိုးမိုးတပေ

ဒူးနှစ်ဖက် စုကျပြီး လက်တွေနှင့် ပြန်ဖက်ထားကာ ပခုံးတွန့် ပြုတ်က သနားစရာ။ မင်းရဲ ဂွမ်းစောင်ကိုဖြန့်ရင်း သူမပခုံးနောက်မှ သိုင်းခြုံထားပေးကာ ခုတင်ပေါ်ချပေးသည့် ဓာတ်မီးကို ကောက် ကိုင်သည်။ ဒီအိမ်လေးက ရန်ကုန်မြို့တွင်းထဲမှာ မဟုတ်ဘဲ မြို့ပြင် ရောက်ကာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွေက အိမ်တွေကလည်း ခေါ်မကြား၊ အော်မကြား။ ခြံအကျယ်ကြီးမှာ ခြံစောင့် ဦးလုံးတစ်ယောက်တည်း ထားကာ ဒီညတော့ ဦးလုံးကို ခြံနောက်ဘက်တံလေးမှာ သွားခေါ်၍ ရနိုင်ပါသည်။ ဒီခြံကြီးထဲ သူတို့သူငယ်ချင်းတစ်စုက ထမင်းဟင်း လာချက်စားတာမျိုး၊ ဂစ်တာစုတီးကာ ပျော်ပွဲစားထွက်ကြတာ မျိုးကြောင့် သူနှင့်ဒီခြံက စိမ်းတော့ မစိမ်းလှ။

“ဒီမှာ ခဏနေဦး”

မင်းရဲက ပြောလည်းပြော၊ ထရပ်တာလည်း တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်ပေမဲ့ သူထက် ပိုမြန်လှတဲ့ သူမက မင်းရဲလက်ကို မလွှတ်ဘဲ ဆွဲထားသည်။

“ကိုကို ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

“ဆေးသွားရှာရမှာပေါ့”

လက်မှ မီးစုန်းပါသော နာရီကို မြှောက်ကြည့်တော့ ညနှစ် နာရီတိတိ။

“ဦးလုံးကို သွားနှိုးပြီး ဒီအနီးနာက ဆရာဝန်ရှိရင် ပင့်ခိုင်း မလို့”

“ဟင့်အင်း... မသွားပါနဲ့ ကိုကို၊ သွားမယ်ဆိုလည်း အချစ် ကို မထားခဲ့နဲ့၊ အချစ်ပါလိုက်မယ်”

ခုတင်ပေါ်က ဆင်းချလာတော့လည်း ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်နှင့် ဖြစ်သည်။

“အချစ် ဒီမှာမနေရဲဘူး”

ပြောပုံက သနားစရာ။ မင်းရဲက အဖျားရှိနေကြောင့် နီမြန်းကာ အရောင်ရင့်နေတဲ့ မျက်နှာလေးကို စီးမိုးစိုက်ကြည့်ရင်း သူမပါပြင် တွေ နမ္မတ်နေတာကို ငေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ ထို့ပြင် ရှေ့သို့ စုလုံးထွက်နေသည့် နှုတ်ခမ်းလေးက နီးကပ်စွာ။ သူက မျက် တောင်ခတ်ကာ မျက်နှာပါ လွှဲပစ်သည်။

“မင်း ဖျားနေတာ လိုက်လို့ဘယ်ရမလဲ... နေခဲ့၊ ကိုယ်ချက် ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်”

တွဲထားသောလက်ကို ဖြုတ်ချကာ လှည့်ထွက်ဟန်ပြင်သည်။ တိုယ်ဆိုသော အသုံးအနှုန်းကြောင့် အချစ်ရင်ထဲ ချက်ချင်း နွေး ထွေးသွားသလို ခံစားရသည်။ ခံစားမှုအပေါ် အာရုံစိုက်စဉ်မှာပဲ အချစ်လက်ထဲက သူရုန်းထွက်သွားမှုကြောင့် ကြောက်လန့်စိတ်က

ရင်သို့ အလုံးအရင်းလိုက် ဝင်ဆောင်သည်။

“ဟင့်အင်း... မသွားပါနဲ့ ကိုကို”

ခြေလှမ်းအရွေ့မှာ မျက်လုံးတွေ ပြာခနဲဖြစ်ကာ ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ။ ရပ်တည်ရာ မြေကမ္ဘာလှည့် အထိန်းအကွပ်မဲ့ ချာချာ လည်သွားသလို အချစ်က ယိုင်ခနဲဖြစ်ကာ အသည်းထဲ တလှုပ် လှုပ်နှင့် အေးစက်သွားသည်။ ခြေအစုံပေါ် ရပ်တည်နိုင်စွမ်းမရှိဘဲ လူက ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့... ဟေ့... မင်း”

အလန်တကြားအော်သံနှင့် အချစ်က ရင်ခွင်တစ်ခုထဲ ပြိုကျ သွားခဲ့သည်။

“ကဲ... ငါ မသွားတော့ဘူး၊ လာ... နောင်ပေါ်လှနေလိုက်”

မင်းရဲက ပါးလှပ်လှပ်ကိုယ်လေးအား ဖေးမကူရင်း ခုတင်ပေါ် လှဲစေကာ စောင်ကို မေးဖျားအထိ ဆွဲချိပေးထားသည်။ ဒါတောင် သူ့လက်တစ်ဖက်ကို သူ့မလက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကြား ဆွဲယူညစ်လိုက် သည်။

“ကိုကို ဘယ်မှ မသွားနဲ့နော်”

မင်းရဲက သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အဖျားနီကြောင့် မျက်ကြောလေးတွေ စင်းကျနေရာမှ မျက်ဝန်းတွေ မှိတ်ချ

တော့ ထူကဲကော့ရောသော မျက်တောင်တွေက ပါးပြင်မှာ အရိပ် ထင်သည်။ တစ်ညတည်းနဲ့တင် ချောင်ကျသွားတဲ့ မျက်နှာနုဖတ် ဖတ်လေးကို မင်းရဲ ငေးကြည့်ရင်း သူ့မှားသွားပြီလားလို့ ထင်တိုင်း ကြုံခဲ့သည့် ဘဝထဲမှာ ပထမဆုံးအဖြစ် နောင်တရသည်။ မသိနား မလည်သူအပေါ် ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော မခံချင်စိတ်ကြောင့် သူ အနိုင်ကျင့်သလိုဖြစ်သွားမှန်း သိသည်။ ဒါဆို ဆောရီးလုပ်ပြီး လူမှန်နေရာမှန် ပြန်ပို့မလားဆိုတော့ အသိစိတ်က ခေါင်းယမ်းကာ ငြင်းဆန်၏။ သူနဲ့ တစ်ညလုံး အတူရှိနေခဲ့သည် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာတရားလို့ တွေးမိတော့ နှလုံးသားထဲမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ ငဲ့ကွက်ခြင်း၊ စာနာခြင်းတွေ နေရင်း ထိုင်ရင်း ပြည့်ဝလာသော ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့သြမဆုံးရှိနေသည်။

“အင်း... ဟင်း... ဟင်း၊ ချမ်းတယ်၊ အရမ်းချမ်းတယ်”

နှုတ်ခမ်းမဖွင့်ဘဲ ညည်းသံနှင့်အတူ သူ့လက်ကို မရမက ဆွဲဖက်ထားခြင်းတို့ကြောင့် တောင်စဉ်ရေမရသော အတွေးတွေ လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်ကုန်၏။ မင်းရဲက လွတ်လပ်နေသော လက် တစ်ဖက်ဖြင့် တစ်ထည်တည်းသော စောင်ကိုဆွဲချိပေးလည်း အဖျား တက်၍ ချမ်းသောဒဏ်မှ ဝှမ်းစောင်က ကာကွယ်မှုမပေးနိုင်။

“အင့်... ဟီး... ဟီး၊ ချမ်းလိုက်တာ၊ မေမေ... အချစ်ဆီ

ပြန်လာပါ”

တုန်ခိုက်စွာ တောင်းတသံတွေနှင့်အတူ သူမကိုယ်လေး ဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

“အ... အချစ် အရမ်းချမ်းလို့ပါ၊ အချစ်ကို ဖက်ထားပေးပါ”

နတ်ကျသလို တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေတဲ့ သူမကိုကြည့်ရင်း မင်းရဲ ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ သက်ပြင်းချသည်။ ဆေးပညာ အဆိုအရ သက်ပြင်းတွေ ခဏခဏချရလျှင် အသက်ဘို့တတ် သည်ဟု သူ ကြားဖူးပါသည်။ ဒီတစ်ညတည်းနဲ့ပင် သူ အသက် ဆယ်နှစ်လောက် တိုသွားပြီလားမသိလို့ ရယ်စရာတွေလည်း မရယ်နိုင်၊ ထိုညက တစ်ယောက်အိပ်ခွတင်လေးပေါ်မှာ ခြစ်ခြစ် တောက်ပူနေသော သူမကို ရင်ခွင်ထဲထည့်ထားရင်း မိုးလင်းတဲ့ အထိ အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့တာ သူပဲဖြစ်၏။ သူမ ပါးပြင်လေးတွေ စမ်းကြည့်လိုက်၊ သူမနဖူးစွန်းမှာ သူပါးအပ်ရင်းက အစိုးရိမ်ကြီး ကာ ပူပင်ခြင်းဆိုတာ ဘဝမှာ ဒါပထမဆုံးလို့ပြောရင် သူပတ်ဝန်း ကျင်ကလူတွေ မင်းရဲကို လက်ညှိုးထိုး ဟားတိုက်ရယ်ကြမလားပင် မသိ။ သူကတော့ မနက်ဖြန်ကို ကြိုမမြင်ပေမယ့် အရည်ပျော် တော့မည့် သူ့ကြမ္မာကို ကြိုသိနေခဲ့တာနဲ့ တကယ်ဆို မင်းနဲ့ငါက နီးရက်နဲ့ဝေးခဲ့တာ ဟိုအရင်ကပါ။

အခန်း (၂၆)

“ဆေးမထိုးချင်ဘူးဆိုတော့ သောက်ရမဲ့ဆေးတွေ များတယ် နော်၊ ကို(စ်)ပြတ်အောင် သောက်ရမယ်။ ပြီးတော့ ထမင်းမစားရ ဘူး။ ဆန်ပြုတ်တို့၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်တို့ပဲ စားရမယ်။ မနက်ဖြန် တစ်ခေါက်တော့ လာပြလိုက်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ၊ စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပါဘူးနော်”

မင်းရဲဟာ ကိုယ်လျှာရှည်မေးပြီးမှ ဆရာဝန်မရဲ့ အပြုံးကို မြင်တော့ ကိုယ့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ရိုက်ချင်စိတ် ပေါက်သွားရသည်။ ဆရာဝန်မကတော့ နားလည်သလို အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။

“မစိုးရိမ်ရပါဘူးရှင်၊ အအေးမိလို့ ရိုးရိုးဖျားတာပါ၊ လူနာနဲ့ လူနာရှင်က လိုက်လည်းလိုက်ပါရဲ့။ အဟွန်း... ဆေးမထိုးချင်ဘူး

လို တစ်ချက်ချွဲတာနဲ့ ယောက်ျားက ခေါင်းညိတ်ပြီးသားကိုဖြစ်ရော”

ဒေါက်တာမမက ပြောတော့ ကိုကိုမျက်နှာက အိုးတိုးအမ်းတမ်းနဲ့နီလျက် ဆံပင်တွေ သပ်နေသေးသည်။ အချစ် အတောမသတ်ရယ်လေသည်။ သူပဲ ခိုးတုန်းက ခိုးပြေးထားပြီးတော့ အခု ယောက်ျားလို့ အခေါ်ခံရတော့ သူပဲ ရှက်ပြန်၏။ အချစ် ရှက်ဖို့ထားပါဦး ကိုကိုရယ်လို့ ထပြောလျှင် ဒီနေရာတင် ကျွမ်းနှစ်ပတ်လောက် ထိုးသွားနိုင်သည်။ စတွေ့ခါစကတော့ မျက်နှာတည်ကြီးမှာ လက်သီးတရွယ်ရွယ်နဲ့မို့ အချစ် ကြောက်ခဲ့တာမှန်ပေမဲ့ အခုတော့ ကြင်နာတတ်သည့် ကိုကိုနှလုံးသားကို တစ်ညတည်းနှင့် သိမြင်ခွင့်ရခဲ့လေပြီ။ ပြီးတော့ ကိုကိုသာ အနားရှိလျှင် ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ရဲသည့် သတ္တိတွေကလည်း ဘယ်နေရာက ထွက်ပေါ်လာမှန်း မသိ။ ကြောက်စရာမရှိတော့သလို ထိတ်လန့်ခြင်းကင်းသည့် နှလုံးသားက အခုမှ ငြိမ့်ညောင်းသော တောင်ပံခတ်သံနှင့် ရင်ခုန်သံကို စတင်ကြားဖူးတာဖြစ်၏။

“ဒါနဲ့ စပုတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့နော်။ ဆေးပညာရှုထောင့်ကနေ မေးတာပါ။ ရှင်တို့ လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုရင် တားဆီးသင့်တဲ့ အရာတွေ၊ ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်တွေရော သိထားပြီးပြီလား”

“ရှင်... ဒေါက်တာပြောတာက”

အရေးထဲ မယ်မင်းကြီးမက နားမရှင်းသလိုနှင့် မျက်လုံးပြာကာ မေးခွန်းပြန်ထုတ်နေသေးသည်။ ဒေါက်တာကလည်း ဒါမျိုးဆို ရှင်းပြချင်နေတာ အသိသာကြီး။ နှုတ်ခမ်းတပြင်ပြင် လုပ်နေတာကြောင့် ချက်ဆို နားခွက်တင်မက တစ်ကိုယ်လုံးပါ မီးထတောက်သော မင်းရဲက...

“အားလုံး လုပ်ထားပြီးပါပြီ၊ ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါက်တာ”

နှုတ်ဆက်ကာ မေးချင်တာ မမေးရသေး၍ သံယောဇဉ်မပြတ်သော သူမကိုပါ လက်ဆွဲပြီး ဆေးခန်းထဲကထွက်သည်။ ဒါတောင် မချောက နောက်လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒေါက်တာပြောတဲ့ ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲဟင်”

ဆံပင်တွေ နားရွက်နောက်ကို ထိုးသိမ်းပြီး မော့မော့လေး မေးလာတဲ့ သူမကြောင့် ပါးစပ်ထဲ တစ်လုံးကြီးရောက်လာသည့် အရွဲ့အပဲ့စကားတွေက လည်ချောင်းဝ၌ ပျောက်ရှုကုန်၏။

“ဟာ... မိုက်တယ်ကွာ”

“အခြေအနေက ဤသို့ဤပုံတောင် ဖြစ်သွားကြပြီကိုး”

ဆေးခန်းရှေ့ထွက်မှ ကိုယ့်ကားဘော်ဒီကိုမှီပြီး စောင့်နေတဲ့ ဖိုးငါးနှင့်ဝေယံ။ နှစ်ယောက်စလုံး တမင် ပြီတိတိလှသေးတဲ့

မျက်နှာကြီးတွေနှင့်။ သူ လက်ဆွဲထားသည့် အချစ်ကိုတစ်လှည့်၊ ဆေးထုပ်ကိုင်ထားတဲ့ သူ့လက်တစ်ဖက်ကိုတစ်ကြိမ် သိသာအောင် ကြည့်ပြသည်။

“မင်းနဲ့မှ ချစ်တတ်ပြီပေါ့”

ဇော်ဝိုင်သီချင်းကို အဆွဲအငင်နဲ့ ထဆို၏။ ဝေယံက မေးဖူးက တိုနဲ့နဲ့ မှတ်ဆိတ်ကို လက်နဲ့သပ်ချကာ ဆရာကြီးအထာနှင့် ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင်... အပြောင်းအလဲလေးတွေရှိရင် ငါတို့ကို အစီရင်ခံဖို့ မမေ့နဲ့နော်၊ ပြောစမ်း... မင်း ပြောင်းလဲအောင် ဆွဲဆောင်လိုက်တဲ့ အကြောင်းအရာက ဘာလဲ”

“အေး... ဒါပဲ”

ပြောလဲပြော၊ သူက လိုက်ကန်တော့ နှစ်ယောက်သား ကားကိုပတ်ပြီး ပြေးလေသည်။ မင်းရဲက တံခါးနှစ်ပေါက်သာပါ သော သူ့ကားကိုဖွင့်၍ အချစ်ကို ဒီဘက်ခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။

“ငါ မှာတာတွေပါလား”

“အေး... ဝယ်တော့ ဝယ်လာတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဆိုဒ်မသိ တော့ ဝယ်ရတာ နည်းနည်းခက်တယ်”

ရုပ်တည်နှင့် လှမ်းဖိန့်သည်။ အဝတ်အစားအပိုမပါသည့် နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် သူက ညတွင်းချင်း ဖုန်းဆက်ပြီး ဝေယံ

တို့ကို စီစဉ်ခိုင်းကာ ဒီအရောက်လာပို့ခိုင်းတာဖြစ်၏။ ခိုင်းရတာ နည်းနည်း၊ ပေါက်ကရတွေပြောကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အကဲ ခတ်ချင်၍ ရောက်လာမှန်းသိသာသော ထိုနှစ်ယောက်အား မင်းရဲ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံဆဲတော့ ဝေယံက တစ်စခန်းထသည်။

“မင်းက ဆိုဒ်မသိတာ တော်သေး၊ ဒီကောင်က မြင့်တောင် မြင့်ဖူးရဲ့လားမသိ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

အနားရောက်သွားပြီး မင်းရဲက လက်သီးဆုပ်ပြ၏။ ဒီတော့မှ ဝေယံက စပ်ပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်လာ၏။

“အဟီး... မိန်းကလေးအဝတ်အစားကို မမြင်ဖူးဘူးလို့ပြော တာ”

ဒီတော့မှ မင်းရဲက မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ကြည့်ကာ ကားပေါ် တက်ကာ စက်နှိုးသည်။

“နောက်ကလိုက်ခဲ့”

“ဟင်... ငါတို့ လမ်းလျှောက်ပြီးတော့”

“မင်းတို့ ရန်ကုန်ကနေ ဒီအထိ လမ်းလျှောက်လာတာလား”

“ရမလား၊ ကားနဲ့လာတာပေါ့၊ ခြံထဲမှာ ကားထိုးပြီးမှ ဆေး ခန်းသွားတယ်ဆိုလို့ လမ်းလျှောက်လိုက်လာတာ”

ဖိုးငါးက မျက်လုံး ပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် ဝင်ဖြေသည်။

“အေးလေ၊ ဒါဆိုလည်း ကျန်းမာရေးကောင်းအောင် ဒီတစ်ခါပါ လမ်းထပ်လျှောက်”

မင်းရဲကပြောရင်း ကားကို လျှော့ခနဲ မောင်းထွက်သည်။ လက်ဟန်ဖြင့် အမျိုးမျိုးဆဲပြပြီး ကျန်ခဲ့သောနှစ်ယောက်ကို နောက်ကြည့်မှန်မှ သူက ကြည့်ပြီး ရယ်သည်။ အချစ်ကတော့ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

“ကိုကိုကလည်း ... နောက်ခန်းမှာ ထိုင်ခိုင်းရင် ရတဲ့ဥစ္စာ”

“သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပါလာရင် မင်း ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင်စမှာ၊ ဒီကောင်တွေအကြောင်းသိလို့ တမင်ထားခဲ့တာ၊ ရှင်းပြီလား”

ကားမောင်းရင်း ခေါင်းငဲ့ကာမေးတဲ့ ကိုကိုဘေးတိုက်မျက်နှာကို အချစ် တမေ့တမော့ငေး၍ ပြုံးပစ်လိုက်တော့လည်း နှစ်နှစ် ခြုံကပ်ခြုံကပ်ပဲဖြစ်ကာ နာခံစွာ ရေရွတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုကို”

အခန်း (၂၇)

ဂတ်(စ်)မီးဖိုခလုတ်ကိုပိတ်ပြီး ဝေကျခါနီး ဆန်ပြုတ်အိုးကို ဇွန်းထည့်၍ အိုးထဲနှစ်ပြီး တစ်ပတ်လောက် မွှေပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အိုးပေါ်တက်နေသည့် အမြှုပ်တွေက ချက်ချင်းငြိမ်ကျသွား၏။ လူမမာစားဖို့ ကြက်သားဆန်ပြုတ်အိုးကို မွှေးကြည့်ပြီးမှ ဇွန်းဖျားလေးနဲ့ခပ်ကာ အရသာကို မြည်းကြည့်သည်။

“ဝိုး... မိုက်မှမိုက်၊ ဒီမှာ မြည်းကြည့်”

ပြောပြီး လှည့်ကြည့်တော့ သူ့နောက်ပါးမှာ ထိုင်နေတဲ့ သူမ မရှိတော့၊ မင်းရဲက မီးဖိုခန်းတစ်ပတ်လည်အောင် ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့တော့။

“ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ၊ ခုနက ဒီမှာထိုင်နေတာပါ”

ပြောရင်းက ခေါင်းမူးသလား၊ ခေါင်းအရမ်းကိုက်တာလို့

အခန်းထဲ သွားနားနေသလားလို့ အတွေးရောက်တော့ စိုးရိမ်စိတ်က ငယ်ထိပ်တက်ဆောင့်ကာ ထူထူပူပူကြီးဖြစ်သွားသည်။ ဇနီးကြီး ကိုင်လျက်သားနဲ့ အခန်းထဲ သွားကြည့်မယ့်ခြေလှမ်းကို ထွက်လိုက်သည်။

“ကိုကို”

အာခေါင်ခြစ်၍ အော်တဲ့အသံ။ ခြံနောက်ဘက်မှ လာတာမို့ မင်းရဲက ဆုတ်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ နောက်ဖေးပေါက်မှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထွက်၏။

“အချစ်”

တအံ့တသြရော။ သူမ ပြေးလာပုံကို ကြည့်၍ထူးဆန်းတာ ရောနှင့် မင်းရဲက ပြေးလာသူအား ရင်ဖွင့်ကြိုဆိုလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ အချစ်က ကမူးရှူးထိုးနှင့် သူ့ထံ ပြေးလာကာ သူ့ခါးကို ဆွဲဖက်၍ ကျောနောက် တစ်ခါတည်းဝင်ပုန်းသည်။

“နောက်... နောက်မှာ လိုက်လာတယ် ကိုကို”

ချွေးသံတရွဲ့ရွဲ့နှင့် ပြောလည်းပြော သူ့ခါးကို ဖက်ထားတာ လည်း မလွတ်တမ်းမို့ မင်းရဲ မျက်ခုံးတွန့်သွားသည်။

“ဘယ်သူရမှာလဲ၊ ဘဲပေါ့”

အဝတ်အစားက သန့်ပြန့်သည်ဆိုပေမဲ့ သနပ်ခါးကြောင်

ကြောင်ကျားကျားလိမ်းပြီး ခေါင်းနောက်မှာ ယပ်တောင်တစ်ချောင်း ထောင်ထိုးထားတာ တွေ့ကတည်းက ဒါ မူမမှန်ဘူးဆိုတာ မင်းရဲ သိလိုက်ပြီ။ ကိုယ့်ကျောနောက်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန်အောင် သူမ ကြောက်မယ်ဆိုလည်း ကြောက်စရာပင်။ လက်ထဲတောင်ဝှေးကြီး ကိုင်ထားသော မိန်းမကြီးက တောင်ဝှေးတယမ်းယမ်းနှင့် အချစ်ကို အော်သည်။

“ထုတ်ပေးစမ်း၊ ငါ့မာလကာသီးတွေ ခိုးသွားတာ၊ မှတ်လောက်သားလောက် ဆုံးမရမယ်”

“သူခိုး မဟုတ်ပါဘူးဗျ”

ဂျစ်တစ်တစ်ပြောတဲ့ ဉာဏ်က မပျောက်သေးဘဲ မင်းရဲက မခံမရပ်နိုင် ဝင်ပြောသည်။ အချစ်ရဲ့ မျက်နှာဟာ ကျောမှာ ကြောက်ကြောက်နှင့် လာဖိကပ်ထားတာ အထိအတွေအရ ခံစားမိတဲ့အခါ သူမကို ကြောက်အောင်ခြောက်သူအား ဒေါသ ပိုထွက်လာရသည်။

“အောင်မာ... သူခိုးကများ လူပြန်ဟစ်လို့ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ကြုံရာပါတွေပဲ၊ နှမ်းခိုးစားတဲ့မင်းသားတောင် နောက်တစ်ခါ ခိုးမစားရဲအောင် ရိုက်နှက်ပြီး ဆုံးမရတယ်ဟဲ့”

အရူးကလည်း ပေါ့သေးသေးမဟုတ်။ ဇာတ်ကောင်တွေ

၂၂၆

ဆရာတော်

ဘာတွေလာပြောပြီးမှ သူ့နောက်၌ ပုန်းနေသော အချစ်အား တောင်
 ရှေးနှင့် လှမ်းရိုက်သည်။ ထင်မထားတာမို့ မင်းရဲက ခါးညွတ်ပြီး
 ရှောင်နိုင်ပေမဲ့ အချစ်ပုခုံးကို အဖျားမငါ့သွားသည်။

“အ... အား”

အချစ်ထံမှ နာကျင်စွာ ညည်းတွားသံကို ကြားရသောအခါ
 မင်းရဲက ကျပ်မပြည့်တာတို့ အရူးသောဘာသော နားမလည်ဘဲ
 ထပ်ရိုက်ရန် ကြိုးစားနေသည့် တောင်ရိုးကို ဆောင့်ဆွဲယူသည်။
 လူကြီးလည်းဖြစ်ပြန်၊ ဒါမျိုး အမြဲတိုက်ခိုက်နေကျ မင်းရဲကို မယှဉ်
 နိုင်တဲ့ မိန်းမကြီးက အော်ဟစ်ငိုယိုသောအခါ ဘေးခြံမှ ခေါင်းတွေ
 အသီးသီး ပေါ်ထွက်လာသည်။

“အမေ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အမေ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အဲဒီဘက်ခြံထဲ ရောက်နေတာ
 လဲ”

သမီးတွေဖြစ်ဟန်တူသည်။ လှမ်းမေးပြီး အခိုင်အခံမရှိသော
 ပုဏ္ဏရုပ်ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ခွင်လာ၏။

“ဟဲ့... ဒီမှာ သူခိုးနှစ်ယောက် တွေ့လို့ဟေ့၊ တစ်ယောက်က
 ငါ့မာလကာသီးခိုးစားတယ်”

“ခင်ဗျားကို သူခိုးမဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ”

ဦးစိုးစာပေ

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

၂၂၇

“အို... ငါ့အမေကို မအော်ပါနဲ့”

“ဟ... မအော်စေချင်ရင် ကိုယ့်ခြံထဲ လုံအောင်ထိန်းပေါ့”

“ဟဲ့... ထိန်းတာပဲ၊ နင်တို့ကိုတွေ့လို့ သူခိုး လိုက်ဖမ်းတာ
 နေမှာ”

“ဟုတ်ပဲ၊ သူခိုးခေါ်ရင် မကြိုက်ဘူး။ တစ်ယောက် လက်
 ထဲမှာ မာလကာသီး၊ နင့်လက်ထဲမှာ တောင်ရိုးနဲ့။ အံ့ပါရဲ့၊
 ခေတ်သစ်သူခိုးများ တောင်ရိုးတောင် မချန်ဘူး”

ဒီတော့မှ မင်းရဲက ကိုယ့်ခါးဆီ ငုံကြည့်သည်။ ခါးမှာ
 ဖက်ထားသော အချစ်လက်နှစ်ဖက်မှာ မာလကာသီးပွင့်ပြီးနှစ်လုံးက
 ထင်ထင်ရှားရှား မင်းရဲက တောင်ရိုးကို ပစ်ချပေးရင်း အပေါ်က
 ထပ်ဝတ်ထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီလက်ကို လက်မောင်းရင်းအထိ
 ပင့်တင်သည်။ ကုတ်ခါးစပ်နားဆီမှခွဲ၍ ခါးထောင့်ကသည်။

“ဒီမှာ... မာလကာသီးဖိုး ဘယ်လောက်ကျလဲ... ပြောလိုက်၊
 ကျသလောက် ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ခါ သူခိုးလိုထပ်ခေါ်
 ရင် ခင်းဗျားတို့အတုန်လုံး တရားရုံးရောက်ကုန်မယ်၊ ခင်ဗျားပါ
 ပါတယ်၊ ကြားလား”

ကိုယ့်ရှေ့တွင် ရပ်နေသော မိန်းမကြီးကိုပါ လက်ညှိုးထိုးကြိမ်း
 သည်။

ဦးစိုးစာပေ

၂၈

ဆုအလှူ

“လာ... အမေ... လာ၊ အမလေး တကယ့်အရိုင်းအစိုင်း”

“ဟွန်း... လိုက်လည်းလိုက်တဲ့ လင်မယား”

ဝေဖန်ချက်တွေ မကြားတကြားပေးပြီး သူ့လူသူခွဲထွက်သွားတဲ့ သားအမိသုံးယောက်စလုံးကို မင်းရဲက အဝေးရောက်တဲ့အထိ မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်သည်။ ပြီးမှ သူ့ခါးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားသည့် လက်ကလေးတွေကို ဆွဲဖြည့်ရင်း သူမဘက်လှည့် ရပ်သည်။ အချစ်က မျက်လုံးရွှံ့ကြီးတွေနှင့် မော့ကြည့်သည်။

“အချစ်ကို ဆူမှာလားဟင်”

မရွံ့မရဲမေးသည်။ ပြီးတော့ မင်းရဲပြောစကားကို နားမထောင်ဘဲ မျက်လွှာချခေါင်းငုံ့သည်။

“အချစ် လမ်းလျှောက်ရင်းက ဒီဘက်ခြံထဲ ကြွေကျနေတာ တွေ့လို့ ကောက်ခဲ့တာပါ ကိုကို၊ အချစ် ခိုးခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို... ကိုကို မကြိုက်ဘူးဆိုရင် အချစ် မစားတော့ပါဘူး”

သူ့ရှေ့သို့ ထိုးပေးလာတဲ့ မာလာကာသီးကိုလက်တွေကို မင်းရဲက အပေါ်မှ ထပ်မိုးအုပ်ကိုင်ကာ သူမဘက်ပြန်တိုးပို့ပေးသည်။

“မဆူပါဘူး”

ဖျတ်ခနဲ ဝင်းတက်လာတဲ့ မျက်တောင်ဖျားတွေက မျက်ခုံးရိုးမှာ သွားရောက်ထိကပ်ပြီးမှ မျက်နှာလေးက အံ့သြစိတ်ဖြင့် လင်းခနဲ

စိုးရိုးစာပေ

အချစ်ရိုးတွေ ရွာပါစေ

၂၉

ဖြစ်သွားသည်။

“တကယ်... မဆူဘူး”

ချွေးတွေရွံ့နေသည့် မျက်နှာလေးက အပြစ်ကင်းစင်သည်။ ပန်းသွေးရောင်သမ်းနေသည့် နမ္မတ်သော ပါးပြင်ဆီ အကြည့် အရောက်မှာ အစီအစဉ်မကျသော ရင်ခန့်သံတွေ ဗလောင်ဆူစေရင်း မင်းရဲက ခေါင်းညိတ်ကာ အတည်ပြု၏။ သူမဦးခေါင်းကို ဆွဲ၍ ရင်ခွင်၌ ခိုဝင်မှေးမှိစေတော့ အချစ်က သူရင်ဘတ်ထက် မှီနဲ့ သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကို”

အချစ်ဟာ ကွေးရောယှက်တင် ကြည်နူးပျော်ရွှင်ရခြင်းထက် ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးရခြင်းက ခံစားချက်ကို ပိုလေးနက်စေတာ သူသိခဲ့ရသည့်နောက်မှာ အချစ်ဆိုတာ ဒါပဲလားဟု အချစ်ကြောင့် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

စိုးရိုးစာပေ

အခန်း (၂၈)

“အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

နှစ်ယောက်တည်း ထမင်းစားနေပေမဲ့ သူမကတော့ သူ ပြုတ်ပေးသည့် ဆန်ပြုတ်ပဲ သောက်ရတာပါ။ ရယ်စရာဘာမှ မတွေ့။ ဖွင့်ထားသော တီဗီမှာလည်း ရယ်စရာ ဘာကဏ္ဍမှ မတွေ့ရဘဲ သူ့ကိုကြည့်ကာ ပြုံးစိစိလုပ်တဲ့အခါလည်းရှိသည်။ တဟင်းဟင်းနှင့် အသံထွက်အောင် ရယ်တာလည်းရှိတာကြောင့် မင်းရံက ပါးစပ်ထဲသွင်းမည့် ထမင်းလုတ်ကို ပြန်ချသည်။

“ဘာတွေ ရယ်နေတာလဲ”

“ကိုကိုက ရယ်စရာကောင်းလို့”

“ငါက”

သူ့ကိုယ်သူ လက်ညှိုးထိုးရင်း မျက်ခုံးယောင်ယောင်တွန့်ကာ

အချစ်ဦးတွေ ခွာပါစေ

မေးသည်။ အချစ်က နှုတ်ခမ်းတွေနား လက်ဝါးနှင့်ကာကာရယ် ခြင်းကို အဆုံးသတ်သည်။

“အင်းလေ... ကိုကိုက ရန်တွေကောင်းတာပဲကို၊ ယောက်ျား လေးပေမယ့် အာသွက်လျှာသွက်နဲ့ ပြီးတော့ ဒေါသတွေဖြစ်ပြီး အကျီလက်မောင်းတွေ ဆွဲလိပ်တင်တော့လည်း တကယ့်ဖိုက်တာ အတိုင်းပဲ၊ တကယ်”

“အမယ်”

မင်းရံက သူမ ပြောမှ ဒေါသထွက်နေသော ကိုယ်ပုံစံကိုယ် ပြန်မြင်လာပြီး ပြုံးယောင်သမ်းတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက ခပ်တွန့်တွန့်ဖြစ် သွားသည်။ တကယ်တမ်းဖြစ်ရတဲ့ ဒေါသက သူမကို ကိုယ်စားပြု၍ ဖြစ်ရခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

“အရူးနဲ့လည်း ရန်ဖြစ်တာပဲ... အဟိ”

“မင်းက အရူးနဲ့ ရန်တိုက်ပေးတာကိုး”

“အရူးကလည်း ကြောက်စရာကြီးကို ကိုကိုရဲ့ အချစ်မှာ အားကိုးစရာဆိုလို့ ကိုကိုပဲရှိတဲ့ဥစ္စာ”

“အေးပါ၊ ကြပ်ကြပ်အားကိုး၊ ရှေ့တင်ကျ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့နဲ့ ကွယ်ရာမှာ ထင်ရာစိုင်းတဲ့ပုံနဲ့”

“ထင်ရာမစိုင်းပါဘူးနော်၊ ဒီမှာ အဖျားမရှိတော့ဘူး၊ ထမင်း

တအား စားချင်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုက ဆန်ပြုတ်သောက်ဆိုလို့ အချစ် ဆန်ပြုတ်ပဲ သောက်တယ်လေ။ ကဲ... မိလိမ္မာဘူးလား။”

စားပွဲခုံကို လက်ဝါးနှင့်ပုတ်ကာ ရင်လေးကော့ပြီး ပြောပုံကို မင်းရံ ငေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တကယ် ဒီတစ်ယောက်ပဲ တွေ့ဖူးပါသည်ဆိုတာ အပိုမပါတဲ့စကား။ ဒေါသထွက်တိုင်း ချစ်ဖို့ကောင်းနေသည့် မျက်နှာလေးကို မင်းရံစိုက်ကြည့်ရင်း မျက်ဝန်းထဲ ရယ်မြူးရိပ် သမ်းလာရသည်။ ကြက်သားကြော်ဆီနဲ့ နယ်ထားတဲ့ ထမင်းတွေကို ဟိုမွဒီဖွ မွေနေ၏။

“မင်းက ထမင်းစားချင်တယ်ပေါ့”

“စားချင်တာပေါ့၊ အချစ် ထမင်းမစားရတာ လေးရက်တောင် ရှိနေပြီကို”

“ဟေ့... ဟေ့၊ ဘေးလူကြားရင် ငါက မကျွေးဘဲ နှိပ်စက်ထားတယ် ဖြစ်နေဦးမယ်”

“မဟုတ်လို့လား”

အချစ်က မျက်စောင်းထိုးရင်း ကိုကိုကို ခပ်စိုက်စိုက်ပြန် ကြည့်သည်။

“သူ့ကိုယ်သူ ငါတဲ့၊ ဟွန်း... မုန်းစရာ”

စိတ်ထဲမှ မကြားအောင် ရေရွတ်သည်။ မိန်းကလေးဆိုတာ

ပန်းနဲ့အလားသဏ္ဌာန်တူကြောင်း မကြီးတို့ပြောတုန်းက သိပ်နားမလည် သဘောမပေါက်ခဲ့။ အခုတော့ အချစ်က ပန်းနှင့် သဘောသဘာဝချင်းတူကြောင်း ကိုယ့်စိတ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ သိခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။ ကြမ်းတမ်းစွာ ချေမွပစ်လျှင် နှမ်းကြေလွယ်သလောက် တယုတယ ပြုစုပျိုးထောင်လျှင်တော့ လှပစွာ ရှင်သန်လာတတ်တာ သဘာဝမို့ အချစ်က ကိုကိုထံမှ နူးညံ့ခြင်းကို မျှော်လင့်တတ်ခဲ့ပြီလား။ သူမအတွက် အချစ်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိပါဘဲ အခုတော့ သူ့ကို မျှော်လင့်တတ်၊ လွမ်းတတ်နေပြီ။ သူ့အကြည့်တို့နှင့်ဆုံတိုင်း ဘယ်ရင်အုံဟာ အချက်ပေးသံ တဒိန်းဒိန်းနှင့် ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်တတ်လာစမြဲ။ မင်းရံက ဆို... “နားနက်ကြည့်ပြီး အကြာကြီး ငြိမ်ကျသွားတဲ့ အချစ်ကြောင့် စိတ်ဆိုးသွားပြီဟု ထင်လိုက်၏။

“ဟေ့... ဒီမှာ”

မျက်နှာရှေ့ လက်ဝါးယမ်းပြရင်းခေါ်သည်။

“ဟင်... ရှင်... ကိုကို”

အလန့်တကြား မော့ကြည့်လာတဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ပျူစင်ကြည်လင်ခြင်းအပြည့်ဆိုတော့ ရင်ထဲက အလုံးကြီးပြုတ်ကျသွား၏။

“ထမင်းစားချင် စားလို့ပြောမလို့၊ အများကြီးတော့ မရဘူး

နော်၊ နည်းနည်းပဲ စားရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုကို”

ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ဝေးရာတွန်းရွှေကာ မျက်နှာလေးက တက်တက်ကြွကြွဖြစ်လာ၏။ မင်းရဲက ဟင်းပန်ကန်တစ်ချပ် ဆွဲယူသည်။

“ကြက်ကြော်တစ်မျိုးတည်းနဲ့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလည်း မရှိ တာကို”

“ဘာနဲ့ကျွေးကျွေး စားမယ်၊ အဟွန်း... ကိုကိုရှိရင် ဖွယ် ဖွယ်ရာရာတွေ မလိုဘူး”

စကားက မြားလိုအရံ ထမင်းတဆုံးထိ စူးစိုက်ဝင်သည်။ သက်ရောက်ပုံ ဘယ်လောက်အထိဆိုတာ မတွေးဘဲ ပြောပစ်ခြင်းက ကာယကံရှင်အတွက် စိတ်ဓာတ်ပေါ့ပါးသွားရပေမယ့် ကြားရသူ အတွက်တော့ ရင်တုန်စရာ ကော်ဖီပြင်းပြင်း သောက်ရသူလိုပင်။ ခက်ပဲခက်ရချည်ရဲ့။ မင်းရဲက ချစ်သူရည်းစားမထားဘူးသော အစိမ်းသက်သက် အသည်းရိုင်းလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။ အခု... သူ့စိတ်က လူပျိုပေါက်စလေးလို ရင်ခုန်ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းနှင့်အတူ ကရုဏာတွေ မြတ်နိုးခြင်းတွေပါ ရောပေါင်းကာ ရင်ဘတ်ကြီးက တောင်ပို့တစ်ခုလို မြင့်တက်လာခဲ့သည်။ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး

မွန်းကြပ်တိုးကြိတ်လျက် တဒိတ်ဒိတ်ဆောင့်ခုန်၏။

“ဟင်... နောက်ထပ်တစ်ပန်းကန်နဲ့ မထည့်နဲ့လေ၊ ကိုကို ပန်းကန်ထဲ အတူတူစားမယ်၊ မရဘူးလား၊ ရွံလို့လား”

သူ့မှာ ခေါင်းညိတ်ကာ အလိုကျ လိုက်လျောရတဲ့အဖြစ်။ ခရမ်းရင့်ရောင် ဒူးကျပါဝန်အကားလေးကို သိမ်းထိုင်၍ သူ့အနား ပုဆစ်တုပ်ကာ ဇွန်းတစ်ချောင်းနှင့် ထမင်းခပ်စားသည်။

“ကိုကိုရည်းစားတွေနဲ့ ဒီလို အတူတူစားဖူးမှာပေါ့နော်”

ခေါင်းအင့် မျက်တောင်အခတ်မှာ သူ့ရင်ခုန်သံတွေ လေဟုန် စီးနေခဲ့တာ အကြာကြီး။ မင်းရဲက သူမ စားရန်ကြက်ကြော်ကို အရိုးနှင့်ပေးသည်။

“မင်းနဲ့စားတာ ဒါ ပထမဆုံး”

သူ ဝန်ခံတော့ အချစ်က သွားတန်းတွေပေါ်အောင် ရယ်သည်။

“နောက်ဆုံးဆိုတာပါ ထည့်ပြောလေ၊ ကိုကိုက အခု အိမ် ထောင်ကျသွားပြီပဲ ဥစ္စာ၊ အချစ်ကလွဲလို့ နောက်ထပ် ဘယ်သူနဲ့မှ ဒီလို ထမင်းစားခွင့်မရှိ”

ချုပ်ချယ်ခြင်း၊ ပညတ်ချက်တွေ မကြိုက်ပါဘူးလို့ ကြွေး ကြော်ထားသမျှ မင်းရဲ ငြင်းပယ်ရန် အင်အားမဲ့လေပြီ။ ချစ်တတ်၊ မြတ်နိုးတတ်သော ရင်ဘတ်က သူမ ဘာပြောပြော နာခံရန်

၂၉

ဆုအခွေ

အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ အနားမှာ အမြဲရှိစေချင်ကာ သွားလေရာ
လက်ကလေးဆွဲထားချင်ပြန်၏။ အချစ်ကို ဆာလောင်တတ်ပြီဖြစ်
သော ဒီကောင်က အခု အချစ်အကြောင်း သိပြီဆိုရင် လွန်တယ်လို့
ပြောမှာလား။

အခန်း (၂၉)

“ခွပ်”

အသံက ကျယ်သည်။ လူက နောက်သို့ ယိုင်ထွက်သွားကာ
ပါးစောင်ထဲကရော နှာခေါင်းဆီမှ သွေးတို့စီးကျလာ၏။ အချစ်က
ထိုမြင်ကွင်းကို ခြံထဲမှ လှမ်းမြင်၍ အိမ်ပေါ် ဝရန်းသုန်းကား
ပြေးတက်လာသည်။

“ကိုကိုကို မလုပ်ပါနဲ့”

တင်းခနဲ ဖက်လိုက်သော လက်တွေက တုန်ယင်နေသည်။
ပြီးမှ ဒီဘက် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာ”

အလန်တကြား ခေါ်သံထွက်ကျသွားသည်။ ဘာ ဘေးမှ
မှာ ကြီးကြီး၊ မကြီးနှင့် မလတ်ပါ ရှိကြသည်။

၂၈

ဆုအာဇာနည်

“အချစ်... သမီး၊ နေကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်... ကောင်းပါတယ် ကြီးကြီး၊ ကြီးကြီးတို့ ဘယ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီရောက်လာကြတာလဲဟင်”

အခုထိ ခေါင်းငဲ့ကာမေးသည်။ မင်းရဲခါးကို ဖက်ထားတဲ့ လက်ကို မလွှတ်ပေးသေး။ ဒေါ်မေသူနှင့် ဦးခိုင်ကျော်တို့ မျက်စိချင်း စကားပြောတာ ပဟောဠိအပြေညှိကြခြင်းပါ။ ကိုယ့်သား တစ်ဦးတည်း နိုင်တာလည်း သိပါရဲ့။ ဒီကိစ္စမှာ မိန်းကလေး အလိုမတူဘူးဆိုတာ ကကစ်ချ ယုံကြည်ထားရက်နဲ့ ဒီရောက်တော့ ယုံကြည်ချက်တွေ ကစဉ့်ကလျား ပြိုကွဲသွားသည်။

“မင်းရဲက အချစ်ကို တအားနိုင်တာ မေမေရဲ့၊ မေမေသား သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်”

“အဲဒါ အလျော့ပေးတာ မဟုတ်ဘူးနော် မေမေ၊ ကြောက် တဲ့စိတ်နဲ့ ငဲ့ခံနေတာ၊ အဝိုင်းပြပြီး ဒါလေးထောင့် ပြောဆိုရင် တောင် အချစ်က ခေါင်းညိတ်ရမှာ”

ပြောခဲ့ကြသည့် သမီးနှစ်ယောက်လည်း ဒီအတိုင်းကြည့် နေရုံသာ တတ်နိုင်သည်။

“အလကား၊ မင်းသားက လက်ထဲရှိတုန်းက တန်ဖိုးမထား ဘူး၊ သူများလက်ထဲ ရောက်တော့မယ်ဆိုမှ ငါ့ရွှေ့က ပေးဆိုတာမျိုး၊

ဦးခိုင်ကျော်

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

၂၉

ဥစ္စာရူး ရူးနေတာ။ ကြုံပြောထားမယ်နော် မေသူ၊ မင်းသားလုပ်ရပ် ဘယ်လောက်အရပ်ဆိုလဲ၊ မင်းလည်း ရှေ့နေတစ်ယောက်ပဲ၊ တွေး ကြည့်ပေါ့၊ အားကိုးမရှိလို့ မှီခိုတဲ့သူကို နိုင်လိုမင်းထက် လုပ်တာ၊ ငါ ဆုံးမရင် မင်း ဝင်မပါနဲ့”

ဒီအိမ် ဒီလိပ်စာမှာ ရောက်နေပါသည် သတင်းရတာနဲ့ ဦးခိုင်ကျော်က အဲဒီလို ရာဇသံပေးထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်သား သွေးမြေကျတာတောင် ဒေါ်မေသူက ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့် နေပေမယ့် ရင်ထဲမှ မချီအောင် ခံစားရပါသည်။ အခုတော့ ပြေလည် ရံတင်မက ငြိမ်းချမ်းရေးပါ ရယူထားသော ဒီနှစ်ယောက် ကြောင့် လူကြီးတွေမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းတွေ ဖြစ်ကုန်သည်။

“အချစ်... သမီး”

“ဟုတ်... ကြီးကြီး”

“ကြီးကြီးမေးတာ အမှန်အတိုင်း ပြောနော်”

ပိုက်ဆံအိတ်ကြီး တံတောင်ဆစ်ကွေးချိတ်ပြီး မေမေက ရှေ့တိုးလာသည်။ မင်းရဲက ပါးစောင်တွေထဲက သွေးတွေကို ပျစ်ခနဲ ထွေးထုတ်ပြီးမှ အချစ်လက်ကိုဆွဲပြီး ကျောနောက်သို့ ဝစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပြီးပြီ မေမေ၊ အခုချိန်မှာ အချစ်

ဦးခိုင်ကျော်

၂၄၀

ဆုဘန္တလီ

က ကျွန်တော့်ဖခီး”

“ဟေ့ကောင်... မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထား”

ဘယ်အခါမှ မျက်နှာသာမပေးသော ဦးခိုင်ကျော်က ထအော်၏။ အအော်ခံရတိုင်း မဟုတ်မခံစိတ်ရှိသော မင်းရဲကလည်း မျက်နှာလွဲပစ်သည်။

“ပြောပြတာ။ သူများ လင်မယားကြားထဲ တွဲရေးခွဲရေးတွေ လာလုပ်နေမှာစိုးလို့”

“ဟေ့ကောင်... မင်း”

ဦးခိုင်ကျော်က လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး ထအော်တော့ သမီးနှစ်ယောက်က ကြားဝင်သည်။

“ကဲပါ ဖေဖေရယ်၊ မေမေ မေးပါလိမ့်မယ်”

“မင်းရဲ့... နင်လည်း ပါးစပ်ပိတ်ထားဟယ်၊ ဖေဖေဒေါသကို မဆွနဲ့၊ မေမေနဲ့ အချစ် ပြောလိမ့်မယ်”

သူက အချစ်မျက်နှာကို မေးဖျားနဲ့ ပခုံးစွန်းထိလှနီးပါး ဝှဲကြည့်သည်။ သူ့လက်မောင်းနောက်ကွယ် ရပ်နေတဲ့ အချစ်မျက်နှာတွေက မေမေထံမှာပဲ စူးစိုက်ကာ ရှိသောကြောင့် မင်းရဲက တွဲထားတဲ့လက်ကို တင်းနေအောင် ဖိဆုပ်ထားကာ ဘယ်သူဘာပြောပြော မလွှတ်ပေးဘူးလို့ ချဲ့ဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း။ ဒေါ်မေသူက

စိုးမိုးစာပေ

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

၂၄၁

အချစ်တို့ရှေးနားအထိ လျှောက်လာကာ အချစ်ရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူထားသည်။

“ကြီးကြီး မေးတာကို ဖြေနေသမီး၊ အမှန်အတိုင်းဖြစ်ရမယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်စရာမလိုဘူး၊ သမီးစိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဖြေ၊ သမီးဘက်က ကြီးကြီးရော၊ ဘာဘရောရှိတယ်၊ ကြားလား”

“ဟုတ်... ကြီးကြီး”

“သမီး ကိုကိုနဲ့ ဒီလိုနေရတာ မင်းရဲ့ကို ကြောက်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် သမီးစိတ်ထဲ ကိုကိုနဲ့နေရတာ ပျော်နေသလား၊ အမှန်တိုင်း ဖြေနေသမီး၊ မပျော်ရင် မပျော်ဘူးပေါ့၊ သမီး ပျော်တယ်ဆိုရင် တော့ ကြီးကြီးတို့က မိဘဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း လက်ထပ်ပေးမှာပါ ဒါပေမဲ့ သမီး စိတ်ပါမှ”

အချစ်ထံမှ တော်တော်နှင့် အဖြေထွက်မလာ။ မျက်တောင်တွေ စင်းနေအောင် စိုက်ချကာ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖွဖွကိုက်၍ စဉ်းစားခန်းဝင်နေတာလည်း သူ မြင်နေရသည်။ အဲဒီလောက်အထိ စဉ်းစားစရာလိုလို့လား ကောင်မလေးရယ်။ ဒီမှာရှိခဲ့တဲ့ ရက်တွေမှာ ငါတို့ နှလုံးသားချင်းဖလှယ်ခဲ့ကြတယ်မဟုတ်လားလို့ တွေးရင်း ဒေါသတွေဖြစ်လာတိုင်း မင်းကိုချစ်တယ်လို့ စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်ဟစ် ပေါက်ကွဲချင်လာတဲ့အထိ။ အချစ်ကတော့ အကြားကြီး ငြိမ်နေပြီးမှ

စိုးမိုးစာပေ

၂၄၂

ဆုတောင်း

ခေါင်းမောလာတော့လည်း ဖြည်းဖြည်းလေးဖြစ်သည်။

“အချစ် အမှန်တိုင်း ဖြေပါ့မယ်”

“အေး... ပြော... ပြော... သမီး”

အားတက်သရော အားလုံးနားထောင်နေကြသည်။

“အချစ်... ကိုကိုနဲ့ တစ်သက်လုံး အတူတူနေချင် ပါတယ်”

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လေတိုးသံတောင် မကြားရဘဲ တိတ်ကျသွားသည်။ မင်းရဲက ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါတွေရှိနေတာကို သတိမထား။ ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ အချစ်ကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းကာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားမိပြီ။ သူမ ဦးခေါင်းလေးထက်မှာ ပါးအပ်ထားရင်း သူ့အဖြစ်က လူပျိုပေါက်စလေးလို ရူးသွပ်စွာ ရင်ခုန်မိခြင်းလည်း၊ ဒါမှမဟုတ် သူ တကယ်ရူးတော့မည်လား၊ ရင်တွေခုန်ခြင်း၊ ကြည့်နူးရင်းဖြင့် အချစ်သည် လူတိုင်းနှင့် သင့်မြတ်သော ဓာတ်စာဖြစ်မှန်း သူ သိလိုက်သည်။

အခန်း (၃၀)

“မင်း မဆိုးဘူး၊ အချစ်နဲ့တွေ့မှ အများကြီး တိုးတက်ပြောင်းလဲလာတာ”

“နဂိုကဆို မင်းက ခက်ထန်တယ်၊ အားရင် ကားချင်းပြိုင်မောင်း၊ လူချင်း ဖိုက်တာနဲ့၊ တကယ့်ဖိုက်တာ”

“မင်း အဲဒါတော့ မပြောနဲ့ ဖိုးငါး၊ ဒီသင်္ကေတတောင် အချစ်ကြောင့် ရာဇဝင် စာတင်သွားတာ မတွေ့ဘူးလား”

ဖိုးငါးနှင့်ဝေယံကတော့ သူ့ပြောင်းလဲခြင်း၊ သူ့ အိမ်ထောင်ရေးအပေါ် သောင်းသောင်းဖျေဖျေ အားပေးသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး တစ်ပတ်အတွင်း မင်္ဂလာပွဲကိစ္စတွေ လုံးပန်းနေရ၍ ဒီကောင်တွေနှင့် ဒီနေ့မှ ဆုံဖြစ်တာမျိုးပါ။ ထုံးစံအတိုင်း ချိန်းဆိုရာ စုရပ်က ဘီယာဆိုင်မို့ အချစ်ကတောင် ကားနားအထိ လိုက်ပို့သည်။

“နောက်မကျနဲ့နော် ကိုကို၊ ပြီးတော့ အရမ်းကြီး သောက်မလာနဲ့၊ ဘာဘာဆုလိမ့်မယ်”

“ဖေဖေ ဆွေမှာဆိုတော့ အချစ်က မဆူဘူးပေါ့”

နဖူးချင်းထိမိအောင် တိုက်ရင်းမေးတော့ အချစ်က သူရင်ဘတ်ကို တွန်းထားသည်။

“ဆူစရာလား၊ အချစ်က အမြဲတမ်း ဟုတ်ကဲ့ လုပ်ခဲ့ရတာပဲ၊ ကိုကို အနိုင်ကျင့်လို့ ရပါတယ်”

ပြောပုံက ပြန်တွေးတိုင်း အနားသို့ အပြေးပြန်သွားကာ ဆွဲခါမွေ့ယမ်းပစ်ချင်တဲ့အထိ ချစ်စရာကောင်းလှသည်။ မင်းရဲက ပြုံးချင်ချင်ရှိသော နှုတ်ခမ်းကို အတင်းဆွဲစေကာ ဘီယာတစ်ခွက် မော့သည်။ လက်က နာရီကို ကြည့်တော့ ကိုးနာရီခွဲ။

“နာရီလာကြည့်ပြမနေနဲ့”

ဝေယံက လက်ဝါးနှင့် သူ့နာရီကို အုပ်ချကာ ပြောသည်။
ဖိုးငါးက အကျည်းတန်အောင် မျက်နှာကို မဲ့ပြသည်။

“အရင်တုန်းကတော့ မင်းရဲတို့မှာ အချိန်ကန့်သတ်ချက်တွေ ဘာတွေ မရှိပါဘူးဆို၊ ငါ အိပ်ချင်တဲ့အချိန်က ည၊ ငါ နိုးချင်ရင် အဲဒါ မောနင်းပါပဲဆို”

“အေး... အကွက်ကြိုရင် အဲဒီလို နှိပ်ကွပ်၊ သူငယ်ချင်း

ကောင်းတွေရဲ့ ဂုဏ်သတ္တိတစ်ခု ထပ်တိုးတာပေါ့”

သူက ခပ်ရိုရိုလောင်သည်။

“ငါတို့ ဒီနေ့ မင်းကို ခေါ်ထုတ်လာတာ ဘီယာကြောင့် အဓိက မဟုတ်ဘူးနော် မင်းရဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ အင်တာဗျူးချင်လို့”

“ဪ...ငါ မိန်းမခိုးတဲ့ ရက်ပိုင်းအတွင်း မင်းတို့က ဂျာနယ်လစ်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလား၊ ဂုဏ်ယူပါတယ် သူငယ်ချင်းတို့၊ ကွန်ကရက်ကျလေးရင်းပါ”

မင်းရဲက အကြောင်ရိုက်ကာ လက်ဆွဲထနှုတ်ဆက်တော့ ဟိုနှစ်ကောင်က ရောယောင်ပြီး လက်ကမ်းနှုတ်ဆက်ပြီးမှ ဝေယံက သတိအရင်ဝင်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်... ဘာလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရမှာလည်း၊ ဖိုးငါး...ဒီကောင်ကြောင်တိုင်း မင်း ကြောင်မနေနဲ့”

ခပ်ဆတ်ဆတ်ထအော်မှ ဖိုးငါးက သူ့လက်ထဲမှ ဆွဲခါနှုတ်ဆက်သော လက်ဖဝါးကို ဆွဲထုတ်တာ ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီးဖြစ်သည်။

“အေးလေ၊ ငါ နည်းနည်းမူးသွားတယ်”

“မူးရင်ပြန်တော့ သူငယ်ချင်း၊ ငါလည်း မူးနေပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို မင်းရဲ့က လည်သာကျာကင်ကို ဆွဲယူပြီးထ တော့ ဟိုနှစ်ကောင်က ပြန်ဆွဲထိုင်စေသည်။

“မင်း ရူးကွက်မနင်းနဲ့၊ မင်းရဲ့ ပြောစမ်း... ကြင်စဉ်း ဇနီးမောင်နှံရဲ့ ဖိလင်”

“မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံချင်ဘူး၊ အနားမှာ မရှိရင် မနေတတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ငါ လစ်ပြီ”

“သိပ်ပျော်နေတာပေါ့... ဟုတ်လား မင်းရဲ့”

စားပွဲပေါ် အရိပ်တစ်ရိပ် ထိုးကျသည်။ ကိုယ့်စကားဝိုင်းထဲ မဖိတ်ခေါ်ပါဘဲ ဝင်လာသော လူအရိုင်းအစိုင်း အပြုအမူကြောင့် မင်းရဲ့ဒေါသက စုံလုံးကန်း ခုန်ထလာသည်။ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့် လိုက်သည်။

“မှတ်မိပါတယ်နော်၊ ငါ အုပ်စိုးပါ၊ အဟွန်း... အတိအကျ ပြောရရင် မင်းသတ်လို့ သေသွားတဲ့ ဆည်းဆာအချစ်ကို မျှော်လင့် နေတဲ့ အုပ်စိုး”

အုပ်စိုးဘေးနားမှာ အချစ်ကို စာလိုက်ပေးသော ငနာနှစ် ကောင်က ရှိနေ၏။ မင်းရဲ့က ထိုသုံးယောက်စလုံးဆီ အကြည့်ဝှေ့ ကာ စူးစူးရဲရဲဖြစ်ပြီး မကျေလည်ခြင်းတွေကို ပြန်ခေါက်သိမ်း လိုက်တာ မျက်နှာပေါ် အထင်အရှားဖြစ်သွားသည်။

“မင်းတို့ကောင်ကို ခေါ်သွားတော့၊ သိပ်မူးနေတဲ့ လူတွေနဲ့ ငါ စကားမပြောချင်ဘူး”

“မရဘူး မင်းရဲ့၊ ငါ ပြောစရာရှိတာ ပြောမယ်၊ မင်းလည်း နားထောင်”

အရင်တုန်းက အုပ်စိုးနှင့် ကွဲပြားစွာ ရက်ပိုင်းအတွင်း ပြောင်းလဲ သွားတာများ မှတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေက ထိုးထိုးထောင် ထောင်။ ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲမှာ အင်္ကျီကြယ်သီးတွေ ပြုတ်ထွက်နေ သေးသည်။ အရက်ရှိန်ကြောင့် နီမြန်းမြန်းဖြစ်နေသော မျက်နှာမှာ မေးရိုးတွေ ကားထွက်အောင် အံ့ကြိတ်ထားပေမယ့် မျက်လုံးနီနီ ထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ဝေနေတာလည်း တွေ့ရသည်။

“မင်း အခုတော့ အချစ်ကို တွေ့ပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား မင်းရဲ့”

မင်းရဲ့က နဲ့ ကိုကျောမှီထိုင်ကာ ပြောချင်ရာပြောစမ်းဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ ကြည့်ပေးနေလိုက်သည်။

“အဟွန်း... သူများတွေ တစ်မိမိစိမ့်ငေးပြီး တသိမ့်သိမ့် မြတ်နိုးတုန်းက အချစ်ဆိုတာ ဟားတိုက်လောင်စရာ တစ်ခုလို မင်း ထင်ခဲ့တာလေ၊ သွားစမ်းပါ၊ အချစ်နဲ့ မင်း မတန်ပါဘူး၊ ပိုင်ဆိုင်ထားရုံနဲ့ အချစ်ကိုရပြီလို့ထင်ရင် မင်းမှားမှာပေါ့ မင်းရဲ့ ဒီမှာ... ဟေ့ကောင်”

အုပ်စိုးက ခုံကို တပြန်းပြန်းပုတ်ရင်း ရီဝေစင်းကျနေသော မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းနှစ်ခု ဆုံသွားခဲ့တာ အကြာကြီး။ ဒါပေမဲ့ ကြည်မွေသာယာခြင်းတွေ မပါဘဲ စစ်ချိမ့်မောင်းသံတွေ ဆူညံလျက် အတွင်းကြိတ်စစ်ပွဲတစ်ခု ခင်းကျင်းပြနေတာမျိုး ဖြစ်သည်။

“အချစ်ဆိုတာ”

အုပ်စိုးက သူ့ဘယ်ရင်အုံကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပုတ်ပြပြီးမှ စကားဆက်သည်။

“နှလုံးသားချင်း ဆက်သွယ်တဲ့အရာ၊ နူးညံ့ညင်သာတဲ့ ရင်ခုန်သံတွေ ဖလှယ်ရတဲ့ ဂုဏ်သတ္တိကွ၊ အဲဒီ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး တစ်စုံတစ်ယောက်ကြောင့် ပျက်ဆီးဆုံးရှုံးမယ်ဆိုရင် မင်း ဘယ်လို နေမလဲ”

လက်ထဲကိုင်ထားသော ဘီယာဘူးကို တင်းခနဲ ဆုပ်ကိုင်မိတာ သူ သိသည်။ စိတ်ကူးထဲမှာတောင် အဆုံးရှုံးမခံလိုခြင်း အတွက် အင်အားကြီးလျက်။ အုပ်စိုးက သူ ဖြစ်ပျက်သွားပုံကိုကြည့်ကာ ခပ်ဟဟရယ်သည်။

“မင်းနဲ့ငါ ပွဲမပြီးသေးဘူး မင်းရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုဆိုတာ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ခံစားရမှ စာနာတတ်မှာ၊ ကြိုပြင်ဆင်ထား၊ အလှည့်

ကျရင်တော့ မငိုကြွေးပေါ့”

မျက်တောင်တွေ စင်းချပြီး ရီဝေအကြည့်နဲ့ ပြောသွားတာ ဒါ တိုက်ပွဲခေါ်သံလား။

“တောက်”

မင်းရဲက ပြင်းပြင်းထန်ထန် တက်ခေါက်ရင်း ဘီယာဘူး ကြေခွဲပိန်လိမ်သွားတဲ့အထိ ဖျစ်ညစ်ခြေပစ်သည်။ ဆုံးရှုံးဖို့မပြောနဲ့။ ခဏခွဲနေဖို့တောင် မဖြစ်နိုင်တာမို့ အချစ်ကြောင့် အသက်သေသေ၊ သွေးပင်ခမ်းခမ်း ငါက ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားမယ့် အချစ်။

“ကိုကိုက တကယ်ပါပဲကွာ၊ အရမ်းမှူးအောင် သောက်လာရသလား၊ အချစ် သေချာမှာထားရက်နဲ့၊ ဟေ့... ကိုကို အချစ်ကို ချည်း အားမပြုနဲ့၊ လျှောက်ဦး၊ ကိုကိုကိုယ်ကြီးကို အချစ် မနိုင်ဘူး”

အချစ်က အခန်းတံခါး တွန်းဖွင့်ဝင်လာရင်း ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်ပြောနေခြင်းက ကိုကို သတိဝင်လာအောင်ပါ။

အိပ်ခန်းက မေမေတို့စီစဉ်ပေးထားသော မင်္ဂလာခန်း။ ပန်းနုရောင် အိပ်ရာခင်းကြီးနှင့် နှစ်ယောက်ခုတင်ကြီးပေါ်မှာ အားလုံး ပန်းရောင် လွှမ်းတာလည်း အချစ်စိတ်ကြိုက်ဖြစ်သည်။

“ဧည့်ခွဲပွဲလုပ်မှာက လက်ထပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ သမီးတို့ လက်ထပ်လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီပဲ၊ မေမေတို့က ဂုဏ်မြင့်အောင် မင်္ဂလာပွဲ ထပ်လုပ်ပေးတာ၊ အိပ်ခန်းခွဲအိပ်မနေနဲ့။”

ဖေဖေက ပြောခဲ့သလို မကြီးက...

“တို့အတွက် တူမလေးတစ်ယောက်”

အော်ပြီးတောင်းတော့ မလတ်ကလည်း လက်ညှိုးထောင် ကာ...

“မလတ်အတွက် တူမလေးတစ်ယောက် မွေးပေးပါ”

အားကျမခံအော်သည်။ ကိုကိုကတော့ အစ်မနှစ်ယောက်ကို စောင်ပေပေကြည့်သည်။

“ကိုယ့်ဟာကိုယ်မွေးပေါ့၊ ကျွန်တော့်မိန်းမကို သက်သက် ပင်ပန်းအောင်”

“ဒါဆို တစ်သက်လုံး ကလေးမယူကြတော့ဘူးလား ပြော”

ကိုကို အချစ်ပရုံးကို ဆွဲဖက်သည်။

“သူသဘော”

တကယ်လည်း အချစ်သဘောအတိုင်း အလိုလိုက်ခဲ့တာ များပါသည်။ ခိုးရာလိုက်ပြေးတုန်းကလိုပဲ အချစ်က ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ကာ ကိုကိုက နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာပေါ်။ တစ်ခါတစ်ခါကျ ဒရင်းဘတ်ပေါ် အိပ်တတ်သည်။

“အခု ဒီပုံစံနဲ့ ဒရင်းဘတ်ပေါ် သွားချရင် နှစ်ယောက်စလုံး လဲသွားနိုင်တယ်၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကိုကို ခုတင်ပေါ်မှာပဲ လှဲချလိုက်”

လှဲချပေးကာမှ အချစ်ပါ ဝရန်းသုန်းကားနှင့် ပြတ်ကျသွားကာ ကိုကိုရင်ဘတ်ပေါ်ကိုဖြစ်သည်။

“အယ်... နာကုန်တော့မှာပဲ၊ အချစ် ပြန်ထပေး... ဟင်”

ကိုကိုရင်ဘတ်ပေါ် လက်ထောက်ထရန် အားယူပေမဲ့ လူက ကြွတက်မလာဘဲ အချစ်ခါးကိုဖက်ကာ ကိုကိုက တစ်ပတ်လှိမ့်ချ ပစ်တော့ သူမက သူ့ရင်ခွင်အောက်မှာ။ အခုမှ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကာ အပြုံးရိပ်နှင့် စီးမိုးကြည့်နေသော ကိုကိုကြောင့် အချစ်က တအံ့တဩတွေဖြစ်သည်။

“ကိုကို မမိုးဘူး”

“မူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းထင်သလောက် မမူးဘူး”

အချစ်နား နားကပ်ပြောသောအခါ ထွက်သက်သက်

၁၁

ဆုတောင်း

တွေက သူမနားသယ်စပ်နှင့် ပါးပြင်ကို ရိုက်ခတ်ကျီစယ်သွားသည်။ ဒီတော့မှ ရင်ချင်းအပ်နေသည့်အဖြစ်ကို အချစ်က သတိရသွားသည်။

“ကိုကို... ဖယ်ပေးကွာ၊ အချစ်က ဒီမှာ”

“ဟင့်အင်း... ဒီည ကိုယ်လိုချင်တာ မင်းဆီက”

သူမနှုတ်ခမ်းပါးတွေဆီမှာ ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေက စူးစိုက်ရီဝေခြင်းနှစ်ရပ်နှင့် တည်တံ့သွားသည်။

“အချစ်ဆီက အချစ်တွေ လိုချင်တယ်”

နီးကပ်စွာ အုပ်မိုးလာတဲ့ ကိုကိုမျက်နှာကို ဘေးဘယ်ညာ လှိုမ့်ကာ ရှောင်သည်။

“ဟင့်အင်း... ကိုကို”

ငြင်းဆန်ပေမဲ့ အချည်းနှီး။ အော်လိုလည်းမရ။ လှုပ်ကြည့်လည်းမဖြစ်။ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ပေါ် သူ့ရင်ခွင်၊ သူ့ရင်ဘတ်ကို မရဲတရဲ တွန်းဖယ်ဖို့ ကြိုးစားရင်းက သူမလက်ဖဝါးတွေကို ကိုကိုက မျက်နှာဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ သူ့လက်ဖဝါးတွေနှင့် ထပ်ညှပ်ဖိအုပ်ထားသောအခါ အချစ်မျက်နှာလေးသည် ကိုကို ပြုသမျှ နုရတော့မည့် အနေအထားဖြစ်သည်။

“ကိုကို မကောင်းဘူးကွာ”

မိုးမိုးစာပေ

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

၁၂

ရေရွတ်သံသည် ကိုကိုအနမ်းနုတွေကြား ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ကိုယ့်ကို ချစ်လား”

သူမေးသောအခါ အကျင့်ပါသော နှုတ်ခမ်းဖျားက ယောင်ရမ်းထွက်သွား၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

ထို့နောက် တင်းကျပ်စွာ သိမ်းပွေ့ခြင်းမှာ သူမက သတိလက်လွှတ်။ အလွန်စိမ်းသက်သော ပန်းနုရောင်လွင်ပြင်ထဲ အချစ်က ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့် မမြင်တော့ဘဲ ကိုကို လက်တစ်ဖက်သာ ဆွဲကိုင်၍ ကိုကိုခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လွန်လူးမျောပါသွားသည်။

မိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၃၂)

“မင်းရဲ့ နောက်ကျလှချည်လား အချစ်”

မကြီးက အနားရှိခိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်ရင်းပြောသည်။ ကိုယ့်
ယောင်းမ ငယ်ငယ်ချောချောလေးကို ကြည့်မဝ ရှုမဝတာလည်း
ပါသည်ပေါ့။ ကိုယ့်မောင်လည်း လူချောပေမဲ့ အချစ်နှင့် ယှဉ်လိုက်
လျှင် အရပ်မြင့်တာရော အသားညိုတာရော ပိုမိုထင်ပေါ်သွားကာ
အချစ်က ဖြူဖြူနုနုလေး ဖြစ်သွားတတ်စမြဲ။ အခုလည်း
အနက်ရောင်ကော်လံဝိုင်း လက်ဖောင်းအင်္ကျီပေါ် ပခုံးကြိုးသိုင်း
သည့် ဒူးကျစက်က ရွှေအိုရောင်မို့ အသားဖြူတာရော ဆံပင်
နက်နက်တွေ့ပါ ပိုပေါ်လွင်သွားကာ အရပ်လေးတစ်ရပ် ပစ်ချ
ထားသလို တစ်ခွံခွံ ထိုင်ငေးနေဖို့သာ ကောင်းတော့သည်။
အချစ်က မကြီးရဲ့ ရတနာဆိုင်ရှိ ရတနာပုံဆန်း ငော့ကတ်တွေကို

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါပေ

၁၈၈

စိတ်ဝင်တစား လှန်လှောကြည့်သည်။

“လမ်းရောက်နေပြီတဲ့ မကြီးရဲ့”

“ဖိတ်စာသွားရွေးတာပဲ၊ တစ်ခါတည်း ခေါ်သွား၊ ရွေးပြီး
တာနဲ့ ပြန်တော့ အတူတူဆို ပြီးတာပေါ့၊ အခု သူက ဒီကို
တစ်ခေါက် ပြန်ဝင်ရဦးမယ်... သပ်သပ်ကြီး”

“ဒီနေ့ သွားတာတွေများလို့ မကြီးဆိုင်မှာ နားနေဆိုပြီး
ထားခဲ့တာ မကြီးရဲ့”

စကားပြောရင်း မကြီးပခုံးကို နှိပ်နှိပ်လေးမှီတဲ့ အချစ်ကြောင့်
မိုးက မေးဖျားကို မနာအောင်ဆွဲညှစ်သည်။

“ညည်းလေးကရော၊ ဟုတ်ကဲ့ ကိုကိုဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်
တာပဲ မဟုတ်လား”

မေးတော့ အချစ်က အားပါးတရ ရယ်လေသည်။

“မကြီးမိုး”

ဆိုင်ဝန်ထမ်းကောင်မလေးက ခပ်ယိုယိုလေး လာခေါ်သည်။

“ဟို ကက်စတမ်မာက ကျောက်စိမ်းနဲ့ ရွှေခတ်ထားတဲ့
ဘယက်မျိုးရှိလားတဲ့”

“အေး... ငါ လာပြီ”

မကြီးက သီးသန့်နားနေခန်းမှ ထွက်သွားပြီးခဏမှာ

ဆိုင်ဝန်ထမ်းကောင်မလေးက အခန်းဝ၌ ထပ်ပေါ်လာ၏။

“မမအချစ်... ကိုမင်းရဲ ကားပါကင်မှာ ရောက်နေပြီတဲ့၊ ဆင်းလာခဲ့ပါတဲ့”

“ဪ... ကျေးဇူးပဲနော်”

အချစ်က ဘေးချထားတဲ့အိတ်ကို ပခုံးမှာချိတ်ရင်း အခန်းထဲ က် ယွက်သည်။ ကက်စတမ်မာနဲ့ စကားပြောတဲ့ မကြီးက အချစ် ကို သုမ်းမေးသည်။

“အချစ်... ကားပါကင်မှာ စောင့်နေမယ်တဲ့၊ တစ်ယောက် တည်းသွားလို့ဖြစ်လား”

ဓာတ်လှေခါးစီးပြီး ကားပါကင်ကျ ကိုကိုနဲ့တွေ့မှာမို့ အချစ်က ခေါင်းညိတ်ပြကာ မကြီးဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ နာရီ ကိုကြည့်တော့ ည ခုနစ်နာရီ။ မကြီးဆိုင်ဖွင့်ခဲ့တာ ဆယ်ရှစ်နှစ် ပြည့်ပြီမို့ အထူးဈေးရောင်းပွဲတော် ကျင်းပကာ ပစ္စည်းတိုင်း အထူး နှုန်းနှင့် ရောင်းချပေးတာမို့ ဆိုင်ပိတ်ချိန်က ညဉ့်နက်ပါသည်။ အချစ်က ဓာတ်လှေခါးမှ ငြိမ့်ခနဲ ရပ်သွားတာနဲ့ ကားပါကင်ထဲ ခြေလှမ်းချသည်။ စီစီရီရီရပ်ထားသော နောက်ဆုံးပေါ် မော်ဒယ်မြင့် ကားတွေထဲမှာ ကိုကိုကားကို ခေါင်းလေးလည်အောင် ရှာဖွေ ပေမယ့် မတွေ့။

“ဦး... ဝေါ”

စက်သံပြင်းပြင်းနှင့် မောင်းလာတဲ့ တောင်းအော်(စ်)ကားက အချစ်ရပ်နေရာရှေ့သို့ တစ်ခဏချင်း ရောက်ရှိခဲ့ကာ ဘေးဆွတ်ခါး ကို ဆွဲဖွင့်သည်။

“လာခဲ့”

“ဟင့်အင်း၊ ရှင်တို့ဘယ်သူတွေလဲ၊ အို... လွတ်ပါ... လွတ်ပါ”

ရုန်းကန်ရင်းကြားမှပင် ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက်က ဘေးဘယ်ညာခြံရံ၍ အချစ်ကို ကားပေါ်ဆွဲတင်ကြ၏။

“မောင်း... ကျော်စွာ”

အမိန့်ပေးသံအဆုံးမှာ ကားလေးက လျှောခနဲ ပြေးထွက် သွားသည်။

အခန်း (၃၃)

“ဟာ... ကျွန်တော် အခုမှ ကားပါကင်ထဲဝင်တာ၊ မကြီးကလည်း ဘယ် စက်ကျူရီတီမှ မခေါ်ခိုင်းပါဘူး၊ ကိုယ်တိုင် လာခေါ်မှာပေါ့”

မင်းရဲက ဖုန်းနားကပ်ပြောရင်း ဓာတ်လှေခါးတံခါး ပွင့်သွားတာတွေပေမယ့် ကိုယ့်ကားနဲ့ အလှမ်းဝေးသေးတာမို့ သေချာအောင် ကြည့်တော့ ထွက်လာသူက အချစ်။

“တွေ့ပြီ မကြီး၊ ကျွန်တော် ခေါ်သွားတော့မယ်”

ပြောပြီး ဖုန်းချကာ အချစ်ထံ ဦးတည်သည့် သူလမ်းကြောင်းပေါ် ကန့်လန့်ဖြတ်ပိတ်ကွယ်တာက အညှီရောင် တောင်းအော်(စ်)။ မင်းရဲက လီဗာကိုနှင်းချကာ အရှိန်တင်မောင်းရင်း တောင်းအော်(စ်) ကားမှာ အကြည့်ကို စူးစိုက်ထားသည်။ ကားက ထိုနေရာမှ

အချစ်မိုးတွေ ရွာဝါစေ

၂၀၃

မောင်းထွက်ချိန်မှာတော့ အချစ် ဓာတ်လှေခါးအဝ၌ မရှိတော့။ သေချာအောင် ပါကင်ဝင်းထဲ လှမ်းကြည့်ပေမယ့် တန်းစီရပ်ထားသော ကားတွေမှအပ အချစ်ကို မတွေ့ရတော့။

မင်းရဲက သူ့ကားပြေးလမ်းရှေ့မှာ ကန့်လန့်ဖြတ်မောင်း၍ ထွက်ပေါက်ဆီ ဦးတည်မောင်းနေသော တောင်းအော်(စ်)ကားဆီ အရှိန်ပြင်းပြင်းတင်ကာ လိုက်သည်။ တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာသည်။

“ဒုန်း”

သူ့ကားက တောင်းအော်(စ်)ကားရှေ့ဦးခေါင်းကို လည်ထွက်သွားအောင် တိုက်ချပစ်လိုက်တာဖြစ်၏။

“ဒုန်း... ဝုန်း”

ကားတစ်ပတ်လည်သွားပြီး ပါကင်ရဲ့နံရံဆီ ခေါင်းထိုးဝင်သွားကာ ရပ်သွားခဲ့ပြီ။ ဝင်တိုက်တဲ့အရှိန်ကြောင့် စတီယာရင်နှင့် ရင်ဘတ်ဆောင့်မိ၍ အောင့်သွားရုံမှတစ်ပါး သူ့မှာ တခြားကြီးမားသော ဝေဒနာမရှိ။ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး မြေပြင်ဆီ ခြေချလိုက်သည်။

“ကိုကို”

အားရဝမ်းသာခေါ်သံနှင့်အတူ အချစ်ကို ကားမှန်၌

တော့လိုက်ရသည်။ မင်းရဲက တောင်းအော်(စ်)ရဲ့ ဘေးဆွဲတံခါးနား
ပြေးသွားသည်။

“ဟိုး”

လေထုကို ခွဲရိုက်သံကြောင့် သူ ခေါင်းငုံ့ကာ ရှောင်ပေး
လိုက်သည်။ ခေါင်းပေါ်ဖြတ်သန်းသွားတဲ့ သစ်သားချောင်းကြီးက
အသည်းယားစရာကြီးဖြစ်ကာ ရိုက်ချက်မိရင်တော့ တစ်ခါတည်း
အသက်ပျောက်သွားနိုင်သည်။ မင်းရဲက လည်ထွက်သွားတဲ့ တုတ်
အရှိန်ထိန်းနေရသော လင်းနီရဲ့ အကာအကွယ်မဲ့ ဝမ်းဗိုက်ဆီ ခူးနှင့်
ပစ်တိုက်ကာ အွတ်ခနဲ အော်သံနှင့် ငိုက်ကျလာသော လည်ကုတ်
ပေါ် လက်ဝါးစောင်းတစ်ချက် ပစ်သွင်းတာနဲ့ ပွဲသိမ်းပေးလိုက်
သည်။

“ကျား”

အော်သံပေး၍ နောက်မှ ပြေးဝင်လာသူအား သူ့အဖော်
သစ်သားချောင်းနှင့်ပင် အားပါးတရ ဆီးရိုက်ပေးရုံဖြင့် ပွဲက
တာမရှည်။

“ကိုကို... နောက်မှာ”

အချစ်ဆီ လှမ်းလာကာ ကားတံခါးဆွဲအဖွင့်၊ ကိုကိုနောက်ပါး
စားကိုင်ကာ လှမ်းလာတဲ့ အုပ်စိုးကြောင့် အချစ်က အော်ဟစ်သတိ

ပေးသော်လည်း ကြောက်လန့်စိတ်ကြောင့် အသံထွက်မလာ။

“အချစ်... ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

သူမမျက်နှာကို တယုတယ ငုံ့မိုးကြည့်ကာ မေးလာတဲ့
ကိုကိုကို တွန်းဖယ်၍ စားချက်ကို ဝင်ခံသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

ကိုကိုအော်သံ။ စွေခနဲ သူမကိုဖက်၍ ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်
လှည့်ကာ ကျောပေးပစ်လိုက်သည်။ ကျောပြင်တစ်လျှောက် စူးခနဲ
ခံစားမှုနှင့်အတူ နာကျင်ခြင်းဝေဒနာသည် ရင်ဘတ်ထဲအထိ
တလှိုက်လှိုက် တိုးဆောင့်လာသည်။ သူရင်ခွင်ထဲ ချက်ချင်း
ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားကာ သူ့ကို စိုးရိမ်တကြီး မော့ငေးနေသော
အချစ် ဦးခေါင်းလေးအား ပွေ့ကာ ရင်ခွင်၌ မျက်နှာအပ်ထား
စေသည်။ နောက်ဆုံး မင်းရဲ အသိထဲမှာ သူမလေး သွေးတွေကို
မြင်၍မရ။ သူ ကြိုးစားပြုပြင် ပြောင်းလဲပေးခဲ့သော သူမရဲ့
စိတ်အင်အားတွေ ဆုံးရှုံးခံ၍မဖြစ်တော့။ သူချစ်သော သူမဟာ
ရဲဝံ့ထက်မြက်ခြင်း၊ အကြောက်တရားများနှင့် ကင်းစင်ကာ
ချစ်ခြင်း၌ မွေ့လျော်သောသူ ဖြစ်ရမည်လို့ သန့်ဋ္ဌာန်ချလိုက်သည်။

“ကိုယ် မနူးညံ့တတ်ပေမယ့် မင်းကို ချစ်ခဲ့တာ တကယ်”

တိုးသဲ့သဲ့ပြောရင်း အားယူရန် ပင့်သက်အမှိုက်မှာပဲ ကို

၂၆၂

ဆုအခွေလိ

နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ ပွက်ခနဲ ထွက်ကျလာသည်။

“ကို... ကို”

အခန်း (၃၄)

“မောင်”

ခေါ်သံက ဟိုးအဝေးက ပျံ့လွင့်လာ၏။ မင်းရဲ့ လှည့်ကြည့်
လိုက်တော့ ဘယ်သူမှမရှိ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲက သူ့ကို ဘယ်သူ
ခေါ်လဲဆိုတာ အလိုလိုသိနေ၏။

မင်းရဲ့နှုတ်ဖျားက ဆည်းဆာနာမည်ကို ခပ်တိုးတိုးခေါ်မိ
လျက်သားဖြစ်သွားသလို သူ့အကြည့်တွေကလည်း သူ့ကို
ဘယ်သူခေါ်လဲဆိုတာ အလိုလိုသိနေ၏။

“မောင်”

“ဆည်းဆာ ဒီမှာ”

“ဆည်းဆာ”

အသံကြားရာအရပ်သို့ မင်းရဲ့ လှမ်းအကြည့်မှာ ဆည်းဆာ၏

၂၆၄

ဆုအလွင်

ချစ်စရာကောင်းသော မျက်နှာလှလှလေးက ထင်းခနဲ ရှင်းခနဲ
မင်းရဲမျက်ဝန်းအကြည့်ထဲ ဝင်လာသည်။ ဆည်းဆာက ဖြူလွသော
ဝတ်စုံကိုဝတ်လျက် မင်းရဲမျက်နှာကို ရီဝေစိုစွတ်သော မျက်ဝန်း
အစုံနှင့် စူးစိုက်ကြည့်ငေးနေတာ မြင်ရတော့ သူ့စိတ်ထဲ
တစ်မျိုးတော့ ဖြစ်သွားသည်။

ကြည့်စမ်း...။

ဆည်းဆာမျက်ဝန်းအစုံမှာ မျက်ရည်စတွေနဲ့ပါလား။

“မောင် ရက်စက်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး ဆည်းဆာ၊ ဆည်းဆာကို မောင် မရက်စက်
ပါဘူး”

“မောင် ညာတာပါ”

“မောင်ချစ်တာ ဆည်းဆာကိုမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဆည်းဆာ သွားတော့မယ်”

မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်စီးကျလာသည့် ဆည်းဆာကို
ကြည့်ရင်း မင်းရဲစိတ်ထဲ သူမအတွက် အတော်စိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွားသည်။ ဆည်းဆာအပေါ်မှာ သူ တကယ်ပဲ ရက်စက်ခဲ့
သလား။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဆည်းဆာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက်မှ
မရှိခဲ့တာ၊ ပြန်သတိရသွားတော့ ဆည်းဆာပြောတာ မှန်နေမှန်း

အချစ်ခိုးတွေ ရွာပါစေ

သူ သိလိုက်သည်။

“ဟာ... ဆည်းဆာ ရှေ့မှာချောက်ကြီးပါလား”

ဆည်းဆာက သူမရှေ့မှ ချောက်ကမ်းပါးကြီးကို မြင်ပုံမရဘဲ
သူ့ကိုကျောခိုင်းပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားနေ၍ မင်းရဲရင်ထဲ သူမ
အတွက် စိုးရိမ်သွားသည်။

“ဆည်းဆာ”

“ရှေ့မှာ ချောက်ကြီးရှိတယ်... မသွားနဲ့”

“ဆည်းဆာ”

“ဆည်းဆာ”

ဆည်းဆာက မင်းရဲ အော်ဟစ်တားမြစ်နေသည့်အသံကို
မကြား။ ရှေ့ကိုသာ ဆက်တိုးပြီး သွားနေ၍ မင်းရဲမျက်စိရှေ့မှာပင်
ဆည်းဆာက နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကမ်းပါးအတွင်း အရပ်လေး
တစ်ရပ်လို ထိုးကျသွားတာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဆည်းဆာ
နာမည်ကို သူ အကျယ်ကြီး ဟစ်အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဆည်းဆာ”

“ကိုကို”

“ကိုကို... သတိရလာပြီနော်”

“အချစ်”

“ကိုကို... သတိရလာပြီနော်”

“အချစ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကို၊ အချစ်ပါ”

ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် လှိုက်လှဲတုန်ရီနေသည့် အချစ်မျက်နှာမှာ မျက်ရည်တွေကို တွေ့လိုက်ရတော့ မင်းရဲခေါင်းထဲ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အကြောင်းအရာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြီးခနဲ ဖျတ်ခနဲ အရှိန်ပြင်းပြင်း ဝင်ရောက်လာမှ သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်သွားမှန်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ကိုယ် ဆေးရုံရောက်နေတာလား အချစ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ကိုကို သတိမေ့နေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ၊ အချစ် ကိုကို သတိမရမချင်း ဘယ်ကိုမှမသွားဘဲ ကိုကိုမျက်နှာကို တစ်ချိန်လုံး ကြည့်နေတာ”

ပြောရင်း အချစ်စကားသံလေးတွေ တုန်ရီနှင့်စို့လာကာ ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေကိုမြင်တော့ သူ့အတွက် အချစ် ဘယ်လောက် စိတ်သောကရောက်ခဲ့လဲ၊ စိုးရိမ်ငိုကြွေးခဲ့ရလဲ ဆိုတာကိုပါ စာနာစိတ်နှင့် သိလိုက်ရတော့ အချစ်မျက်နှာလေးကို သူ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“အဲဒီလို ဖြစ်ပါစေလို့ အချစ် ဘုရားမှာ မပြတ်ဆုတောင်းနေရတာပါ ကိုကိုရယ်၊ အချစ်လေ...”

“မငိုနဲ့တော့လေ၊ ကိုယ် အခု နေကောင်းနေပြီပဲ”

“ကိုကို နေကောင်းလာတာကိုပဲ အချစ် ဝမ်းသာလို့ မျက်ရည်ကျတာပါ ကိုကိုရယ်၊ အချစ်ငိုတာ မဟုတ်ဘူး”

အချစ်ကပြောရင်း သူမပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို လက်ခံဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ဖယ်ရင်း မင်းရဲကို အလှဆုံး ပြုံးပြသည်။

“အချစ် ကိုကိုကို သိပ်ချစ်တယ်”

“ဘယ်သူကမှ မမေးဘူးနော်”

“အချစ်ကိုယ်တိုင်က ဘယ်သူမှ မမေးဘဲ ဖြေချင်နေတဲ့ စကားပါ၊ ကိုကိုသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်...”

“ကိုယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

“ဟိုလူတွေရော”

“ရဲက ဖမ်းသွားပြီ ကိုကို”

သူ ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်သည်။ အပြစ်ရှိရင် ထိုအပြစ်ကို တရားဥပဒေနဲ့ ပြန်ပေးဆပ်ရတာ သဘာဝပဲ။

ဆုဘဏ္ဍာ

၂၆

“သတိရပြီနော် ကိုမင်းရဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ”

တာဝန်ကျဆရာဝန်က မင်းရဲကို လိုအပ်တာတွေ စစ်ဆေးပြီး
မှ ကျေနပ်စွာပြုံးသည်။

“အားလုံး အိုကေပဲ၊ နောက်တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ဆို ဆေးရုံက
ဆင်းလို့ရပြီ”

“သင့်ခံယူ ဒေါက်တာ”

“ကျေးဇူးတင်ချင်ရင် ခင်ဗျားဇနီးကိုသာ ကျေးဇူးတင်
ကိုမင်းရဲ၊ တစ်ချိန်လုံး ခင်ဗျားနားက ဘယ်မှမသွားဘဲ ငိုနေတာ
ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို သူ ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ ခင်ဗျား
ကိုယ်တိုင်ပဲ မေးကြည့်တော့”

ဆရာဝန်က ရယ်ရယ်မောမောနှင့် အချစ်ကို စနောက်ပြီး
အခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားတော့ အချစ်နှင့်သူ နှစ်ယောက်ထဲ
ကျန်ခဲ့သည်။

“အချစ်”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို အဲဒီလောက်အထိ ချစ်လား”

“ဟင့်အင်း... ပြောပြလို့မရနိုင်တဲ့အထိ ချစ်တာ”

စိုးမိုးစာပေ

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

၂၇

“ဟိုး... တော်ပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆေးရုံပေါ်မှာ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဖက်နမ်းမိမှာစိုးလို့”

“သွားပါ၊ အချစ်က အကောင်းပြောတာကို”

“ဪ... ကိုယ်ကလည်း အကောင်းပြောတာပဲ၊
မယုံရင်...”

“ကျွီး”

“ဟော... မမကြီးတို့ လာပြီ”

အခန်းထဲဝင်လာသော မမကြီးနှင့် မမလေးတို့ကြောင့်
မင်းရဲတို့နှစ်ယောက် ပြောလက်စစကား ရပ်တန့်သွားသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ မောင်လေးရယ်၊ နှစ်ရက်လုံးလုံး သတိ
မေ့နေတော့ မမတို့ဖြင့် မင်းအတွက် စိုးရိမ်လိုက်ကြရတာ”

“မေမေဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်”

မမလေးက အိမ်မှာ သားစိတ်နှင့် လဲနေသော အမေထံ
ချက်ချင်း ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး အခြေအနေကောင်းကြောင်း သဘင်း
ပို့သလို မမကြီးကလည်း သူ့မောင်နားက တစ်ဖဝါးမခွာ၊ သူ့ဝံ့
မောင်ကို ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ပြုစုနေ၏။

“အချစ်... အိမ်ပြန်ပြီး အနားယူတော့လေ၊ မောင်လေးနား

စိုးမိုးစာပေ

မှာ မမကြီးတို့ တစ်လှည့်စောင့်ပေးမယ်”

“ရပါတယ် မမကြီး”

“အမလေး... အခုထိ ရပါတယ်လုပ်နေတုန်းလား”

“သွား... သွား၊ အိမ်ပြန်ပြီး အစားယူ၊ ရေမီးချိုး လှလှ ပပလေးပြင်ဆင်ပြီးမှ လင်တော်မောင်နား ပြန်လာခဲ့”

“အချစ် သွားရမလား ကိုကို”

အချစ်က မမကြီးတို့ပြောစကားထက် သူမကိုကို စကားကို အလေးထားသလို လှမ်းမေးတော့ မမကြီးနှင့် မမလေးတို့က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး မျက်စပစ်ကြသည်။

“ဒီမှာ မမကြီးတို့ ရှိနေမှာပဲ၊ အချစ် အိမ်ပြန်အနားယူလိုက်ပါ”

“ကိုကို ဘာစားချင်လဲ”

“အချစ်”

“ရှင်”

“ကြက်သားကြော် စားချင်တယ်လို့ ပြောတာ”

“ညနေစာအစို့ ကိုကို စားချင်တဲ့ ကြက်သားကြော် အချစ် ကိုယ်တိုင် ကြော်လာခဲ့မယ်နော် ကိုကို”

“ဟဲ့... အခုပဲ ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ အိမ်မှာ

အေးအေးဆေးဆေး အနားယူစမ်းပါဟယ်၊ မင်းရဲစားချင်တာ မိတ္တူ တို့ကို လုပ်ခိုင်းပြီး ဒရိုင်ဘာကို ဆေးရုံပို့ခိုင်းလိုက်”

“အချစ်ပဲ ယူလာလိုက်ပါ့မယ် မမကြီးရယ်၊ ကိုကိုအတွက် လုပ်ပေးရတာ အချစ် မပင်ပန်းပါဘူး၊ လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ပြောမရလည်း မရွေးချစ်သဘောပဲ၊ လုပ်ချင်တာသာ လုပ်တော့”

“အချစ် သွားပြီနော် ကိုကိုနဲ့ မမကြီးတို့”

အချစ် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားမှ အစ်မနှစ်ယောက်က မောင် ဖြစ်သူမျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ကြသည်။

“မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း မောင်လေးရယ်၊ မမကြီး တို့တော့ ဟိုလူတွေလုပ်ပုံ ရက်စက်လွန်းလို့ ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူးကွယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ မင်းရဲရယ်၊ တကယ်ဆို...”

“မမကြီး”

“ဘာလဲ မင်းရဲ”

“ဆည်းဆာအကြောင်း ဘာကြားသေးလဲ”

“မမကြီးတို့လည်း မသိပါဘူးကွယ်၊ ဆည်းဆာအကြောင်း မောင်လေးက ဘာများကြားလို့လဲ”

“မကြားပါဘူး၊ ဆည်းဆာကို သတိရလို့ မေးကြည့်တာပါ”

သူ သတိမေ့နေဘုန်းက အိပ်မက်လိုလို ဆည်းဆာကို တွေ့လိုက်ရသည့်အကြောင်းကို အစ်မနှစ်ယောက်စလုံးကို ဖွင့်မပြောပြလိုက်တော့ပါ။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဆည်းဆာမျက်ဝန်းအကြည့်တွေကို ပြန်သတိရပြီး ရင်ထဲမောသွားသည်။

ဆည်းဆာ နေမှကောင်းရဲ့လား။

သူ့လုပ်ရပ်တွေကြောင့် ဆည်းဆာရင်ထဲ ထိခိုက်နာကျင်ခံစားရမှာကို သူ သိပေမယ့် မတတ်နိုင်။ သူ တကယ်ချစ်တာက အချစ်ဆိုတာ သူ့နှလုံးသား သူ့အသွေးအသားက အသိဆုံးဖြစ်သည်။ ဆည်းဆာအပေါ်မှာ အပြစ်လုပ်မိသလို ဖြစ်နေတာကို ဝန်ခံသည်။ နေပြန်ကောင်းတာနှင့် ဆည်းဆာကိုတွေ့ပြီး သူ့အပြစ်တွေကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်စကား ပြောရဦးမည်ဟု စိတ်ထဲကြိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ တွေ့လိုက်ရသည့် ဆည်းဆာ၏ ပုံရိပ်က ပျောက်မသွား။ စိတ်ထဲမှာ အလိုလို ဆည်းဆာအတွက် စိုးရိမ်နေမိတာက ဆန်းနေ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းခဏပေးစမ်းပါ မမကြီး၊ ဆည်းဆာဆီ ဖုန်းဆက်ချင်လို့”

“ရှေ့... မောင်လေး”

မမကြီးက သူ့လက်ထဲကို ဖုန်းထည့်ပေးလိုက်တာနှင့် ဆည်းဆာဖုန်းကို ချက်ချင်းဆက်ကြည့်သည်။ ဆည်းဆာဖုန်းက စက်ပိတ်ထား၍ ခေါ်မရ။

“ဘာတဲ့လဲ မင်းရဲ့”

“စက်ပိတ်ထားတယ် မမလေး”

“သူ့အိမ်ဖုန်းကို ဆက်ကြည့်ပါလား”

မမကြီးက မင်းရဲ့ကို အကြံပေးသည်။ တစ်ခါမှတော့ ဆည်းဆာတို့အိမ်ဖုန်းကို သူ မဆက်ဘူး၍ အနည်းငယ်တော့ တွေဝေသွားသည်။ ဆည်းဆာနှင့်သူ အဆက်အသွယ်မရှိတာ အတော်လေး ကြာပါပြီ။ အခုချိန်မှ ဆည်းဆာကို ဖုန်းဆက်လျှင် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲမသိ။ သေချာတာက သူ့ဘက်မှာ ဆည်းဆာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာခံစားချက်မှမရှိ။ ဆည်းဆာက သူ့အတွက် ခံစားနာကျင်နေရသူ။

ရေနစ်သူတစ်ယောက်ကို ဝါးကူထိုးသလိုမျိုးဖြစ်မှာ သူ စိုးရိမ်သည်။ သူ့အသံကြားမှ ဆည်းဆာ ပိုပြီး စိတ်ထိခိုက်ခံစားရတာမျိုး မဖြစ်စေချင်။

“မမကြီး ဆက်မေးပေးရမလား မင်းရဲ့”

“အဲဒီအကြံ ကောင်းသားပဲ၊ ကျွန်တော်က သူ ငှက်ကောင်း

မကောင်း သိချင်နေတာ”

“ဆည်းဆာအိမ်ဖုန်း မမကြီးကိုပြော”

ဆည်းဆာ၏ အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ကို မင်းရဲ့ ပြောပြလိုက်သည်။

မမကြီး ဆည်းဆာအိမ်ကို ဖုန်းခေါ်နေချိန်မှာ သူ ဆည်းဆာ အကြောင်း တွေးနေသည်။

“ဟယ်လို”

“ဆည်းဆာနဲ့ ပြောချင်လို့ပါရှင်”

“ရှင်”

“ဆည်းဆာနဲ့ ပြောချင်လို့ပါရှင်”

“ရှင်”

“ဆည်းဆာ ဆုံးသွားပြီ... ဟုတ်လား”

“ဟာ”

မမကြီးနှင့် တစ်ဖက်ကလူ ဘာတွေဆက်ပြောနေမှန်း မင်းရဲ့ မသိတော့။ ဆည်းဆာဆုံးသွားပြီဆိုတာကိုပဲ လူက အတော်လေး အံ့သြတုန်လှုပ်သွားသည်။ ဆည်းဆာကို အိပ်မက်လိုလို တကယ် လိုလို တွေ့ပြီးတည်းက မင်းရဲ့စိတ်ထဲ သူမပုံရိပ် တစ်လည်နေတာ ဒါကြောင့်လား။

ဆည်းဆာရယ်...

ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း မင်းရဲ့ရင်မှာ ဆည်းဆာအတွက် စိတ်ထဲခိုက်သွားသည်။ အချစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မင်းရဲ့ဘက်က ဆည်းဆာနှလုံးသားကို ရက်စက်စွာ ခွဲရက်သူ ဖြစ်ခဲ့တာတော့ သေချာသည်။

“မောင်လေး မင်းရဲ့”

“ဗျာ”

“ဆည်းဆာကို ဒီနေ့ပဲ ရေဝေးမှာ သင်္ဂြိုဟ်မှာတဲ့၊ မမကြီးတို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“သူ ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးတာလည်း မမကြီး”

မင်းရဲ့အမေးကို မမကြီးက ချက်ချင်းမဖြေဘဲ မင်းရဲ့ မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ဆည်းဆာမှာ အစတည်းက နှလုံးရောဂါရှိတာ မင်း မသိခဲ့ဘူးလား မင်းရဲ့”

“သူ့မှာ နှလုံးရောဂါရှိတယ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မင်းရဲ့၊ ဆည်းဆာဟာ မွေးရာပါ နှလုံးရောဂါ သည်လေးတဲ့”

“ဗျာ”

“ဆည်းဆာမှာ အဲဒီရောဂါရှိတာ ကျွန်တော် လုံးဝမသိဘူး၊

၂၇၆

ဆုဘဒ္ဒလီ

ဘကလည်း တစ်ခါမှ ကျွန်တော့်ကို မပြောဖူးဘူး မမကြီး”

“ဆည်းဆာ အခုလိုဖြစ်ရတာ မင်းကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် မင်းရဲ့”

မမလေးက ဝင်မေးခြင်းဖြစ်သည်။ မင်းရဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ငိုငွေ့နေတာမြင်တော့ အစ်မနှစ်ယောက်စလုံး မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ကုန်ကြသည်။

“ကျွန်တော့်ကို သူ တကယ်ချစ်ခဲ့တာ မမလေး”

“အိုကွယ်”

“ဒါဆို ဆည်းဆာ အခုလိုဖြစ်ရတာ မင်းအပြစ် ဘယ်ကင်းပါ့မလဲ၊ ကလေးမလေးခမျာ သနားစရာကွယ်၊ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာဟာ လက်တည့်စမ်းစရာမဟုတ်သလို အပျင်းပြေဆော့ကစားရမယ့် အရာလည်း မဟုတ်ဘူး မင်းရဲ့”

“ကြည့်ပါဦး၊ မင်းကြောင့် လူတစ်ယောက်ဘဝ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားရတာ မြင်ရတော့ မင်းကိုယ်တိုင် ဘာတစ်ခုမှ မခံစားရသလို နေနိုင်လား၊ ပျော်နိုင်သလား ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မမကြီး”

“တော်ပါကွယ်၊ မင်းတို့ယောက်ျားတွေကို စိတ်ကုန်တာ အထင်မကြီးနိုင်တာ အဲဒါတွေပဲ၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ပြီးမှ

ဦးစိုးတပေ

အချစ်မိုးတွေ ရွာဝါစေ

၂၇၇

ဆောရီးဆိုတဲ့ စကားတစ်လုံး သုံးလိုက်ရုံနဲ့ အရာရာပြီးသွားပြီ ထင်လို့လား”

“တစ်နေ့ မင်း ဝဋ်လည်မယ် သိလား”

“တော်ပါတော့ မမကြီးရယ်၊ မောင်လေးကိုယ်တိုင်လည်း ကံကောင်းလို့ အသက်မသေဘဲ ပြန်ရှင်လာရတာပါ၊ ဆည်းဆာ အတွက် ညီမလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ နောင်ကိုသာ ဒီလို မဖြစ်အောင် နောက်ထပ် အမှားမရှိတဲ့ဘဝနဲ့ နေထိုင်ပါ့မယ်လို့ မမတို့ကို ကတိပေးစမ်း မင်းရဲ့”

“ကျွန်တော် လေးလေးနက်နက် ကတိပေးပါတယ် မမ၊ ကျွန်တော့်မိတ်မှားမှုကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ထိုစကားကို မင်းရဲ့စိတ်ထဲ၊ နှလုံးသားထဲက လှိုက်လှဲစွာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆည်းဆာဟာ ရောဂါသည်လေးလို့ မသိခဲ့။ ဆည်းဆာကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖွင့်မပြောခဲ့တော့ သူမ အပေါ်မှာ မင်းရဲ့ဘက်က ညာတာထောက်ထားမှုမထားဘဲ သာမန် လူကောင်းတစ်ယောက်လို ရက်စက်ပြတ်သားမှုတွေ ပြုခဲ့သမျှ အခုမှတွေးပြီး နောင်တရနေပေမယ့် အချိန်က နှောင်းခဲ့ပါပြီ။

ကိုယ့်ကို ခွင့်မလွှတ်နဲ့ ဆည်းဆာရယ်။

မင်းအပေါ်မှာ ကိုယ် အများကြီး မှားခဲ့တာ ဝန်ခံတယ်။

ဦးစိုးတပေ

၂၇၈

ဆုအဇ္ဈလီ

နောင်ဘဝမှာလည်း ကိုယ့်လိုလူမျိုးနဲ့ မင်း ဘယ်တော့မှ မဆုံပါ
စေနဲ့လို့ မင်းကိုယ်စား ကိုယ် ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ် ဆည်းဆာ။

ဆည်းဆာ၏ နောက်ဆုံးအချိန်ကို သူကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ချင်
ပေမယ့် မင်းရဲမသွားနိုင်။ မမကြီးတို့က မင်းရဲဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်း
ပေးသည့်အနေနှင့် ဆည်းဆာအတွက် အလှဆုံး လွမ်းသူ့ပန်းခွေ
ပန်းခြင်းတွေ တာဝန်ယူပြီး ပို့ပေးကြသည်။

“ကိုကို”

“ဪ... အချစ်၊ ပြောလေ ဘာလဲ”

“ဘာလဲလုပ်မနေနဲ့၊ ကိုကိုကို အချစ်ခေါ်နေတာ ကြာလှ
ပြီ၊ မှန်မှန်ပြောနော် ကိုကိုစိတ်တွေ ဒီမှာမရှိဘဲ ဘယ်တွေ
ရောက်နေလဲ”

“ဆည်းဆာဆီ”

“ရှင်”

သူ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်ရတာကို နောင်တမရ။
ဆည်းဆာအပေါ် ဟင်ရှိခဲ့သည့်အကြွေးကို တစ်ခုခုနှင့် ပြန်လည်
ပေးဆပ်ချင်နေသည့်စိတ်က မင်းရဲရင်မှာ ပြင်းပြသော ဆန္ဒတစ်ခု
အဖြစ် အမြဲမပြတ်ရှိနေတာလည်း အံ့သြစရာဖြစ်သည်။

“အချစ်”

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါသေ

၂၇၉

“ရှင် ကိုကို”

“ကိုယ် ဆည်းဆာဆီသွားမလို့ အချစ် လိုက်မလား”

သူ့အမေးကို အချစ်က ချက်ချင်းမဖြေဘဲ သူ့မျက်နှာကို
မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေနှင့် ကြေးကြည့်သည်။ ဆည်းဆာတစ်ယောက်
လူ့လောက၊ လူ့ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ မရှိတော့တာ အချိန်ထိ အချစ်
မသိသေး။

“ကိုကိုပဲ သွားပါ၊ အချစ် မလိုက်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဆည်းဆာဆီသွားမယ်ဆိုလို့ အချစ်က
ကိုယ့်ကို စိတ်ကောက်တာလား”

“မကောက်ပါဘူး၊ အချစ် ကိုကိုနဲ့ အတူသွားရင်
မဆည်းဆာ စိတ်ထိခိုက် ဝမ်းနည်းနေမှာစိုးလို့ပါ”

အချစ်အသံတိုးတိုးလေးကို နားထောင်ပြီး မင်းရဲ အချစ်
မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အချစ်က ဆည်းဆာစိတ်ကို ဘယ်လိုသိလဲ”

“ဒီလိုပဲ သိတာပေါ့”

“မဆည်းဆာက အချစ်လိုပဲ ကိုကိုကို သိပ်ချစ်တာ အချစ်
သိတယ်”

“အချစ်”

“ကိုကိုသွားပါ၊ အချစ် အိမ်မှာပဲ နေခဲ့မယ်၊ ကိုကိုကို ကြည့်ပြီး မဆည်းဆာ ခံစားနေရမှာကို အချစ် သနားလို့ပါ”

“အချစ်ရယ်”

မင်းရဲရင်ထဲ အချစ်စကားကြောင့် ဆည်းဆာအတွက် တော်တော်လေး ထိခိုက်နာကျင်သွားသည်။ သူ ဆေးရုံက ဆင်းခွင့် ရတာနှင့် ဆည်းဆာထံ သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း ဒီနေ့တော့ ဆည်းဆာရှိရာကို သူ သွားတော့မည်။ အချစ်ကို သူနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်ပေမယ့် အချစ်ပြောသည့်စကားတွေက ဆည်းဆာအတွက် မှန်နေ၍ အချစ်ကို သူနှင့်အတူ ဆည်းဆာရှိရာ မသွားတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ကိုယ့် ဆည်းဆာဆီ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

အချစ်က သူ့ကို လွယ်ကူကြည်ဖြူစွာ ခွင့်ပြုရင်း သူ့ကား ထွက်သွားချိန် အိမ်ပေါက်ဝမှာ လက်ပြနွတ်ဆက်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ မိုးကောင်းကင်က ရုတ်တရက် မှိုင်းညှို့လာ၏။ မိုးသက်ရနံ့ ကံသောလေကို ရှူရှိုက်ရင်း ဆည်းဆာအတွက် ဝယ်လာသည့် ပန်းတွေကို ပွေ့ပိုက်ပြီး သူမအုတ်ဂူဖြူဖြူလေးရှိရာသို့ သူ လျှောက်ခဲ့သည်။

တစ်ချိန်က လှပသော ဆည်းဆာမျက်နှာလေးနှင့် ချစ်စရာ ကောင်းအောင် ရယ်မောလိုက်သော ဟန်အမူအယာလေးများကို ပြန်သတိရနေချိန်မှာ မိုးသက်လေပြင်းတချို့က ဆည်းဆာအုတ်ဂူ ဖြူဖြူလေးပေါ်ရှိ ရွက်ဝါကြွေတို့ကို လေအနှင်မှာ လွင့်မျောစေပုံ ရွေ့လျားသွားစေခဲ့သည်။

“ဆည်းဆာ”

ဆည်းဆာအမည် ရေးထိုးထားသည့် အုတ်ဂူဖြူဖြူလေးရှေ့မှာ သူယူလာသည့် ပန်းတွေကိုတင်ရင်း ဆည်းဆာအမည်ကို လှိုက်လှဲ သော နှလုံးသားဖြင့် သူ ခေါ်လိုက်မိသည်။ ဟိုတုန်းကလို သူခေါ် သည့်အချိန်မှာ တုန်ပြန်ထူးမည့် အမည်ပိုင်ရှင်ကတော့ မင်းရဲနားမှာ မရှိ။

အသစ်စက်စက် အုတ်ဂူဖြူဖြူလေးထဲမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ လဲလျောင်းငြိမ်သက်ရင်း မင်းရဲကို တစ်နေရာက စောင့်ကြည့် နေမည်ထင်၏။

ကိုယ့်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ဆည်းဆာရယ်။ မင်းအပေါ်မှာ ကိုယ် အမှားတွေအများကြီး လုပ်ခဲ့တာကို ဝန်ခံပါတယ်။

မင်း ကိုယ့်ကိုမုန်းပါ။

မေ့မစ်ပါ။

၂၂

ဆုအခွေလီ

နောက်ထပ် ဘဝတွေအထိ မုန်းတီးနာကြည်းပစ်လိုက်ပါ ဆည်းဆာရယ်။

တကယ်တော့ ကိုယ်လိုလူဟာ မင်းအချစ်နဲ့ မထိုက်တန်တဲ့ လူဆိုတာ ကိုယ် သိပါတယ်။

ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့မှ မင်း ခွင့်မလွှတ်လိုက်ပါနဲ့။

ဆည်းဆာအုတ်ဂူရှေ့မှာ သူ ဒူးထောက်ငြိမ်သက်လျက်။ သူ့ရင်ထဲက စကားတွေကို ပြောနေချိန်မှာပဲ ဝေါခနဲ ပြေးတက်လာသည့်အသံနှင့်အတူ မိုးတွေက သွန်ချသလို မင်းရဲကိုယ်အပေါ် အရှိန်ပြင်းပြင်း ရွာချသည်အထိ နေရာကမရွေ့ဘဲ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို အချိန်အကြာကြီး ငြိမ်သက်နေမိတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားမှန်း မသိ။

မင်းရဲကိုယ်ပေါ် အဆက်မပြတ် ရွာချနေသည့် မိုးရေစက်တွေ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားအောင် ထီးကြီးကြီးတစ်ချောင်း မိုးပေးထားသူကို မင်းရဲ ခော့ကြည့်လိုက်၏။

“အချစ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကို”

သူ့လိုပဲ အချစ်တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတို့ စိုရွှဲနှစ်ဝင်လျက် မင်းရဲမျက်နှာကို အငိုမျက်လုံးလေးတွေနှင့် တုန်ပြန်စူးစိုက်ကြည့်

မိုးမိုးစာပေ

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

၂၃

နေသူက အချစ်။

“အချစ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကိုကိုလိုပဲ မမဆည်းဆာဆီမှာ တောင်းပန်အသနားခံနေတဲ့ အချစ်ပါ ကိုကိုရယ်”

ပြောရင်း ဝမ်းနည်းလာဟန်ဖြင့် အချစ်ကိုယ်လေး သိမ့်သိမ့် တုန်အောင် ငိုချလိုက်တာမြင်တော့ မင်းရဲရင်ထဲ ဘယ်နေရာကမှန်းမသိ ထိခိုက်နာကျင်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာတာလဲ”

“မမကြီးတို့ ဖုန်းဆက်တော့မှ ကိုကို ဘယ်သွားလဲဆိုတာ အချစ်သိခဲ့ရတာပါ။ မမဆည်းဆာ အခုလိုဖြစ်သွားတာ အချစ်လုံးဝမသိဘူး”

“အချစ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကို”

“အချစ်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ တကယ် အပြစ်ရှိတာက ကိုယ်ပါ”

“ပြန်ကြစို့နော်”

မင်းရဲက အချစ်လက်ထဲက ထီးကိုဆွဲယူပြီး ဆည်းဆာအုတ်ဂူလေးကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သည့်အနေနှင့်ကြည့်ပြီး ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ မိုးက သည်းထန်စွာ ရွာနေဆဲ။

မိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၃၅)

“တစ်ပွင့်... နှစ်ပွင့်... သုံးပွင့်”

“ဟာ... နှင်းဆီပန်းတွေ အများကြီးပွင့်နေပါလား။”

“ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ”

“ဟေး”

အသွေးအရောင်စုံ ပန်းခင်းထဲ ကလေးတစ်ယောက်လို ခုန်ပေါက်ပြေးသွားသူက အချစ်။ နှင်းဆီပန်းကိုမှချစ်သော အချစ် အတွက် ခြံထဲမှာ မင်းရဲက အလုပ်သမားတစ်ယောက်ငှားပြီး အချစ်အကြိုက် နှင်းဆီပန်းခင်းလေးတစ်ခု ဖန်တီးပေးထားသဖြင့် မွေးရန်သင်းပျံ့သော ပန်းတို့က လေအနှင်မှာ တလွင့်လွင့် လှချင်တိုင်း လှနေပုံက ပန်းတို့၏သခင်မနှင့်အပြိုင်ဖြစ်သည်။

ညက မိုးရွာထားသဖြင့် ပန်းတွေက ထိကိုင်ရက်စရာမရှိ အောင် အလှချင်းပြိုင်နေ၏။ အချစ်က သူမလက်ထဲ အသင့်

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

၂၄

ပါလာသည့် ပန်းညပ်သည့် ကပ်ကြေးတစ်လက်နှင့် အလှဆုံး ပန်းတွေကို ဘုရားပန်းတင်ရန် ကိုက်ညှပ်ပြီး လက်မှာချိတ်လာ သည့် ပန်းခြင်းလေးထဲ သေချာထည့်သည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ပန်းတွေထဲမှာ အချိန်ကုန်နေတတ်သော အချစ်ကြောင့် မင်းရဲက အချစ်ကို တွေ့ချင်ရင် ပန်းခြံထဲ လိုက်ရှာ ရသည့်အထိ အချစ်က ပန်းချစ်သူမလေးဖြစ်နေ၏။ မိုးရေစပ်စပ် ရှိနေသည့် မြေပြင်ကို အချစ်က စိတ်မဝင်စား။ သူမ စိတ်ဝင် စားနေသည်က အလှဆုံးပန်းတွေကို ခူးယူရန်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပန်းလှလှ လိုချင်စေနှင့် ရှေ့ကိုဇွတ်အတိုးမှာ မညီညာသော မြေပြင်မှာ လှူက ရှောခနဲ ပါသွား၏။

“အမလေး”

“ဟာ”

“ဟိတ်”

မြေပြင်ကို အရှိန်နှင့်ပစ်ကျတော့မည့် အချစ်ကိုယ်လေးကို အချိန်မီ ဖမ်းထိန်းဆွဲယူလိုက်သူ မင်းရဲကြောင့် အချစ်ကိုယ်လေး မြေပြင်နှင့်မထိဘဲ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ ပါလာ၏။

“ကိုကို”

“လုပ်လိုက်ရင် အရမ်းချည်းပဲကွာ၊ ညက မိုးရွာထားတာ

၂၆

ရာအင်္ဂလိ

သတိထားမှပေါ့၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း အေးစက်နေတာပဲ၊ လာ... သွားမယ်”

“ခဏလေးပါ ကိုကိုရဲ့၊ ဟိုဘက်က ပန်းနှစ်ပွင့်၊ သုံးပွင့် ခူးပြီးရင် ပြီးပါပြီ”

“ဘယ်ပန်းလဲ”

“ဟိုမှာ”

အချစ်က မင်းရဲခေါ်ရာနောက် မလိုက်ဘဲ သူမ ခူးယူမည့် နှင်းဆီပန်းတွေရှိရာ လက်ညှိုးလေးညွှန်ပြတော့ မင်းရဲကပဲ စိတ်လျှော့ပြီး သူမအလိုကို လိုက်ရသည်။

“ကိုယ် ခူးပေးမယ်၊ ပေး... ကပ်ကြေး”

“ဘယ်ပန်းလဲဆိုတာပြော”

မင်းရဲက အချစ်လက်ထဲက ကပ်ကြေးကို ဆွဲယူပြီး အချစ် လိုချင်သည့်ပန်းကို ခူးပေးနေချိန်မှာ အံ့မှိုင်းနေသော မိုးကောင်း ကင်က ဝေါခနဲ အသံပေး၍ မိုးရွာချသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး မိုးရေတို့ စိုရွှဲကုန်သည်။

“ကြည့်စမ်း၊ မင်းကြောင့် ကိုကို မိုးတွေစိုကုန်ပြီ”

“မိုးရေစိုတာပဲ ကိုကိုရဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ တချို့ဆို ရေချိုး ချင်လို့ တမင် မိုးရေထွက်ချိုးတဲ့ သူတွေတောင် ရှိသေးတယ်”

မိုးမိုးတပေ

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

၂၇

“အဲဒါ ရူးနေတဲ့သူတွေအလုပ်”

“ဒါဆို အချစ်လည်း ရူးနေပြီ”

“ဘယ်လို”

“မိုးရေချိုးရတာ အချစ်ကြိုက်တယ်လို့ ပြောတာ”

ပြီးနေသည့် အချစ်မျက်နှာလှလှလေးကို မိုးရေတွေထဲက သူ စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်တော့ အချစ်က ချစ်စရာကောင်းအောင် ရယ်သည်။

“မင်း တော်တော်ပျော်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကိုကိုက အချစ်နားမှာ အတူရှိနေတာပဲ၊ ပျော်တာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ပိုပျော်သွားအောင် ကိုရင်ခွင်ထဲမှာပဲနေ”

“ကိုကိုနော်”

“ဂျိမ်း... ဒလိန်း... ဒိန်း”

“အမလေး”

ဝင်းခနဲ လက်သွားသည့် လျှပ်စီးရောင်နှင့်အတူ ကျယ်လောင်စွာ ထစ်ချုန်းလိုက်သည့် မိုးခြိမ်းသံကြောင့် အချစ် လန့်သွားကာ မင်းရဲရင်ခွင်ထဲ တအားပြေးဝင်ပြီး သူမလက်လေးနှစ်ဖက်နှင့် မင်းရဲကိုယ်ကြီးကို သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်လိုက်တော့ မင်းရဲက သူမ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ တင်းနေအောင် ပြန်ဖက်ရင်း ပြတ်နိုးစွာ

မိုးမိုးတပေ

၂၈

ဆုအခွေလီ

ရယ်သည်။

“အခုထိ မိုးခြိမ်းတာကို ကြောက်တုန်းလား”

“ကြောက်တယ်”

“အချစ်အနားမှာ ကိုယ်ရှိရင် မကြောက်ဘူးဆို”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

“ဂျိမ်း... ဒလိန်း”

“အမလေး... ကိုကိုရဲ့”

ပြင်းထန်ကျယ်လောင်သည့် မိုးထစ်ချုန်းသံကြောင့် အချစ်စကားက အဆုံးထိမရောက်။ ကြောက်စိတ်နှင့် မင်းရဲရင်ခွင်ထဲ သူမကိုယ်လေး ပိုတိုးအဝင်မှာ မင်းရဲက အချစ်ဖြစ်နေပုံကို သဘောကျစွာ သူမနဖူးစပ်လေးကို အသာငုံနှိပ်လိုက်သည်။

“ပြော... နောက်တစ်ခါ တစ်ယောက်တည်း မိုးရေထွက်ချိုးချင်သေးလား”

“ဟင့်အင်း”

“မိုးကိုချစ်တယ်ဆို”

“မိုးခြိမ်းတာကိုတော့ ကြောက်တယ်”

“အခုရော ကြောက်သေးလား”

“အင်း”

မိုးမိုးစာပေ

အချစ်မိုးတွေ ရွာပါစေ

၂၉

“မင်းပြောတော့ ကိုကိုရှိရင် မကြောက်ဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်... မကြောက်ဘူး”

“ဂျိမ်း”

“အမလေး”

“အိမ်ထဲဝင်ကြစို့ ကိုကိုရယ်... နော်”

“မိုးရေချိုးဦးမယ်”

ကြောက်စိတ်နှင့် သူရင်ခွင်ထဲက မထွက်ရဲအောင် ဖြစ်နေသော အချစ်ကို တမင် စလိုက်တော့ လှပသည့် မျက်စောင်းဆုက မင်းရဲထံ ခိုင်းခနဲ ရောက်လာ၏။

“ကိုကိုနော်”

“မိုးခြိမ်းတာကို ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ”

“မင်း မကြောက်တတ်အောင် ကိုယ် သင်ပေးမယ်... လာနဲ့”

“ဟင့်အင်းဆို”

“ကိုကိုနော်”

“အို”

မိုးရေထဲမှာ လှပစွာ ပူးကပ်သွားသည့် မျက်နှာလေးနှစ်ခု တသားတည်းဖြစ်သွားချိန်မှာ လျှပ်ရောင်ဝင်းခနဲ လင်းလက်

မိုးမိုးစာပေ

၂၄၀

ဆုအခွေလီ

သွားသလို ဘယ်သူမှ မမြင်လိုက်။ ဂျိမ်းခနဲ ကျယ်လောင်စွာ
ဟစ်အော်ထစ်ချုန်းလိုက်သည့် မိုးခြိမ်းသံအဆုံးမှာ အချစ်လက်ထဲ
ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ပန်းခြင်းလေး လွတ်ကျသွားပြီး မင်းရဲ
ကိုယ်ကြီးကို သူမလက်လေးနှစ်ဖက်နှင့် မမှီမကမ်း သိမ်းကျုံး
ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းတို့ဖြင့် လှပစွာ ဖူးပွင့်
လာသော ချစ်အနမ်းများက ဤမြေတစ်ခွင်မှတစ်ဆင့် မိုးရေစက်များ
နှင့်အတူ စီးပျောရင်း အချစ်မိုးစက်များအား နှစ်သက်ကြည်ဖြူစွာ
မြတ်မြတ်နိုးနိုး ကြိုဆိုလိုက်ကြလေသတည်း။

နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းပါစေ

ဆုအခွေလီ